

Josip Pečarić
AKADEMIK IVO PADOVAN

JOSIP PEČARIĆ

**AKADEMIK IVO
PADOVAN**

ZAGREB, 2022.

© Josip Pečarić, Bijeli put, 2022.

*Urednica:
Anđela Hodžić*

KAZALO

UVOD	7
PRIJE 100 GODINA RODIO SE AKADEMIK IVO PADOVAN, PREDSEDNIK HAZU OD 1998. DO 2003. ...	12
NOVINARKA I UREDNICA VANJSKE POLITIKE DNEVNIKA NOVE TV IVANA PETROVIĆ NA DRUŠTVENIM JE MREŽAMA OBJAVILA ŠIROJ JAVNOSTI NEPOZNATE DETALJE IZ ŽIVOTA BLAŽENE MARIJE OD PROPETOG ISUSA PETKOVIĆ	18
PREDSTAVLJANJE KNJIGE “NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE” U SISKU	21
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	28
"U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI"	28
BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.	34
DA UMREŠ OD SMIJEHA	34

U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI / BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.	39
RAČAN ANGAŽIRAO SLUGE ZA NEHRVATSKU BRATOVŠTINU	39
M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006.	45
KAKO SU RUŠILI HAZU?, ZAGREB, 2006.	71
PISMO AKADEMICIMA	71
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	86
SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA	86
SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!	88
AKADEMICI I BISKUPI: OVO JE POLITIČKI PROCES	90
CRNO-CRVENI DVOBOJ AKADEMIKA	92
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	98
OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH	98
PROF. DR. SC. ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ, ZAGREB, 2020.	102
MARIJA DUBRAVAC, POŠTOVANOM PROFESORU ZVONIMIRU ŠEPAROVIĆU ZA DEVEDESETI ROĐENDAN, A U SJEĆANJE NA NJEGOVU PATNIČKU MAJKU, ELIZABETU–BETINU ŠEPAROVIĆ	102
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	118

UVOD

Moja baka Žuva rođ. Padovan umrla je dvadesetak dana nakon rođenja moje mame. Tata joj se ponovo oženio, otišao u svijet i više se nije javljao. Ostavio je drugu ženu sa šestoro djece – troje njihovih i troje njegovih iz prvog braka. Majka je s devet godina morala napustiti školovanje i počela raditi. Njen rođak je bio akademik Ivo Padovan. Bio je predsjednik akademije u vrijeme mog izbora i kasnije je od mene doznao više o ovoj grani familije. Bilo mu je drago kada je dobi sedamdeset prijedloga za moj izbor od vrhunskih svjetskih matematičara, ali mu kao predsjedniku nije bilo jednostavno to što sam i ja član s obzirom da mnogima nisu – blago rečeno – bile drage moje domoljubne aktivnosti.

U ovoj knjizi dajem tekstove iz mojih knjiga u kojima se on spominje. Tako se može vidjeti da je i on bio ponekad uključen u takve moje aktivnosti, a zahvaljujući njemu tiskana je knjiga:

A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.

Recenzenti: Akademik Ivo Padovan, predsjednik HAZU

Akademik Franjo Šanjek

Dr. sc. Franko Mirošević

Životopis akademika Iva Padovana dajem onako kako ga možete naći na stranicama *SREDNJA ŠKOLA „IVO PADOVAN” BLATO*

AKADEMIK IVO PADOVAN -ŽIVOTOPIS

Akademik Ivo Padovan

Blato, 11.02.1922. – Zagreb, 19.12.2010.

Akaderske titule:

- akademik
- doktor znanosti

Institucije:

- redoviti profesor u miru – Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
- dopisni član – Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine (14.05.2002. – 19.12.2010.)

Funkcije u Akademiji:

- predsjednik – Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (01.01.1998. – 31.12.2003.)
- potpredsjednik – Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (01.01.1992. – 31.12.1997.)
- tajnik – Razred za medicinske znanosti (01.01.1989. – 31.12.1991.)

Članstvo u Akademiji:

- redoviti član – Razred za medicinske znanosti (09.06.1983. – 19.12.2010)
- izvanredni član – Razred za medicinske znanosti (06.06.1975. – 09.06.1983.)

Rodio se 11. veljače 1922. u Blatu na Korčuli gdje je završio osnovnu školu. Umro je u Zagrebu 19.12.2010. u 89. godini života.

Klasičnu gimnaziju polazio je u Dubrovniku i Zagrebu, a medicinu je studirao na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu gdje je 1950. godine specijalizirao otorinolaringologiju. Od 1952. godine radio je na ORL odjelu Opće bolnice “Dr. Mladen Stojanović” (danas Klinička bolnica Sestara milosrdnica), a od 1966. do 1988. godine bio je predstojnik ORL klinike Medicinskog fakulteta u toj bolnici. Usavršavao se u brojnim klinikama u Francuskoj, Njemačkoj, Austriji, Švicarskoj, Velikoj Britaniji, SAD-u, Kanadi i Rusiji. Stečena znanja i iskustva na najbolji je način nastojao primijeniti u kliničkom radu: bio je jedan od utemeljitelja kliničke audiometrije, a bavio se dijagnostikom i terapijom malignih tumora te plastično-rekonstruktivnom kirurgijom. Izradio je pilot projekt prema kojemu je 1966. godine u Hrvatskoj osnovana Liga za borbu protiv raka. Jedan je od osnivača Središnjeg instituta za tumore i slične bolesti otvorenog 1968. godine u Zagrebu. Prema projektima na kojima je radio izrađen je aparat AUDIOSTROB-PADOVAN za dijagnostiku respiratornih organa i fiziologiju generatora glasa. Kao pokretač i organizator u rješavanju stručnih medicinskih i općezdravstvenih problema, profesor Padovan bio je suosnivač Instituta za proučavanje i zaštitu uha i dišnih organa 1961. godine i

prvog Zavoda za talasoterapiju i liječenje dišnih organa u Crikvenici. Akademik Padovan bio je članom mnogih prestižnih stručnih i znanstvenih organizacija u SAD-u, Velikoj Britaniji, Francuskoj i Švicarskoj, a punih osam godina bio je i članom Vijeća Međunarodne lige protiv raka. Godine 1975. postao je izvanredni član, a od 1983. godine bio je redoviti član u Razredu za medicinske znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Od 1989. bio je tajnik Razreda za medicinske znanosti Hrvatske akademije, od 1991. do 1997. godine potpredsjednik, a u dva mandata, u periodu od 1998. do 2004. godine, predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Akademik Padovan objavio je više od 120 znanstvenih i oko 200 stručnih radova te osam knjiga iz područja otorinolaringologije i plastične kirurgije glave i vrata. Bio je glavnim urednikom Medicinske enciklopedije, Medicinskog leksikona i Medicinskog rječnika, osnivač i glavni urednik znanstvenih časopisa Symposia Otorhinolaryngologica i Libri Oncologici. Bio je također dugogodišnji član izdavačkog savjeta PLIVINOG časopisa MEDICUS. Za svoje iznimne zasluge u medicinskom i istraživačkom radu akademik Padovan dobio je Nagradu za životno djelo 1983. godine, a za doprinos na području rinoplastike dobio je nagradu Svjetskog kongresa otorinolaringologa.

Općina Blato dodijelila je akademiku prof. dr. Ivi Padovanu 1996. godine „Zlatni grb Općine Blato“, pojedinačno priznanje za izuzetne zasluge u medicini i znanosti i za njegov veliki doprinos u promicanju ugleda rodnog Blata.

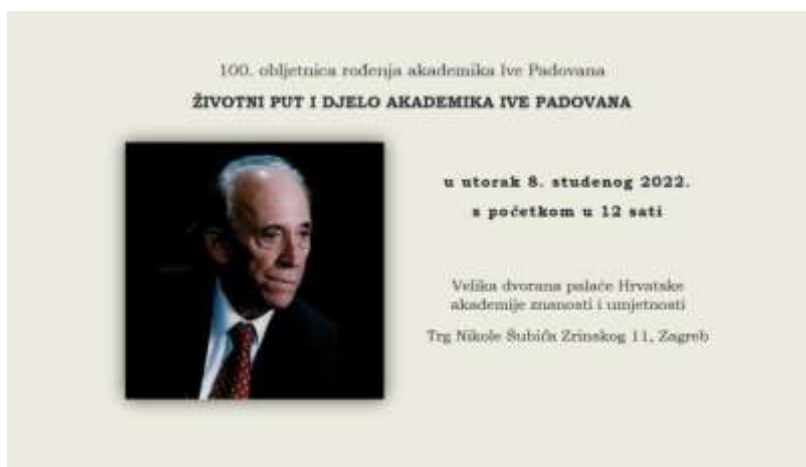
18.ožujka 2022. godine, u prigodi stote obljetnice početka djelovanja Srednje škole Blato i stote obljetnice rođenja Ive Padovana, na prijedlog Nastavničkog vijeća i Školskog odbora Srednje škole Blato, Osnivač Škole, Županija Dubrovačko Neretvanska, donijela je Odluku o promijeni naziva Škole, tako da se od tog dana Srednja škola Blato zove Srednja škola “Ivo Padovan” Blato.

S ponosom nosimo u budućnost ime ovog velikog znanstvenika i sveučilišnog profesora.

<https://ssblato.hr/o-nama/akademik-ivo-padovan/>

Povod za ovu knjigu je 100. obljetnica njegovog rođenja koju obilježava HAZU:

ŽIVOTNI PUT I DJELO AKADEMIKA IVE PADOVANA
u utorak 8. studenog 2022. s početkom u 12 sati
100. obljetnica rođenja akademika Ive Padovana – HAZU

Uz ovaj Uvod dajem tekst iz Akademije u povodu ove obljetnice njegova rođenja, kao i moj govor s predstavljanja knjige u kome govorim o tome kako je na moj prijedlog postao predsjednik Odbora za promicanje istine o Domovinskom ratu. Uslijedili su napadi “antifašista” i iz Akademije, pa se on ubrzo povukao. Također je i tekst u kome se govori kako je akademik Padovan i svjedočio u kauzi (kanonskom procesu) blaženstva u kongregaciji za kauze svetih u Rimu blažene Marije od Propetog Isusa Petković.

Akademik Josip Pečarić

**PRIJE 100 GODINA RODIO SE AKADEMIK
IVO PADOVAN, PREDSJEDNIK HAZU OD
1998. DO 2003.**

U petak 11. veljače 2022. navršava se stota godišnjica rođenja **akademika Ive Padovana**, istaknutog hrvatskog liječnika otorinolaringologa, predsjednika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 1998. do 2003. Tim su povodom predsjednik HAZU **akademik Velimir Neidhardt** i **akademik Zvonko Kusić**, predsjednik HAZU od 2011. do 2018., položili vijenac na grob akademika Padovana na Mirogoju.

Ivo Padovan rodio se 11. veljače 1922. u Blatu na Korčuli gdje je završio osnovnu školu. Klasičnu gimnaziju polazio je u Dubrovniku i Zagrebu gdje je maturirao 1941. te upisao studij medicine. Od 1944. do 1945. bio je sudionik antifašističke borbe u kojoj je bio referent saniteta zagorskog partizanskog odreda, liječnik u partizanskoj bolnici u Podgariću i epidemiolog X. zagrebačkog korpusa. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1947., a specijalizaciju iz otorinolaringologije, pod vodstvom dr. Ante Šercera, završio je 1950. Od 1952. radio je u Klinici za otorinolaringologiju i cervikofacijalnu kirurgiju Kliničke bolnice Sestre milosrdnice u Zagrebu, a od 1966. do 1988. bio je i njezin predstojnik. U toj je klinici organizirao Audiološki centar te Centar za tumore i rekonstrukcijsku kirurgiju, a od 1962. bio je i ravnatelj njezina Instituta za proučavanje i zaštitu uha i dišnih organa.

Od 1968. do 1987. bio je i redoviti profesor Medicinskog fakulteta u Zagrebu.

Bio je osnivač (1966.) i dugogodišnji predsjednik Hrvatske lige za borbu protiv raka te utemeljitelj Zavoda za talasoterapiju u Crikvenici (1959.) i Središnjega instituta za tumore (danas Klinika za tumore) u Zagrebu (1968.).

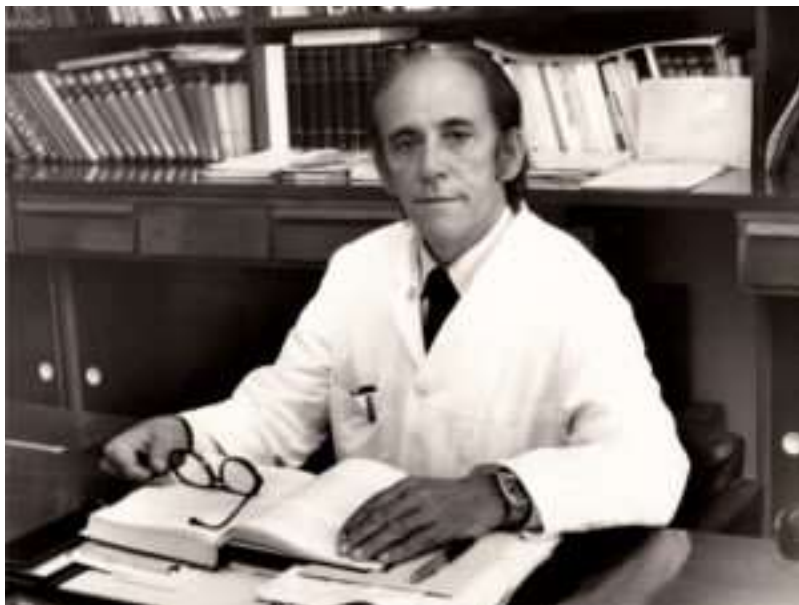
Posebno se bavio rekonstrukcijskom kirurgijom i onkologijom glave i vrata te rehabilitacijom sluha i govora. Uveo je metodu izravnog pristupa hipofizi, razradio metodu otvorene plastike nosa te uveo vlastitu metodu – mozaičnu plastiku uške. Prema projektima na kojima je radio izrađen je aparat AUDIOSTROB-PADOVAN za dijagnostiku respiratornih organa i fiziologiju generatora glasa.

Autor je trosvečanog udžbenika otorinolaringološke kirurgije *Otorinolaringologija* (1982.–1987.). Bio je glavni urednik

Medicinske enciklopedije (1986.), *Medicinska leksikona* (1992.) i *Enciklopedijskoga rječnika humanog i veterinarskoga medicinskog nazivlja* (2006.).

Bio je član mnogih prestižnih stručnih i znanstvenih organizacija u SAD-u, Velikoj Britaniji, Francuskoj i Švicarskoj, a osam godina bio je i član Vijeća Međunarodne lige protiv raka.

Od 1977. bio je izvanredni, a od 1983. redoviti član Akademije u kojoj je bio tajnik Razreda za medicinske znanosti (1989.–1991.), zatim potpredsjednik (1991.–1997.) i predsjednik HAZU u dva mandata (1998.–2003.). U to je vrijeme obnovljeno pročelje Akademijine palače, započeta rekonstrukcija i adaptacija Kemijskog laboratorija Hermana Bolléa u Knjižnicu HAZU, dvorišna zgrada u Gundulićevoj 24 adaptirana je za potrebe Akademijinih zavoda (Arhiva za likovne umjetnosti, Zavoda za ornitologiju i Odsjeka za povijest medicinskih znanosti), a izrađen je i sustav hidrantske mreže za zaštitu kompleksa Arboretuma HAZU u Trstenom od požara. Osobito se zalagao za izdavačku djelatnost, za širenje međuakademijske suradnje te za promicanje vrsnoće na području znanosti i umjetnosti. Akademik Ivo Padovan umro je u Zagrebu 19. prosinca 2010.

Prije 100 godina rodio se akademik Ivo Padovan, predsjednik HAZU od 1998. do 2003. – HAZU

NOVINARKA I UREDNICA VANJSKE POLITIKE DNEVNIKA NOVE TV IVANA PETROVIĆ NA DRUŠTVENIM JE MREŽAMA OBJAVILA ŠIROJ JAVNOSTI NEPOZNATE DETALJE IZ ŽIVOTA BLAŽENE MARIJE OD PROPETOG ISUSA PETKOVIĆ

20.06.2019. / 20:07 / dt

Status Ivane Petrović prenosimo u cijelosti:

“Ovo je ekskluzivna edicija krunice napravljena uz skor u proslavu 100 godina redovničke zajednice Kćeri Milosrđa Sv. Franje koju je u Blatu na Korčuli utemeljila blažena Marija od Propetog Isusa (Petković).

Bl. časna Marija skupljala je siromašnu djecu koja nisu bila upisana u školu i čuvala su ovce. Budući da je sama bila iz bogatije obitelji, uz dozvolu oca, tu je djecu dovodila kući i učila ih čitati i pisati *Kronicu mi je darovala redovnica tog reda – časna Vianeja koju sam jučer slučajno srela u gradu – došla je iz Rima na 2 dana zbog njezine sestre koja je u bolnici. Časnu Vianeju, inače rođenu sarajku nisam vidjela od pohoda Pape Franje Sarajevu. Jako me obradovao taj susret.*

Na kavi mi je pročitala tekst pjesme kojeg je napisala za proslavu koja počinje u listopadu u Blatu na Korčuli, a završava u Rimu. Uglazbit će je Toni Eterović.

Uglavnom, u pjesmi se spominju Prižba i Babina. Za Prižbu mi je bilo jasno jer je blaženica u toj vali blizu Blata na poticaj dubrovačkog biskupa Marčelica napisala prve konstitucije Reda. Ali nisam znala zbog čega se spominje Babina (lokalitet pored Blata).

Vianeja mi je rekla da Babina zato jer je bl. časna Marija tamo skupljala siromašnu djecu koja nisu bila upisana u školu i čuvala su ovce. Budući da je sama bila iz bogatije obitelji, uz dozvolu oca, je tu djecu dovodila kući i učila ih čitati i pisati i podučavala ih je predmetima iz pučke škole i vjeronauku.

Jedan od te siromašne djece s Babine je bio i pokojni profesor na medicini i predsjednik HAZU- akademik Ivo Padovan. Vianeja mi je rekla da je pok. akademik Padovan i svjedočio u kauzi (kanonskom procesu) njezina blaženstva u kongregaciji za kauze svetih u Rimu.

Bog stvarno često krivom crtom piše pravo... Blažena Marijo od Propetog Isusa, moli za nas!"

<https://hkm.hr/vjera/novinarka-ivana-petrovic-bog-cesto-krivom-crtom-pise-pravo/>

PREDSTAVLJANJE KNJIGE “NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE” U SISKU

GOVOR AKAD. JOSIPA PEČARIĆA

Na predstavljanju knjige “Ništa se još promijenilo nije” u Zagrebu govorio sam o onima kojima smeta ZDS:

“Zato im je napad na pozdrav ZA DOM SPREMNI ostao kao jedina nada da će uspjeti u nečemu izvojevati pobjedu. Otud toliki napadi na Thompsona već više od 15 godina. Otud napadi i na HOS-ovce. Otud napadi na pozdrav ZA DOM SPREMNI!

Moramo priznati da im je doista izvrsna satisfakcija poraz – makar i toliko dugo poslije rata – onih koji su im budili strašan strah od samog početka rata i koje vjerojatno najviše krive što su na kraju pretvoreni u zečeve!»

O tome sam govorio i prije tjedan dana u Širokom Brijegu i na Radiju Međugorje u razgovorima s fra Mariom Knezovićem:

<https://www.youtube.com/watch?v=2Xw5zXF3rbU>

Jučer je stigla potvrda iz Beograda da se radi upravo o tome. Naslov teksta s portala dnevno.hr:

TRAŽE UKIDANJE USTAŠKIH MIROVINA

SRBIJA ZBOG HOS-A UCJENJUJE VLADU RH! ‘Zabranite Udruge koje se služe grbom na kojem piše ZDS, pa ćemo vam vjerovati’

<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/srbija-zbog-hos-a-ucjenjuje-vladu-rh-zabranite-udruge-koje-se-sluze-grbom-na-kojem-pise-zds-pa-cemo-vam-vjerovati-1005085/>

Naravno, sjetimo se da sam i tada i mnogo puta ponovio tj. upozoravao kako su oni za vrijeme fašističke (bolje reći nacističke) agresije na Hrvatsku hrvatske branitelje nazivali ustašama a hrvatsku državu Tuđmanova ustaška država.

To i sada ponavljaju, a znamo da svo vrijeme to ponavljaju fašisti, pardon antifašisti u Hrvatskoj.

Doista, i jednima i drugima pobjeda protiv HOS-ovaca je itekako važna. Ponovimo ono što treba stalno govoriti: stravično su se bojali

i od samih oznaka HOS-a, kao što su se bojali i od Thompsonove pjesme “Bojna Čavoglave” koja počinje pozdravom “Za dom spremni”.

Onima od kojih su hrvatski ratnici napravili zečeve itekako bi velika satisfakcija bila pobjeda protiv onih od kojih su se najviše bojali. Makar to bilo i više od 20 godina nakon završetka rata.

Međutim, jučer je za njih bio važan dan jer je objavljen sastav vladinog Vijeća za suočavanje s prošlošću.

Otud i reagiranje iz Srbije, a slično imamo i u RH – od “Dokumente”, koju vodi od HNES etički osuđena za veleizdaju Vesna Teršelić;

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/documenta-popljuvala-plenkovicevo-povjerenstvo-za-suocavanje-s-prosloscu-1005266/>

U utorak je na predstavljanju knjige akademika Davorina Rudolfa, na kojoj je nazočan bio i Predsjednik i HAZU i novoimenovanog Vladinog vijeća akademik Zvonko Kusić, prof. dr. sc. Zdravko Tomac rekao prema portalu narod.hr:

“Tomac je ocijenio i kako pozdrav „Za dom spremni“ na ploči postavljenoj poginulim braniteljima nema nikakve veze s ustaškim pozdravom. Hrvatski branitelji iz Domovinskoga rata na čelu s predsjednikom Tuđmanom borili su se za slobodnu i demokratsku državu Hrvatsku, rekao je Tomac dodavši kako je Domovinski rat temelj današnje Republike Hrvatske.”

<http://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-akademika-davorina-rudolfa-stvaranje-hrvatske-drzave-1991>

Njegov govor je objavljen na Portalu HKV-a pa možemo dodati što je bivši potpredsjednik Vlade nacionalnoga jedinstva još rekao:

“I na kraju jedna rečenica o čistoći Domovinskog rata. Mladi HOS-ovci ginuli su za demokratsku Hrvatsku, a ne za fašističku totalitarnu Hrvatsku, ginuli su u borbi protiv obnovljenog srpskog fašizma. Dakle, bili su objektivno antifašisti i zato je strašna uvreda kada bilo tko pokušava spomen ploču tim mladićima u Jasenovcu prikazati kao uvredu žrtvama Jasenovca. Mladići u Domovinskom ratu borili su se za slobodu i protiv fašizma dakle borili su se protiv one ideologije koja je učinila Jasenovac.

Mi u Hrvatskoj moramo dobiti borbu protiv te pete kolone koja stalno obnavlja lažne optužbe i koja stalno nameće krivnju iz prošlosti na temelju očitih krivotvorina i laži.”

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/26124-prof-dr-sc-zdravko-tomac-tudmanova-velika-hrvatska-nema-nikakve-veze-s-pavelicevom-velikom-hrvatskom.html>

Kada znamo da smo nedavno iz Akademije u Hrvatskom saboru napadnuti akademik Stanko Popović i ja zbog Peticije ZDS kojom smo prije dvije godine branili Marka Perkovića Thompsona i simbol Domovinskog rata “Bojnu Čavoglave”, onda je itekako važno da je akademik Kusić mogao čuti prof. Tomca. Tada su neki povjesničari s Filozofskog fakulteta, među kojima je bio i član Vladinog vijeća prof. dr. sc. Ivo Goldstein zahtijevali da se svim povjesničarima koji su na taj način branili Domovinski rat isključe iz strukovnih udruga. Zapravo upitno je je li Goldstein član tog povjerenstva kao profesor ili kao veleposlanik koji u svom uredu u Parizu ima sliku Josipa Broza Tita. Teško je povjerovati da je tu kao povjesničar jer je poznato što o njemu kao povjesničaru misle brojni hrvatski povjesničari. Dovoljno je pogledati moju knjigu “Zabranjeni akademik / Prijevarom u HAZU” u kojoj su na str. 141-439 dani njihovi radovi u kojima pišu o njegovoj (ne)stručnosti. Knjiga je pisana povodom neizbora Goldsteina u HAZU kada je na Izornoj skupštini dobio manje od jedne trećine glasova nazočnih – najmanje u povijesti Akademije.

S druge strane možda je on postao član zato što smo prije dvije godine, na što je već upozorio Marko Ljubić, prof. dr. sc. Matko Marušić i ja uz podršku niza akademika, biskupa, nadbiskupa, sveučilišnih profesora pisali Predsjedniku HAZU akademiku Kusića tražeći da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega. Dakle nešto slično što se i sada traži, a Akademija nam je odgovorila da nema potreba za tako nešto.

Zapravo do Pisma je došlo zato što je poseban savjetnik tadašnjeg predsjednika Vlade Slavko Goldstein, otac Iva Goldsteina, najavio zabranu istraživanja posebno vezana za Jasenovac.

A ideja koju sada realizira Vlada je nešto što sam pokušao u HAZU ostvariti prije 15ak godina. Naime, u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i poraća još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!?! To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koju promiču i Goldsteini (“oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks”). Nazivam je i velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove – premale. Znamo da su najnovija istraživanja potvrdila ispravnost mog postupka. U to vrijeme nisam ni znao da je u Jasenovcu pronađeno manje od 500 posmrtnih ostataka i da je dvojbena iz kojeg vremena oni jesu jer je potvrđeno postojanje ovog logora i poslije rata! Međutim, trebamo stalno imati u pameti da je ovdje riječ o napadu na Domovinski rat i da nikada HOS, “Bojna Čavoglave” i sl. ne bi

bili problem, da oni koji sprovode velikosrpski Memorandum SANU 2. iz Hrvatske nisu svjesni da ne mogu izravno napadati Domovinski rat.

To su i pokazali napadom na spomen obilježja onima koji su dali svoje živote za Hrvatsku.

Spomenut ću kako je još 2002. godine kada su iz Haaga pokazali svoje zanimanje za generala Bobetka postalo jasno da se radi o napadu na Domovinski rat u Zagrebu osnovan Odbor za promicanje istine o Domovinskom ratu. Ušli su predsjednici skoro svih većih stranaka i udruga proizašlih iz Domovinskog rata, a za predsjednika je bio predložen član najveće hrvatske stranke. Tada je general Bobetko poslušao moju sugestiju da predsjednik Odbora bude Predsjednik HAZU akademik Ivo Padovan. Uslijedili su napadi “antifašista” i iz Akademije, pa se on ubrzo povukao. Zamjenio ga je Predsjednik Matice Hrvatske Igor Zidić. Ako pogledamo članove današnjeg Vijeća vidimo da su prva dva člana Predsjednici HAZU i Matice Hrvatske!

Znamo da je tada sakupljeno dovoljno potpisa za Referendum o promjeni Ustavnog zakona o suradnji sa sudom u Haagu, ali Račanova vlada nije poštivala volju građana iako su po Ustavu morali održati taj referendum.

Dakle i ovo Vijeće je na tragu tih pokušaja, a činjenica da su u njemu i osobe poput prof. dr. sc. Željka Tanjića, rektora Hrvatskog katoličkog sveučilišta, Mladena Ančića, redovitog profesora na Odjelu za povijest Sveučilišta u Zadru, dr. sc. Ante Nazora, ravnatelja Hrvatskog memorijalno – dokumentacijskog centra Domovinskog rata ili dr. sc. Ivica Lučića, višeg znanstvenog suradnika u Hrvatskom institutu za povijest može nam garantirati da neće biti donešene odluke protiv Domovinskog rata. A što se suočavanja s istinom iz Drugog svjetskog rata, to već i nije tako jednostavno. Toliko laži je “u igri” da je doista teško zamisliti da bi jedno Vijeće moglo doći do te istine u najavljenih godinu dana rada. A istinsko suočavanje s istinom iz Drugog svjetskog rata i poraća tzv. antifašista doista bi bilo bolno i ne vjerujem da su oni sposobni suočiti se s njom!

Da, naslov naše knjige je s pravom “Ništa se još promijenilo nije”, zar ne.

A zašto je to tako?

Pa tko bi drugi mogao dati bolji odgovor od našeg biskupa Košića.

On je

U Homiliji na misi za dr. Antu Starčevića, Šestine, 28. veljače 2017. rekao:

“Pri tome dr. Starčević kaže još jednu zanimljivu misao:

‘Dok budemo imali domaćih izdajica, dotle ćemo imati tuđinaca gospodara. Izdajica ćemo imati dok se narod ne osvijesti.’ (Djela, knj. I, str.81) No, pitamo se danas, 121 godinu nakon njegove smrti, je li se naš narod osvijestio? Na žalost, dok imamo domaćih izdajica pa i veleizdajica, moramo s gorčinom reći: ne, nismo još dozreli u vlastitom suverenitetu i samoodređenju. Da bismo pak to postigli, potrebno je samopoštovanje.

‘U istinu, bez samostalnosti i neovisnosti narod ne može biti narodom, osobom; nego je samo puk, množina čeljadi.’ (Djela, knj. III, str. 105), rekao je. I još: *‘Jedino uz samostalnost mogu cvasti narodi, zemlje i gradovi.’* (Ante Starčević: *Izabrani spisi*, priredio dr. Blaž Jurišić, Zagreb 1943., str.416)

Danas, kada imamo već više od četvrt stoljeća slobodnu i neovisnu državu Hrvatsku, mogli bismo reći da je cilj narodne države ostvaren. Za tu su slobodu i neovisnost tisuće naših najboljih mladića i djevojaka, muževa i žena, dali svoje živote, prolili svoju krv. Kada o tome razmišljamo, pitamo se kako je onda još moguće da neki tako čeznutljivo gledaju na „egipatske lonce“, odnosno vrijeme neslobode i propale zajednice naroda koja je tlačila naš hrvatski narod? Narod bi se trebao osvijestiti. Da, ali da bi se narod osvijestio, potrebni su mu izgrađeni i moralni pojedinci, svjetionici poput svetog našeg blaženika Alojzija Stepinca. I on je smatrao da je najbolje da naš hrvatski narod bude samostalan, da ne bude zajedno s drugim narodima jer je držao da su osobito Srbi i Hrvati toliko različiti narodi da ne mogu živjeti zajedno. Čak je nedavno i papa Franjo to rekao, kad je u intervjuu jednom španjolskom mediju, izjavio da „narode bivše Jugoslavije nikakvo ljepilo ne bi zadržalo zajedno, toliko su različiti“. A oni koji ne prihvaćaju blaženog Alojzija i žestoko ga napadaju, dok se istodobno prave kao da prihvaćaju papu Franju, u biti ne prihvaćaju njihovu misao, koja nije nadahnutu nikakvom mržnjom već realnom procjenom. A zašto im ne odgovara to što je

rekao blaženi Alojzije, a što je već učio dr. Starčević, i ponovio papa Franjo? Zato što ne mogu više biti gospodari nad našim hrvatskim narodom. To je razlog njihovih napada i izmišljanja mržnje, da bi prikriili svoje namjere. Često je na žalost upravo tako razlog da se optužuje druge, kad se ne žele razotkriti vlastite nečasne i nepravedne namjere.”

Zato smo s pravom ovu knjigu u povodu 25. Obljetnice međunarodnog priznanja Republike Hrvatske posvetili hrvatskim vitezovima, a napose pripadnicima HOS-a, koji su ginuli za Hrvatsku uz pozdrav ZA DOM SPREMNI, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

<https://biskupija-sisak.hr/govor-akad-josipa-pearia/>

**PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET
GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA,
ZAGREB, 2002.**

Znanstvenici - uz godinu Boga oca: Josip Pečarić

**"U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN
GOVORI HRVATSKI"**

Glas Koncila od 11. srpnja 1999.

Hrvatima u Australiji ovih ljetnih dana baš i nije pravo. Ostali su na neko vrijeme bez čovjeka koji je iznimno puno javno među njima djelovao, govorio u različitim emisijama, puno nastupao na sve strane. On će im se ipak ubrzo vratiti jer vrijeme godišnjeg odmora u domovini brzo će proći. Do tada će možda naši iseljenici već i prikupiti novac za knjige našega znanstvenika "Srpski mit o Jasenovcu" na engleski jezik. Ali znanstvenik naš nije povjesničar. Zovu ga Josip Grozni jer je Josip Pečarić jedan od najuglednijih matematičara u svijetu, osobito u području teorije nejednakosti. Kao redoviti profesor zaposlen je na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u

Zagrebu, a još će svakako godinu i pol provesti u Australiji kao istraživač-posjetitelj na sveučilištu u Adelaideu. Član suradnik HAZU je od 1992., redoviti je član newyorške akademije, aktivan je u puno drugih društava i organizacija. 1997. dobio je državnu nagradu za znanost, a nedavno mu je, po dolasku iz Australije, objavljeno da je dobitnik državnog ordena za znanost.

Lumen iz Zaljeva svetaca

Cijelo je njegovo znanstvovanje započelo u Zaljevu svetaca, u Boki kotorskoj, pa i ne treba čuditi što je Pečarić kao član Velikog vijeća Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809. (godina donosa moći Sv. Tripuna od bokeljskih mornara iz Male Azije u Kotor) vrlo često i glasnogovornik Boke, svim srcem zaokupljen promicanjem bokeljskog identiteta i hrvatske kulture u Boki kotorskoj o kojoj - Pečarić kaže - Hrvati zapravo vrlo malo znaju. Zbog svega, u javnosti je nerijetko mišljenje da postoje dvojica Josipa Pečarića, jedan matematičar, a drugi humanist, međutim je on samo jedan.

Rođen je prema službenim spisima 2. rujna 1948. u Kotoru, ali rođendan slavi 3. rujna jer mu je mama Ivica rekla da u dokumentima krivo piše. Domaćica, majka zvana Ivanka, rođena je Tulić u Blatu na Korčuli. Više je na ovome svijetu nema, kao ni znanstvenikova oca, kotorskoga poštanskog službenika i ugostitelja Đilda. Stradao je on u vremenu iza rata kada su Boku kotorsku na silu htjeli pocrnogorčiti. Nakon što je izvjesio barjak Sv. Tripuna, Đildo je ostao bez posla, potom je uhapšen. Dvije i pol godine proveo je u zatvoru, a onda je, izmučen i bez posla, ubrzo umro.

Osim našega Pečarića, Pečarić je i Đildo, rođen 1943., oženjen za Zlatarčanku, s 2 kćeri i sa suprugom kao sudac životno skrašen u srcu kajkavske riječi Hrvatskoga zagorja. Sestra im je Antonia, zvana Tea, 46. je godište, sa sinom ostala na domaji u Kotoru. Iako rijetko, sestra dečkima dolazi u posjet, a oni pak, posebice Josip, u Kotor ne dolaze, jer nisu poželjni, preeksponirani su po hrvatskoj osnovi pa ne žele riskirati.

"Sve se u Boki lomilo oko Crkve"

"Bilo je teško odrastati u Kotoru" - prisjeća se znanstvenik naš. "Tata je bio u zatvoru, a mamu su ucjenjivali. Obećali su joj posao, ako se odrekne oca. Iako smo bili bez prihoda, radije smo se svi tiskali u jednoj sobi, a drugu smo iznajmljivali. Sakramentima smo se osobito veselili. Imali su oni i značenje sakramenata, ali i značenje prkosa. Sve su u Boki lomilo oko Crkve. I u osnovnoj i u gimnaziji bio sam odličan učenik. Kao maturant bio sam prvak Crne Gore u matematici, a i kao osnovac i kao srednjoškolac odnosio sam crnogorska prva mjesta u prsnom plivanju. Nakon završene srednje škole moj je brat otišao u Zagreb i više se u Kotor nije htio vratiti, a ja sam htio živjeti na domaji, ali sam znao da ako odem u Zagreb, da mi povratka više nema. Zato sam krenuo za Beograd.

Čuo sam da je nuklearnu fiziku na Elektrotehničkom fakultetu najteže studirati. Zato sam upisao taj studij i to s 3. rezultatom na prijemnom. Svejedno, nije mi bilo teško. Upisao sam se 1967., a i nakon 400 dana provedenih u bolnici zbog tuberkuloze, diplomirao sam 1972., prvi iz generacije. Išlo mi je, čini se, po maminoj strani. Prvi mamin rođak akademik je Ivo Padovan, a medicinar je i moj bratić, dr. Ivan Tulić. Odmah sam se zaposlio na Geomagnetskom institutu. Tamo sam i magistrirao, i to 1975. iz elektrotehnike, iz elektromagnetskog polja Zemlje. Otišao sam onda u vojsku u Vojvodinu, gdje sam se svima kao desetar trudio biti dobar.

Tek nakon vojske počeo sam se baviti matematikom. 1977. zaposlio sam se kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu. 1982. sam doktorirao iz teorije matematičke nejednakosti i odmah sam dobio stan. U Beogradu sam ostao do 1987., jer sam za stan trebao 'guliti' 10 godina. U tom sam se vremenu dvaput htio vratiti u Kotor, na Pomorski fakultet, ali su mi podvaljivali, ili su mi izmišljali nedostatke. Nikada nisu Srbi dopuštali da se hrvatski intelektualci vrate doma. Svašta su mi radili. Doktorat sam napisao još 1979., po zaduženju sam onda napadnut, tako da se obrana dogodila tek 1982. Onda niti sa stotinu radova nisam mogao biti izabran za docenta. U Zagrebu je zato sve pošlo po dobru".

"Samo je u Hrvatskoj Hrvatska"

"No, u Beogradu sam, još za vrijeme studija, upoznao svoju suprugu, povjesničarku, Slavonku Ankicu, 1948. rođenu Ivošević u Petrovcu kraj Podravske Slatine. Vjenčali smo se u Beogradu 1970., a sve cure

smo na krštenje nosili doma u Kotor. 1973. dobili smo Đildu, na dan kad je moj tata umro, a brat diplomirao - 23. travnja. Ona je jedina sada u Australiji s nama. Studira kompjutere, tek je 2. godina, zato što je ranije malo šetala. Bila je kod tate na fakultetu, ali je odustala jer nije položila matematiku. Izgubila je volju zbog opterećenja tate. Svi su, naime, mislili da će zbog mene studijem samo prošetati. Ali, ja sam prema svima, pa i prema vlastitom djetetu, pošten. Iz siromašne obitelji potječem pa znam svima jednako podijeliti. Nadam se da ću po tom principu u Hrvatskoj što skorije postati običan, a ne neobičan profesor. To daje kršćanski odgoj. 1977. rođena je Ivana, odlična studentica 3. godine engleskog i češkog, a 1979. na svijet je došla Anđela. I ona je bila sa suprugom i sa mnom u Australiji, ali je izdržala samo 4 mjeseca. Samo je u Hrvatskoj Hrvatska. Namjera joj je sada upisati kompjutere u Zagrebu. Ivana i Anđela su tako sada u našem trosobnom stanu u Vukovorskoj same, dok trio Pečarić boravi u Australiji".

"Znanost nema vrijeme"

"Tata se 1987. konačno riješio Beograda. Shvativši da se u Kotor više ne može, došli smo u Zagreb, zamjenili stan. Zaposlio sam se na današnjem Tekstilno-tehnološkom fakultetu, odmah kao izvanredni profesor. Docenturu sam preskočio. Prijevremeno, već 1990., izabran sam za redovitog profesora. Imao sam puno radova pa je tako moglo biti. Imam ih više od 400 u matematičkim časopisima, i još stotinjak njih s kongresa, po tehničkim, povijesnim, časopisima iz fizike. Brzo mislim, a brzo i pišem pa se broj novih ostvarenja brzo povećava. Zato mi kolege i doma i u svijetu daju smiješne nadimke. Stvaram bilokad, jer znanost nema vrijeme. Opet, i puno viceva na moj račun ima. Pričaju ih svi,, čak i moja supruga bez koje, kao i bez podrške kćeri, ničega od svega ne bi bilo.

Ispisao sam dosad 16 knjiga. 13 ih je iz matematike. Od toga je jedna udjbenik, a ostale su monografije, 4 tiskane u inozemstvu. Jedna je knjiga iz povijesti i to 'Srpski mitovi o Jasenovcu', 1 je iz fizike, riječ je o zbirci zadataka. Zadnja, šesnaesta, je u tisku. Unaslovljena je 'Borba za Boku kotorsku' s podnaslovom 'U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski'. To, na žalost, Crnogorci

bolje znaju nego Hrvati. A tu smo rečenicu mi Bokeljani izgovorili u prvom glasnom obraćanju Hrvatima u novoj državi u 'Glasu Koncila' kroz intervju 1992. Shvatili smo da o Hrvatima u Boki gotovo nitko ništa ne zna. Morali smo zato progovoriti. Krenuli smo od toga da je 50 posto spomeničnog blaga u Crnoj Gori hrvatska kulturna baština Boke kotorske. S tim smo krenuli, a ni danas se ne zaustavljamo. Ta zadnja moja knjiga, zbirka je mojih povijesnih, publicističkih, esejističkih tekstova, objavljivanih u 'Hrvatskom slovu', 'Večernjaku', 'Vjesniku', 'Domu i svijetu', 'Matici iseljenika', a sada prikupljenih na jednom mjestu. Borim se za Boku, a ne dam ni 'Matematičke nejednakosti i primjene'. Riječ je o jednome od 2 najpoznatija svjetska časopisa posvećena teoriji nejednakosti. Časopisu sam ja glavni urednik, suradnici su najugledniji svjetski matematičari, a najvažnije je to da na glavi časopisa piše Zagreb - Croatia, i da naslovnice nose crveno-bijele kockice. Drugi časopis izlazi u Singaporeu, a izdavaštvo ovoga zagrebačkog, i nadalje uz moju glavnu riječ, htjeli bi preuzeti Nijemci. To im ne mogu dopustiti, zato se čvrsto nadam financijskoj potpori Ministarstva znanosti i tehnologije, kako bismo opstali".

Česta Australija

"Uz sve to, idem i na znanstvene skupove, koliko stignem. Išao sam često u Švedsku, u Torino, u Australiji sam svake godine po 3 mjeseca, a ovaj mi je boravak najduži. Zato je i supruga sa mnom uz nadu da će se kao stručna suradnica za povijest ponovno moći vratiti u Hrvatski informativni centar kada se definitivno vratimo u Zagreb.

Moji na Fakultetu su zadovoljni što sam priznat u svijetu. Izlaze mi u susret zato i više nego što treba. Na Fakultetu inače predajem 'Matematiku 1 i 2' na 1. godini, a na 2. vodim izborni 'Numerističke metode u matematici'. Vele da sam glavni zločinac na 1. godini, a ja mislim da sam O.K. Ovaj O.K. namjerno je izrečen jer mi se kćeri rugaju na račun mojega engleskog koji je valjda loš, ali se njime dobro služim. Ne zločincem, ali groznim, zovu me moji doktoranti. Doktoriralo je kod mene sedmero ljudi, a šestoro ih trenutačno doktorate piše. Magistara nemam jer nisam na PMF-u (Prirodoslovno-matematičkom fakultetu) ali PMF-ovski magistranti vole doći k meni na doktorat. Krasni su to ljudi, zaposleni po

različitim, ponajviše zagrebačkim fakultetima. Čujemo se stalno i stalni ih potičem na rad. Volim im pomoći i zati ih valjda toliko imam. Svi su oni polaznici mojega seminara koji 3,4 godine utorkom držim na poslijediplomskom i doktorskom studiju PMF-a".

"Sve crkveno i Božje volim analizirati"

"I tako - sve što radim - volim. Volim i znanstveni rad sa suprugom. Bavili smo se prije 2,3 godine nas dvoje intenzivno crkvenom poviješću. Pozabavili smo se posebice svetojeronimskom aferom 1901/1902., vezano uz borbu za hrvatsko ime u Rimu. Inače, sve crkvene i Božje volim više analizirati, tumačiti, nego izvoditi osobne filozofije. Kao matematičar vučem paralele svuda pa i u doživljaju Boga Oca. Osobno mi je Otac kroz Crkvu odredio život. To je konstanta, s tim živim, i to mi puno znači. Znanstveno pak želim biti logičan, volim pridonositi razmišljanjem. Nastojim dokučiti ono što nam Svevišnji daje, a mi toga možda nismo svjesni. Prvenstveno se to odnosi na našu domovinu uz koju su Bog Otac, naša Kraljica i sveci stalno, bez obzira na sve teškoće u ovih 10 godina stvaranja države. Gospodin je stalno s nama, komunikacija je stalna, zato je važna zahvala s naše strane. O Bogu Ocu zbog svega najviše volim govoriti vezano uz Hrvatsku, ponajviše uz Boku. Volim oduvijek isticati da je Boka najljepši dio zemlje koju je Bog ostavio za sebe".

Tanja Picig

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.

DA UMREŠ OD SMIJEHA

Novi list, 3. travnja 2002.

Zahvaljujem se gospodinu Vonti što kaže da sam se predstavio tvrdnjom da «ustaše nisu bili fašisti». Ja doista volim govoriti istinu, a ne ono od čega ću imati koristi.

Zvonko Ivanković Vonta u Novom listu 21. ožujka 2002. piše: «Na ekshibicije akademika Josipa Pečarića ... jedva se ima što reći, jer se autor uopće ne bavi mojim tekstom ... – pobjegao je od mojih argumenata u nimalo dostojno spletkarenje.» Tako nas Vonta pokušava uvjeriti da nije razumio moje komentare njegovog teksta. Nije on taj koji je pisao o besmislenosti tvrdnje o utjecaju prosrpskog lobbyja, o širenju nepovjerenja u rad nadležne izraelske komisije i sl. Kao, zaboravio Vonta da je o tome pisao, pa mu ja odgovaram na nešto o čemu on nije pisao. Sve je to moje «spletkarenje». Tako nam pokazuje kako «razumije» što znači riječ – spletkarenje. To vam je, prema njemu, nešto što se radi otvoreno preko novina.

Naravno, on ne pokušava pobiti moje navode jer bi bilo nemoguće osporiti tvrdnje dr. Amiela Shomronya i dr. Igora Primorca, nego je „problem“ u tome što je to dano u knjizi nedavno preminule hrvatske pravednice Ljubice Štefan. Kao, ona nije vjerodostojna jer Vonta zna da ona nije Bog, tj. može i pogriješiti. Ili hoće reći kako je besmisleno uopće govoriti o knjizi Iva Goldsteina „Holokaust u Zagrebu“ jer je sam Goldstein na televiziji priznao da u knjizi među ubijenima u NDH ima i čovjek koji je umro nekoliko desetljeća kasnije. Kamo sreće da je to jedini problem s Goldsteinovom knjigom.

Prema toj logici Vonta bi trebao biti nevjerodostojan sugovornik jer je pripadao vlastima Druge Jugoslavije koja je u miru dala pobiti na stotine tisuća Hrvata, odnosno bio je u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina nego i fašisti i nacisti zajedno.

Dapače, prema knjizi Jere Jareba, „Zlato i novac Nezavisne Države Hrvatske izneseni u inozemstvo 1944. i 1945.“, Zagreb, 1997. Vonta je bio istražitelj UDB-e!!! Jasno je zašto on onda želi obnovu procesa Stepincu. Hrvatski Državni Sabor je 1992. godine poništio presude staljinističkih procesa u kojima je Vonta sudjelovao. U tom grmu leži zec. Ako se obnove procesi, onda se ovim Vontinim, staljinističkim, daje legitimitet. To bi Vonti bio zakoniti put. Sabor je jednom odlukom poništio njegovo najznačajnije životno djelo – djelo isljednika UDB-e?

Sličnost Vonte i Goldsteina

Vjerojatno Vonta misli da ja moram kriti to što sam akademik, na isti način na koji on krije da je bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima! Možda ga netko nauči da to nije isto. Ako nije kasno.

Zar nije smiješno da se istražitelj UDB-e poslije toliko godina sjeti da treba razdvojiti Stepinca od Ljuba Miloša i „fratra“ Filipovića? Kako mu to nije palo na pamet dok je to mogao učiniti kao istražitelj UDB-e? I ovdje uočavamo sličnost Vonte i Goldsteina. Naime, i Goldstein za Miroslava Filipovića-Majstorovića na str. 565

svoje knjige kaže da je isključen iz franjevačkog reda u srpnju 1942., a kasnije na str. 594 titulom «fra» sugerira se da je on ipak franjevac.

Pa onda on meni još daje svoj primjer kako treba raditi. Ne pada mu na pamet da možda imam više suradnika Židova iz svijeta nego što ih on pozna. Ili pak da su mi oni pisali da je na izraelskom radiju nedavno bila priča o najnovijim antisemitskim ispadima u Srbiji. Ili da su oni distribuirali moju knjigu “Serbian myth about Jasenovac” u Izraelu. Doista, misli li gospodin Vonta, da je on taj koji treba mene učiti što mi je raditi?

Ali, vratimo se njegovu tekstu. Ja mu tako bez ikakvih dokaza optužujem Tita za «trovanje» Stepinca. Ma nije Stepinac bio otrovan. Otrov koji je pronađen je došao u njegove ostatke po duhu svetome.

Ne čudi me što se Vonta poziva na Kočovićeve i Žerjavićeve brojke. One su trebale poslužiti za očuvanje Jugoslavije. Kočović to sam i kaže, a Žerjavićevu knjigu je tiskao Slavko Goldstein. Žerjavić je tvrdio da je on povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Ivo Goldstein spočitava da su one za Židove - premale. Primijetimo da su i Goldstein i Žerjavić bili protiv rada Komisije za žrtve rata i poraća upravo zato što su rezultati rada na poimeničnom popisivanju žrtava pokazivale da je broj žrtava tijekom rata manji od popisanog, a broj onih pobijenih poslije rata mnogo veći. Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj, pa se taj popis neće moći završiti?

Srpske sluge

Brine se Vonta i za Hrvate u BiH. Da je bio među njihovom «neprijateljskom emigracijom» vidio bi koliko su oni istjerali Hrvata iz BiH tijekom njihove prve vladavine. A nisam ni sumnjao da je za najnoviji egzodus Hrvata iz BiH za Vontu kriv Tuđman, a ne Milošević. Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi mogu opet biti srpski sluge?!

Ne čudi me ni to što Vonta «nekoliko stotina tisuća» ubijenih Hrvata poistovjećuje s onim (mahom) iseljenim. Važno je bilo da Hrvata nema, pa nećemo praviti razliku jesu li ubijeni ili su se samo iselili, zar ne?

Vonta mi dalje spočitava što spominjem Židove «državljane NDH», premda je iz daljeg teksta jasno da je podjela dana na

novodeoseljene Židove i starosjedioce. Pri tome mu je valjda pohvalno to što on i njegovi, evo već 57 godina, kriju činjenicu da su ustaše doista pokušale spasiti Židove starosjedioce, tj. kriju svjedočenje Ulricha von Hassella koji kaže: «Glaise-Horstenau je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj. Tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao, da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!»

A za rasne zakone i holokaust sam čuo. Ali, za razliku od Vonte, znam da je to bila Hitlerova politika, što on “ne zna”, kao ni za spomenuto Hasselovo svjedočenje. Doista, za srpsku nacionalnost znam, a za velikosrpsku ne znam. Zahvaljujem se gospodinu Vonti što kaže da sam se predstavio tvrdnjom da “ustaše nisu bili fašisti”. Ja doista volim govoriti istinu, a ne ono od čega ću imati koristi. Ili ih je on kad je bio istražitelj UDB-e, tretirao kao fašiste pa sad to moram i ja, bez obzira što je to netočno? Valjda su prošla vremena kad moramo raditi ono što UDB-a kaže?

«Promašeni lobi»

A koliko Vonta ne može polemizirati s mojim tekstom pokazuje dio u kome on polemizira s HONOS-ovim “Zahtjevom 150 hrvatskih uglednika Vladi RH u slučaju Gotovina”. Iako se poziva na to što sam ja jedan od potpisnika, tj. jedan iz tog “najtvrdog klerikalno-hadezeovskog” odnosno “promašenog lobija” (već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije Šefka ef. Omerbašića i predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana), on posredno spominje i roman “Ratnik”. Dakle, očito je da on tu polemizira s predsjednikom HONOS-a, mr. Nenadom Ivankovićem. S obzirom na to da je to toliko smiješno samo po sebi – nema potrebe to uopće komentirati.

Iako Vonta više ne ponavlja svoju tvrdnju kako Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist, ipak je njegova “ljubav” prema nadbiskupu vidljiva iz priče o Stepinčevim lobistima. Lijepo je biti u takvom lobbyju, ali svecima lobbyji ne trebaju. Zato je dirljiva

Vontina briga, tj. briga bivšeg istražitelja UDB-e, o “zakonitom ukidanju Stepinčeve presude iz 1946.”. Vontinu “brigu” o nadbiskupu Stepincu nadišao je Zvonimir Berković koji u Vjesniku od 21. ožujka 2002. “plače” što Stepinac u listopadu 1943. poslije propovijedi “nije stao na čelo čitavog ovog naroda i krenuo s Kaptola na obližnji Gradec. Miroljubivo i rodoljubno.” Doista je Berković u pravu. Poslije toga ne bi bilo Bleiburga i Križnih putova. Sve bi bilo gotovo već u listopadu te 1943. godine. Nijemci bi obavili posao umjesto komunista kojima više ne bi bili potrebni poslijeratni zločini. Ili možda i bi - za ono malo Hrvata koliko bi ih preostalo? Stepinac je Vonti kriv zbog toga što nije Titu pomagao iz zatvora poslije rata (on bi “lako” uvjerio Papu da Istra treba biti u Hrvatskoj, a ne u Italiji - i onda bi sve bilo riješeno), a Berkoviću što mu nije pomogao 1943. Kao, nije mu jasno kako su komunisti bili za Jugoslaviju i tada, a još su i dan danas - i to poslije velikosrpskog genocida u Domovinskom ratu. Da umreš od smijeha.

**U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN
GOVORI HRVATSKI / BORBA ZA BOKU
KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.**

Udar na Hrvatsku bratovštinu Bokeljska mornarica 809 (1)

**RAČAN ANGAŽIRAO SLUGE ZA
NEHRVATSKU BRATOVŠTINU**

Fokus, 20. prosinca 2001.

Josip Jović, kolumnist Slobodne Dalmacije, u tekstu Plan destrukcije piše: "Na posebno perfidnom su udaru određene nacionalne institucije, poglavito one koje imaju težinu nacionalne konstitucije i u koje narod tradicionalno ima najveće povjerenje, kao Hrvatska vojska i Katolička crkva. Vojska je, sudeći prema brojnim napisima, leglo kriminala, privilegija, lažnih generala, lažnih invalida, a Crkva je licemjerna, sebična i politikantska, njezini pripadnici skloni su nemoralu. Loše prolaze čitave (državotvorne) skupine kao što su Hercegovci ili Dalmatinci, naročito one iz brdskih krajeva, prema kojima je stvoren čitav niz stereotipa. O njima se bez uvijanja zna govoriti kao o primitivcima, dinaroidima, zaostalim elementima

sklonim korupciji i otimačini. Prema iseljenicima je obnovljeno staro negativno ideološko stajalište, što se ogleda poglavito u njihovu praktičnom isključenju iz političkog života domovine. Pojedinci koji imaju naglašen nacionalni osjećaj ili stav jesu ksenofobi, desničari, konzervativci, nacionalisti, ustaše i fašisti."

Plan destrukcije

Iako ovako opisani plan destrukcije izgleda sveobuhvatan, čini se da je on mnogo detaljnije razrađen i u postupku provedbe. Jer na udaru su, izgleda, i manje organizacije koje su dale iole značajniji doprinos hrvatskom nacionalnom interesu. Takva je naprimjer udruga Hrvata podrijetlom iz Boke Kotorske u RH, Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 sa središtem u Zagrebu. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija, uspjela je od 1918. do 1991. godine ne samo skoro očistiti Boku Kotorsku od Hrvata nego je uspjela i izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. da iz svijesti hrvatskih ljudi gotovo u potpunosti istisne Hrvate Boke Kotorske i njihovu veliku baštinu. I tako je prije Domovinskoga rata malo ljudi u Hrvatskoj uopće znalo da u Boki Kotorskoj postoje i Hrvati. U Hrvatskoj je bilo pravilo da ljudi nekoga tko kaže da je iz Boke vrlo često identificiraju kao Crnogorca. Naravno, nije sve išlo glatko jer je jedna od najstarijih udruga u Europi, a svakako najstarija udruga Hrvata, Bokeljska mornarica Kotor djelovala u Jugoslaviji, u skladu s tadašnjom politikom.

Kada je zagrebačka Mornarica, također sljednica udruge osnovane po predaji 809. godine u Kotoru, došla u državotvorne ruke, postavila je sebi zadaću da se u svijest i savjest hrvatskoga naroda i hrvatske države vrate Hrvati Boke Kotorske i njihova velika kulturna baština. Nije bilo pomoći od onih koji su je ranije vodili. Pače, jako im je smetala ta aktivnost, pa i sama riječ Hrvatska u novom imenu društva: Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809. A da Bratovština, uz ostalo, nije u tome bila neuspješna svjedoči i Konzulat RH u Kotoru. Naime, izaslanik predsjednika Republike na bokeljskoj večeri, viceadmiral Davorin Kaić, rekao je da je upravo Bratovština najzaslužnija za osnivanje toga konzulata, znajući za veliko zalaganje Bratovštine.

Danas se stvari u Crnoj Gori kreću nabolje. O tome smo nedavno

pisali i u Hrvatici, br. 2 (A. i J. Pečarić, O Borbi za Boku Kotorsku): "S promjenama u Crnoj Gori stalno se poboljšavao i položaj tamošnjih Hrvata. Prilikom svog posjeta Zagrebu, predsjednik Crne Gore Mile Đukanović sastao se i s nekim članovima Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809. Otvoren je i Konzulat Republike Hrvatske u Kotoru. Obnovljeno je i Hrvatsko kulturno društvo Napredak, a 23. 6. 2001. osnovano je u Kotoru i Hrvatsko građansko društvo Crne Gore. Ovo Društvo tom je prigodom izdalo i knjižicu u kojoj piše: "Hrvatska nacionalna manjina je po brojnosti jedna od najmanjih u Crnoj Gori, ali po svom kulturnom, civilizacijskom i duhovnom naslijeđu izuzetno bogata, što je i bio razlog raznim grubostima i podmetanjima u godinama raspada bivše zajedničke države. ..."

Raćan-Mesićeva vlast našla sluge za svoje ciljeve

Međutim, izgleda da je današnja vlast u Republici Hrvatskoj, upravo u vodećim ljudima Hrvatskog građanskog društva Crne Gore (HGDCG) našla one koji trebaju instrumentalizirati HGDCG da poništi rad i ugled koji u Hrvatskoj ima Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809. Možda i zato što je predsjednik HGDCG-a u vrijeme komunizma bio direktor, a predstavnik društva u Zagrebu, inače predsjednik Zagrebačke Bokeljske mornarice iz vremena druge Jugoslavije, agilni sindikalni dužnosnik. Bilo kako bilo, predstavnici HGDCG-a posjetili su Hrvatsku. Službeno su posjetili udruge Crnogoraca u Rijeci i Zagrebu, dok nisu željeli na isti način posjetiti hrvatske udruge, već su organizirali susrete s "dijelom Bokelja" u Dubrovniku, Splitu, Rijeci i Zagrebu. To saznajemo iz "Izvještaja sa puta po Hrvatskoj" predstavnika HGDCG-a.

Iz tog se izvješća lako može zaključiti zašto su podružne udruge Bratovštine u Dubrovniku i Splitu dobile pozitivnu ocjenu. Naime, o njima govore kao o Bokeljskim mornaricama, tj. vjeruju da one nemaju naziv istovjetan krovnoj zagrebačkoj organizaciju za koju koriste puni naziv Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809, uz ogradu "ime ne odgovara autentičnosti"! Prijateljski je druge podučavati o njihovim propustima, zar ne? Ne čudi onda što su na

Skupštinu HGDCG-a (15. prosinca 2001.) pozvani oni i mnogi drugi iz Hrvatske, ali ne i predstavnici Bratovštine iz Zagreba.

Najzanimljiviji je dio tog izvješća o sastanku s Bokeljima iz Zagreba: "U nedjelju 14. 10. ujutro, imali smo sastanak sa Bokeljima u prostorijama Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809. Sastanku su prisustvovali: (...) . Pozvani su, a nisu prisustvovali: (...). Opterećeni djelovanjem ove hrvatske bratovštine, u početku su s nedoumicom primali naše informacije o HGD-u. U razgovor su ipak shvatili svrhu i smisao stvaranja našeg društva."

Među nazočnima bilo je i onih koju su aktivno sudjelovali u radu Hrvatske bratovštine, ali i onih koji su se držali podalje od nje. Doista je neobično da su i jedni i drugi bili opterećeni njezinim djelovanjem. Vjerojatno su ovi drugi, kojima je smetala riječ Hrvatska u nazivu Bratovštine, doista bili opterećeni njezinim radom, pa su na početku bili u nedoumici zbog riječi "Hrvatska" u nazivu HGDCG-a. Ali, to je teško dokučiti zašto bi oni prvi bili opterećeni. Vjerojatno je gostima smetalo što ima i takvih.

Posebno je zanimljiv dio u kojem se gosti predstavljaju kao vrhunski povjesničari (inače, prvopotpisani je diplomirani tehnolog): "Neki od Bokelja (Joško Pečarić, Željko Brguljan) se bave historiografijom Hrvata u Boki i na taj način ulaze u delikatne projekte bez konzultacije s historičarima i bez korištenja izvorne dokumentarne građe u kotorskim arhivima. Za razliku od njih, Riđanović i Simović brižljivo prikupljaju historijsku građu koristeći arhivske izvore."

Komunistički direktor - "dobri" i "loši" momci

Odmah pada u oči pokušaj podjele među članovima Bratovštine na "loše" i "dobre" momke. Od nekoga tko je ispekao takav zanat kao komunistički direktor to i ne čudi. Paušalne, neprovjerene i sveznajuće ocjene mogu dati samo ljudi bez vlastitoga stajališta.

Međutim, nije riječ samo o tome. Spominju mene, ali ne i da mi je suautor bila Ankica Pečarić, diplomirani povjesničar. Tako diplomirani tehnolog dijeli lekcije iz povijesti diplomiranom povjesničaru. Pri tome nije svjestan da tako dijeli lekcije i hrvatskim znanstvenicima, koji su recenzirali objavljene članke. Čak i akademikima i Ministarstvu znanosti RH, koje je financiralo tiskanje knjige: A. i J. Pečarić, Strossmayerova oporuka koja je u tisku, a čiji

su recenzenti bili predsjednik HAZU-a Ivo Padovan, akademik Franjo Šanjek i dr. Franko Mirošević. Međutim, možda je najsmješnije to što dotični diplomirani tehnolog dijeli lekcije i današnjem pomoćniku ministra vjera RCG za katoličku vjeru gospodinu Vladimiru Marvučiću, koji se i sam bavi povijesnim istraživanjima. Nedavno nas je gospodin Marvučić nazvao telefonom zato što je pronašao jedan naš rad na internetu. Bio je oduševljen našim istraživanjima jer je do istih spoznaja došao i on sam i objavljivao ih je u Crnoj Gori. Bio je iznenađen činjenicom da smo mi do tih rezultata došli u Zagrebu, svjestan da zbog rata nismo mogli koristiti vrela dostupna samo u Crnoj Gori, već ona u Hrvatskoj. Možda predsjednik HGDCG-a nije čuo za Domovinski rat, iako se u citiranoj knjižici HGDCG-a spominje raspad bivše države!?

A vjerojatno je "problem" i moja knjiga Borba za Boku kotorsku. Profesori s Hrvatskih studija daju tu knjigu kao literaturu studentima za seminarske radove, a dosta je čitana i u Boki. Tako diplomirani tehnolog upozorava i profesore povijesti s Hrvatskih studija da se baš ne razumiju u hrvatsku povijest. Primjerak knjige poklonio sam crno-gorskom predsjedniku Milu Đukanoviću na spomenutoj večeri u Zagrebu, uz želju da postane prvi predsjednik neovisne države Crne Gore.

"Lične beneficije" stečene za bivše vlasti

Sljedeći dio izvješća pokazuje kako je riječ o komunističkim postupcima ravnim onima iz najmračnijih perioda njihove vladavine, ali i na ono na što nas upozorava Jović:

"Naša opšta ocjena je da su pojedini članovi ove bratovštine (ime ne odgovara autentičnosti) dobro iskoristili članstvo da bi stekli lične beneficije, posebno za vrijeme bivše vlasti."

Kako je to uobičajeno za ljude takvoga mentalnog sklopa, oni i ne pokušavaju reći o kakvim je povlasticama riječ. Kao poklonici, dakle sluge ili čak doušnici komunističkoga, bolje rečeno staljinističkoga režima, imali su znatne privilegije pa sada misle da je to normalno i u svim demokratskim društvima. Istina, aktualni je predsjednik Bratovštine (dr. med. Josip Gjurović) tijekom vladavine bivših vlasti postao redovni član Hrvatske akademije medicinskih znanosti, a

bivši dugogodišnji predsjednik, a sadašnji dopredsjednik (prof. dr. sc. Zvonimir Janović) Hrvatske akademije tehničkih znanosti i drugih znanstvenih i stručnih asocijacija diljem svijeta. Ako misle na te "beneficije", očito vrijeđaju članstvo akademija koje su ih birale. Ako misli na to što sam ja redoviti član HAZU-a, vrijeđaju sve hrvatske akademike. Smiješno je što sam ja izabran za akademika u vrijeme vladavine današnje vlasti. Čak je i TV emisija o meni snimljena u vrijeme vladavine novih vlasti. Još je smješnije ako misli na nekakvu materijalnu dobit jer kuća predsjednika HGDCG-a, izgrađena u vrijeme njegova komunističkog direktorovanja, vrijednija je od moga stana koji još nisam otplatio. Uz to, on je svoju kći zaposlio kao tajnicu HGDCG-a, a moja supruga, autorica nekoliko objavljenih radova, koje je pohvalio čak i pomoćnik ministra vjera Crne Gore, i knjige u tisku - nije zaposlena. Strašne povlastice, zar ne?

M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006.

Što su Vam bili mama i tata? Akademici?

Tata Đildo je imao dva zanata. Bio je poštar i konobar. Radio je u pošti u Splitu kada je upoznao mamu Ivanku rođ. Tulić. Mamina majka Žuva rođ. Padovan umrla je dvadesetak dana nakon rođenja moje mame. Tata joj se ponovo oženio, otišao u svijet i više se nije javljao. Ostavio je drugu ženu sa šestoro djece – troje njihovih i troje njegovih iz prvog braka. Majka je s devet godina morala napustiti školovanje i počela raditi. Ustvari tu "žicu" koju imam i koja je dovela do toga da sam postao akademik vučem od nje. Sin njezina brata Ivan Tulić je doktor medicinskih znanosti, brat mi je sudac županijskog suda, a naše sestre Tea i Ivanova sestra Vesna završile su više škole. Mamin rođak je i prethodni predsjednik HAZU akademik Ivo Padovan.

(...)

Jesu li i vas tužili? Jeste li Vi koga tužili?

Ja nisam tužio nikoga. Doista mislim da na pisanu riječ mogu odgovoriti na isti način. Često kažem:

- Možeš mi reći što god hoćeš, ako možeš strpjeti to što ću ti ja odgovoriti!

Kod nas je nezgodno što su mediji jednomno jugokomunistički, pa ti naši "ljevičari" mogu reći i slagati što god hoće, a ne daju ti da im odgovoriš u istim medijima unatoč zakona o medijima po kojima je to njihova obveza.

Mene je tužio zbog polemike u "Novom listu" Zvonko Ivanković Vonta. Evo te tužbe:

OPĆINSKOM SUDU U ZAGREBU

Priv. tužitelj: Zvonko Ivanković Vonta

Zagreb, Srebrnjak 38/I

Okrivljenik: Josip Pečarić,

Zagreb, ul. Grada Vukovara 224.

P R I V A T N A T U Ž B A

Okrivljenik je u tiražnom Novom listu od 3. travnja 2002. godine na štetu priv. tužitelja iznio slijedeće neistinite tvrdnje:

da je " bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima!"

"Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba (Milošević) i da on i njegovi mogu opet biti srpske sluge."

"Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj" i "već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije..."

Dokaz: Novi list od 3. travnja 02. – pismo okrivljenika pod naslovom "Da umreš od smijeha" na str. 32. (Prilog I.)

Okrivljenik je nadalje u Novom listu od 16. travnja 2002. godine na štetu priv. tužitelja iznio nove neistinite tvrdnja:

d) "Ono što on (priv. tužitelj) radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš."

e) Priv. tužitelj je "osoba koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama... a ovi hrvatski (komunisti) su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata."

f) "Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može toliko zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra."

g) "Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio "kulturno-umjetnički rad": Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Vi, pljačkaške rulje... Za pobjede nove, nova nadahnuća."

h) "Vonta se tu pokazao pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govori."

Dokaz: Novi list od 16. travnja 2002. godine – pismo okrivljenika pod naslovom "Vonta ne može toliko zla napraviti koliko je njegov sin učinio dobra" na str. 21. (Prilog II)

Motiv okrivljenika jest činjenica da je u polemici s priv. tužiteljem u istom Novom listu ostao bez argumenata, pa je polemiku "a drem", zamijenio ovom "ad hominem". Sve navedene tvrdnje grube su izmišljotine, za što postoje brojni dokumenti, ovdje ću samo spomenuti veliki sukob i moje zatvaranje 1984. godine zbog razobličavanja velikosrpskih falsifikata u slučaju "Hebrang", kao i priznati status hrvatskog političkog zatvorenika.

Dokaz: Saslušanje stranaka i predočenje dokumenata.

Iz navedenog, po mišljenju priv. tužitelja, proizlazi – da djelo okrivljenog pod 1. i 2. ima sva obilježja javne klevete iz čl. 200. st. 2. KZRH.

Predlaže se stoga:

da se održi glavna rasprava pred tim sudom kao stvarno i mjesno nadležnim u smislu čl. 443. st. 4 ZKP-a (jer pomirba ne dolazi u obzir) te da se na raspravu pozovu obje stranke;

da se na glavnoj raspravi pročitaju inkriminirani napisi "Da umreš od smijeha" i "Vonta ne može tolika zla napraviti koliko je njegov sin učinio dobra" – Prilog I i II;

e) da se okrivljenik proglašuje krivim i kazni po zakonu;

*da okrivljenik naknadi p. t. trošak ovog postupka;
da se o trošku okrivljenika u "Novom listu" objavi
pravomoćna sudska odluka.*

*Da se o trošku okrivljenika u "Novom listu" objavi
pravomoćna sudska odluka.*

U Zagrebu, 18. 04. 2002.

Priv. tužitelj

Z. Ivanković Vonta

Sud je presudio u moju korist. Županijski su je vratio slučaj ponovo na općinski sud. Evo što sam odgovorio na tom drugom sušenju, a što je ušlo u sudski spis:

Županijski sud u Zagrebu je ukinuo prvostupanjsku presudu ovog Suda i traži da se u ponovljenom postupku ponovo izvedu svi dokazi i da se, nakon toga što su svi izvedeni dokazi ocijene pojedinačno i međusobno povezano, donese nova, pravilna i zakonita odluka.

Razlog ovakve odluke je bio u tome što u prvostupanjskoj presudi nije navedeno "zbog čega nalazi da iz načina izražavanja i iz drugih okolnosti proizilazi da okrivljenik, izričući pojedine uvredljive sudove o privatnom tužitelju, nije namjeravao naškoditi njegovoj časti ili ugledu". Zato mi dopustite da na početku konstatiram da je prvostupanjska rasprava prije pokazala da je privatni tužitelj namjeravao naškoditi časti ili ugledu okrivljenika, a ne obratno.

Za razumijevanje i pravednu odluku u ovom slučaju značajno je uvidjeti kolika je sklonost privatnog tužitelja za vrijeđanje i njegova želja da naškoditi časti ili ugledu svih onih s kojima ima rasprave.

To je, prije svega, vidljivo iz činjenice kako on zna vrijeđati i sam sud koji ne postupa onako kako on želi. Tako u svojoj Žalbi (u daljem tekstu – Ž) u točki (20) konstatira kako je "ovaj slučaj frapantno sličan" njegovu iskustvu na jednom drugom slučaju i

kaže: "Tada je plan a) bio osloboditi okrivljenika, a plan b) dovesti stvar do zastare i tako mu pomoći, kao **istomišljeniku** (istaknuo J.P.)!" Da misli na prvostupanjski sud u ovom slučaju vidljivo je iz točke (21) (Ž, str. 11) kada kaže: "postoje opravdani razlozi da se predmet ne vrati prvostupanjskom sudu na ponovnu glavnu raspravu." Zar ovo nije uvreda suda i u tom, kao i u ovome slučaju?

Slično je i s cijelom ovom polemikom u kojoj p.t. smatra da može vrijeđati okrivljenika, a da mu ovaj ne smije odgovoriti. To je vidljivo već iz činjenice da je p.t. započeo polemiku tekstem "Stepinac je u krivičnoppravnom smislu bio nevin, iako u moralnom pogledu nije bio čist", "Novi list" (u daljem tekstu: NL) od 2. ožujka 2002. godine, u kome je čitav niz uvreda na moj račun i kojim jasno stavlja do znanja da namjerava naškoditi mojoj časti i ugledu.

Tu je prije svega njegovo izjednačavanje okrivljenika s Pavelićem kroz sintagmu "Pečarićeva NDH". Njegovo opravdanje u kome navodi moje stavove koje kao publicista iznosim i argumentiram u svojim tekstovima su doista smiješni. Na osnovu mojih stavova on može samo govoriti o mom odnosu prema NDH, ali ne tvrditi da je to Pečarićeva NDH i time mene izjednačiti s Pavelićem!

Pri tome p.t. se stalno koristi neistinama. Tako u Žalbi pravdajući se za ovo izjednačavanje Pečarića i Pavelića tvrdi "U slijedećem NL od 12. ožujka 2002. g. ističe – da 'ustaše nisu bili fašisti', pri čemu je očita želja za obmanom jer ne kaže da se u našoj polemici tu govori o izjavi don Živka Kustića, s kojom se ja slažem! Dakle radi se o nečem o čemu i danas postoje prijepori, pa uostalom poznata je i Tuđmanova tvrdnja (v. Hrvatsko slovo, 8. studenoga 2002.): "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima."

Inače p.t. taj svoj tekst počinje lažnom tvrdnjom o "kampanji" "Glasa Koncila", akademika Josipa Pečarića, dr. Jure Krište i još nekih. U tekstu koji smo priložili tijekom rasprave, kao i u mom odgovoru "Vonta je pokazao što su prave namjere «obnove postupka Stepinca»", NL od 12. ožujka 2002., jasno sam pokazao da je činjenično stanje suprotno, tj. da je bila u tijeku kampanja protiv nas.

Također u svom prvom tekstu p.t. govori o tzv. "nesretnom Stepinčevom lobiju" što je uvredljivo za 90 posto katolika u ovoj zemlji. Za nas kao i za cijelu Katoličku crkvu Stepinac je svetac, pa ga je i pokojni Papa Ivan Pavao II. proglasio blaženikom. Nismo mi nesretni već sretni što je u našem narodu postojao tako sveti čovjek! Napomenut ću da sam o uvredama koje je iznosio na račun onih koje sam tom prigodom citirao pisao u mom prilogu priloženom raspravi na prethodnom suđenju.

Ima toga još u ovom njegovom prvom tekstu, ali na to ću se osvrnuti kasnije.

Molim sud da konstatira jesu li navedene uvrede dane u prvom tekstu p.t.-a u NL od 2. ožujka 2002.

Odgovorio sam mu tekstem "Vonta je pokazao što su prave namjere «obnove postupka Stepinca»", NL od 12. ožujka 2002.

Molim da Sud konstatira da me p.t. ne tuži zbog ovog teksta.

Dakle očita je moja želja da ne odgovaram na njegove uvrede već samo na njegove "argumente".

U svom drugom tekstu p.t. je nastavio s uvredama što je vidljivo iz samog naslova: "Akademik Pečarić pobjegao je od argumenata u spletkarenje" (NL, 21. ožujka 2002.). Dakle već u naslovu govori o mom "spletkarenju", a u tekstu vrijeđa i one na čije se radove ja pozivam: "bespotrebno troši papir na svoga 'svjedoka' Ljubicu Štefan (radi se o hrvatskoj pravodnici među narodima! – op. J.P.) i njenu knjigu, upozorit ću na njenu 'vjerodostojnost' kao i na još jednog Stepinčeva lobista –

svećenika Jurja Batelju (radi se o voditelju Postulature za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca, o čovjeku koji je sav svoj život posvetio istraživanju života tog hrvatskog blaženika)." O drugim klevetama na moj račun u ovom članku p.t.-a bit će riječi kasnije.

Smatrao sam i danas smatram da imam pravo odgovoriti klevetniku na istom mjestu na način koji je primjeren, samo zbog toga što je klevetao takve ljude kao što je hrvatska pravednica među narodima i voditelj Postulature za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca.

Naime, vidljivo je čak da je upravo on – dakle čovjek ondašnje Udbe – prvi i pokrenuo pitanje nečije vjerodostojnosti! Naime u tom tekstu iz N.L- 21. ožujka 2002. p.t. govoreći o tome što se ja pozivam na hrvatsku pravednicu gđu Štefan koja u tom trenutku više nije bila živa i dr. Batelju kaže (ponovit ću jer to je ključ razumijevanja cijele ove polemike):

"Budući da bespotrebno troši papir na svoga 'svjedoka' Ljubicu Štefan i njenu knjigu, upozorit ću na njenu vjerodostojnost', kao i na još jednog Stepinčeva lobista – svećenika Jurja Batelju (ist. opt.)."

Jedan od šefova Udbe iz vremena njenih najstrašnijih zločina – govori o vjerodostojnosti jedne pravednice među narodima i voditelja Postulature za proglašenje svetim blž. Stepinca. Nisam mu odgovarao na uvrede izrečene na moj račun, ali na ovakvu drskost moralo se odgovoriti upravo postavljanjem pitanja vjerodostojnosti p.t.-a, što je jasno i rečeno u mom tekstu "Da umreš od smijeha" N.L. 3, travnja 2002 prije dijela koji p.t. navodi u svojoj tužbi. Dakle, sve što sam kasnije govorio o p.t. – što ću i pokazati – odnosilo se na pitanje njegove vjerodostojnosti!

Istini za volju bilo je teško odgovoriti na njegove klevete u tom vremenu. Naime, polemika koju je započeo p.t. je bilo njegovo uključenje u moju raspravu koju sam vodio s Goldsteinima o njihovoj knjizi "Holokaust u Zagrebu", a u više navrata meni je onemogućeno da odgovorim na njihove klevete

iako sam se pozivao na Zakon o medijima. Iako su me nazivali antisemitom ili tvrdili da lažem, nije mi padalo na pamet da ih zbog toga tužim sudu, pa nisam ni p.t.-a. To što p.t. smatra da sam to trebao učiniti je iz onoga istoga razloga zašto urednicima novina koji nisu objavljivali moje odgovore ne odgovara da javnost dozna što mislim o njihovim klevetama i kakvi su moji odgovori na njih.

Dakle, lako je pokazati kako me p.t. tuži zato što sam na mnogo primjereniji način govorio o njemu, nego što je on klevetao mene. Ali idemo redom, kako je tražio Županijski sud tako da bi se moglo ustanoviti činjenično stanje koje će lako pokazati kako p.t. koristi neistine i obmanjuje sud.

Iako je točka 1. a) skinuta s rasprave po traženju p.t.-a spomenut će kako je točno da sam rekao da je "bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima!" Ali pri tome sam se pozvao na knjigu dr. Jere Jareba, a "tužitelj" je odustao od ove točke optužnice u trenutku kada je moja odvjetnica tražila uvid u njegovu tužbu protiv autora i izdavača knjige koju ja spominjem. Međutim, ova točka je izuzetno važna za ovaj slučaj jer je iz mog teksta vidljivo da govorim o komunističkim zločinima i vjerodostojnosti čovjeka koji je u tim vremenima bio visoko pozicionirani komunist (NL, 3. travnja 2002.):

"Po toj logici Vonta bi trebao biti nevjerođostojan (istakao opt.) sugovornik jer je pripadao vlastima Druge Jugoslavije koja je u miru dala pobiti na stotine tisuća Hrvata, odnosno bio je u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina neko i fašisti i nacisti zajedno.

Dapače, prema knjizi Jere Jareba, „Zlato i novac Nezavisne Države Hrvatske izneseni u inozemstvo 1944. i 1945.“, Zagreb, 1997. Vonta je bio istražitelj UDB-e!!!"

Molim Sud da ustanovi da u mom tekstu prije navoda p.t. postoji ova rečenica koja pokazuje da ja govorim o

vjerodostojnosti p.t.-a. Dakle, očito je da ustanovljavanje vjerodostojnosti nije nikakav pokušaj odnosno namjera da se naškoditi časti ili ugledu p.t.-a. Dapače, sam Vonta je podnio Sudu, a i u samoj Žalbi naveo činjenice koje pokazuju da on doista nije vjerodostojan svjedok. Naime, on je kako sam kaže, a dano je i u njegovoj Žalbi (u daljem tekstu: Ž) str. 6, vodio u Udbi "njemački odjel". Također kaže (Ž. str. 5) da su operativni odjeli: "ustaše", "kler", "zapadne agenture", "njem. fašističke službe" i spec. "istražni odjel", a neoperativni "mat-fin", "tehnički" i sl., pa konstatira:

"Samo su operativni odjeli vodili istrage i to isključivo u svom djelokrugu, već i zbog stroge konspiracije. Nisu svi 'jednaki', niti je paušalno mjesto kod bilo kakve odgovornosti!"

Dakle, po p.t.-u, netočna je tvrdnja da je on bio istražitelj Udbe. On je vodio odjel koji nije vodio istrage u slučaju da njegov "njemački odjel" nije istovjetan s odjelom "njem. fašističke službe", odnosno da Nijemce možemo tretirati kao materijale, financije, tehniku ili nešto slično tomu. Ili mu je "njemački odjel" širi pojam od odjela "njem. fašističke službe". Bilo kako bilo očito je p.t. bio nadređeni "istražiteljima UDB-e". Naravno da ne može biti ni riječi o izjednačavanju krivnje običnog istražitelja i onoga koji im je bio voditelj! Odgovornost voditelja – kao pretpostavljenoga – je sigurno mnogo veća od onih kojima su oni nadređeni!

A osim toga, sigurno je mnogo veće zasluge trebalo imati da se postane voditelj, zar ne?

Međutim, zahtjev p.t.-a da se treba ustanoviti kakva je bili organizacija Udbe nije bez osnova jer se tim razjašnjavanjem sigurno može točnije definirati njegova odgovornost u zločinima nad Nijemcima, kada sam priznaje da je vodio "njemački" odjel (Ž. str. 6). Treba ustanoviti jesu li svi ti odjeli koji su vodili istrage bili zločinački, tj. treba ustanoviti je li i koliko je p.t. sudjelovao u zločinima. Naime, to što je p.t. vodio "njemački" odjel a ne neki drugi ne garantira da taj odjel nije sudjelovao u zločinima, kao i

drugi odjeli. Dapače, s obzirom da se radi o Nijemcima, jasno je da itekako o tome treba voditi računa.

Naime, poznati su mnogi zločini koji su nad Nijemcima izvršeni pri kraju i nakon rata. Jeziva je priča kada je Koča Popović dao zakopati do pola njemačke časnike i naredio da se ide tenkovima preko njih.

Osobno sam prošlog ljeta, kada sam, kao i ove godine, bio uzvanik na Sinjskoj alci, upoznao jednu Njemicu iz Srijema koja mi je pričala o svojim tadašnjim stradanjima, a posebno u logoru za Nijemce u Mitrovici. Pričala mi je kako su svake večeri odvodili njene sunarodnjake do Save i ubijali ih. Dakle nešto slično onome što smo gledali nedavno u TV-seriji "Duga mračna noć". Je li u tim zlodjelima nad Nijemcima logora u Mitrovici sudjelovao i "njemački odjel" Udbe koji je vodio p.t. ne znam, ali bi svakako trebalo ustanoviti.

A što reći o činjenici da je nakon rata na stotine tisuća domaćih Nijemaca strpano u logore i protjerano. O tome kako im je bilo pričao mi je moj suradnik George P.H. Styan, danas profesor na sveučilištu McGill u Montrealu (Kanada), koji je sve to prošao kao dijete. Kolika je uloga "njemačkog odjela" UDBe u u ovom genocidnom egzodusu?

*Zato smo predložili da o ovim zlodjelima govori čovjek koji se kao znanstvenik bavi stradanjima Nijemaca. To je **dr. Vladimir Geiger iz Hrvatskog instituta za povijest**. Povjesničari doista mogu govoriti o zločinima Udbe iz tog vremena općenito, kao i o onima izvršenim nad Nijemcima, a pogotovu o njihovom egzodusu. Tako možemo ustanoviti je li doista bilo takvih zločina i **jesam li s pravom ukazao da p.t. ne može imati vjerodostojnost u polemici sa mnom** (rodio sam se 1948. godine i niti jedan član moje obitelji nije bio u ustašama)! Naime, za ustanovljavanje vjerodostojnosti p.t. ovdje je dovoljno ustanoviti samo je li on pripadao organizaciji koja je odgovorna za mnogobrojne zločine, a pitanje njegove osobne odgovornosti je pitanje koje će vjerojatno biti razmatrano u budućnosti. Vjerujem, da će i ova njegova tužba tome doprinijeti. Uostalom danas je već poznat zahtjev Vijeća EU o tome.*

Zato je za mene vjerojatnije da je to što sam se pozvao na knjigu dr. Jere Jareba samo mogla pomoći časti i ugledu p.t.-a jer nisam siguran da istraživanja uloge Udbinih operativnih odjela, ili pak "njemačkog odjela", neće pokazati nešto mnogo gore.

Primijetit ću također da je iz mog citata razvidno da sam ja već tu, dakle u tekstu od 3. travnja 2002., spomenuo kako je p.t. bio u vladajućim komunističkim strukturama, pa nije jasno zašto me on tuži zbog istoga izrečenog tek u slijedećem mom tekstu od 16. travnja 2002. (vidjeti točku 2. e Tužbe). Istina ima logično objašnjenje i za to. Tada bi Sudu bilo očito da je sve rečeno u pitanju vjerodostojnosti koje p.t. želi izbjeći i tako obmanuti Sud. Zato je on i bio protiv toga da se cijela polemika predoči Sudu!

Također treba uočiti kako on "dokazuje" kako sintagme da je "bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima" nema u knjizi Jere Jareba i da se ja na nju "bleferski" pozivam. Iz gornjeg mogeg teksta je razvidno da u prvom spominjanju knjige Jere Jareba ja ne spominjem dodatak "u staljinističkim procesima", pa je očito da p.t. ponovo obmanjuje Sud. Jasno je da kada je spominjem u kasnijem tekstu – to može biti samo moja tvrdnja.

1. b) *Točno je da sam rekao "Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba (Milošević) i da on i njegovi mogu opet biti srpske sluge."*

Ali već jednostavnim uvidom u ono što piše p.t. u Žalbi sudcima je moralo biti jasno da on lažno interpretira ono što sam ja rekao. Naime, on piše:

"Dakle 'Vonta i njegovi' (?) uvijek su bili 'srpske sluge'." (Ž. str. 3)

*Očito je da ako je netko **uvijek** srpski sluga ne može biti to **opet**. Molim Sud da konstatira kako p.t. moju riječ "opet", što je navedeno u Tužbi, lažno interpretira u Žalbi s "uvijek". Naime, ova obmana Suda p.t.-u je trebala da bi se mogao pozivati na*

razdoblje svoga života kada je bio i u zatvoru, a to je razdoblje između onoga kada je bio voditelj odjela Udbe, a na koje se odnosi polemika, i vremena Domovinskog rata, kada on optužuje HDZ za egzodus Hrvata iz BiH. I ne samo to. Vidjeli smo i prigodom ovog suđenja s koliko mržnje p.t. govori i o akademiku Franji Tuđmanu i o generalu Bobetku. A znamo koliko su oni zaslužni što imamo neovisnu hrvatsku državu!

Jasno je da se misli da su sudjelovanjem u zločinima u vremenu o kome se raspravlja komunisti ostvarivali, po mišljenju okrivljenika velikosrpske interese, a u Domovinskom ratu su Hrvatsku napali i "petokraka" i "kokarda" zajedno, a po najnovijoj odluci srbijanskog parlamenta je i usvojeno da su i četnici i partizani jednako bili antifašisti!

*Međutim, ovo je bilo izrečeno u vezi s tvrdnjom p.t.-a o "krivnji HDZ-a za nestajanje Hrvata u BiH, što konstatira i p.t. u nastavku (Ž, str. 3): "To je – tvrdi okr. bio – 'odgovor na tvrdnju p.t. koju je on iznio govoreći o poslijeratnim zbivanjima te trendu kretanja Hrvata u BiH (rekavši) kako je u BiH krivnjom HDZ-a i Tuđmana manje Hrvata, nego u Titovo vrijeme, pa kako je p.t. kao glavne krivce naveo upravo HDZ i Tuđmana, a pritom nije spomenuo Miloševića, ja sam ... (mu se) narugao (i) ... napisao sporan navod. **Takva izjava p.t. ne postoji, nikakvog dokaza u spisu nema** (istakao opt.)."*

Ovo je doista neobična tvrdnja p.t.-a. U njegovu tekstu u N.L. od 21. ožujka 2002. stoji:

"Ugledni demograf i statističari dr. Bogoljub Kočović i ing. Vladimir Žerjavić rekli su jasno da su 'brojke' koje navodi Pečarić – obična izmišljotina. Ovdje ću dodati: samo u Titovo vrijeme 1948. – 1981. broj Hrvata povećan je u BiH sa (zaokruženo) 640.000 na 758.000 ili za 23 posto, dok ih je dana – bitnom zaslugom HDZ-a – ostalo jedva polovina, ..."

Ovdje ne treba ni komentirati kako se i u ovom citatu pokazuje očita sklonost nekadašnjeg šefa jednog od operativnih

odjela UDBE za lažnim konstrukcijama, jer ne postoji niti jedan tekst ing. Vladimira Žerjavića, a vjerojatno ni dr. Bogoljuba Kočovića u kome su oni jasno rekli da su 'brojke' koje navodi Pečarić obična izmišljotina. Dapače, lako je ustanoviti da sam se "na mnogobrojnim korisnim sugestijama" zahvalio ing. Vladimiru Žerjaviću u Uvodu moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu – Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Dapače, Žerjavić je u HAZU želio dobiti moju potporu za svoje brojke žrtava Jasenovca, koju nije dobio zato što nije želio uključiti u raspravu i one koji ne misle kao i on, pa čak i znanstvenike koji su magistrirali ili doktorirali na tim pitanjima!

Lako je, također, ustanoviti da moj tekst postoji u spisu i da glasi (NL. 3. travnja 2002.):

"Brine se Vonta i za Hrvate u BiH. Da je bio među njihovom 'neprijateljskom emigracijom' vidio bi koliko su oni istjerali Hrvata iz BiH tijekom njihove prve vladavine. A nisam ni sumnjao da je za najnoviji egzodus Hrvata iz BiH za Vontu kriv Tuđman, a ne Milošević. Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi mogu opet biti srpski sluge?!"

Dakle, sve ovo postoji u spisu tako da je p.t. tvrdnjom o nepostojanju takve izjave ponovo pokušao obmanuti Sud.

*Naime, p.t. u svom tekstu tvrdi kako je "**bitnom zaslugom HDZ-a –ostalo jedva polovina**" Hrvata u BiH, a ja u svom tekstu simbolički HDZ zamjenjujem s Tuđmanom, što bi trebalo biti jasno svakome iole pismenijem čitatelju. P.t. se u Žalbi pokušava opravdati time da ne znači da "nespominjanje nekoga, kad bi se zaista radilo o tekstu p.t., automatski znači – biti njegov 'sluga'! Kako u ovom izmišljenom tekstu ..." (Ž. str. 4)*

Meni je očito, a vjerujem i Sudu, da su HDZ i Tuđman tu "bitno" mogli biti krivi jedino zato što su se suprotstavili velikosrpskoj agresiji pa je to dovelo i do egzodusa Hrvata iz BiH. Pa tko može koristiti takvu nakaradnu logiku osim svjetskih moćnika koji su podržavali velikosrpsku agresiju, samih Srba i

njihovih slugu? P.t. nije ni svjetski moćnik, a nije ni Srbin. Što onda ostaje?

S druge strane, poznato je moje mišljenje o predsjedniku Tuđmanu i to da sam ga nazvao "Ocem hrvatske države" kada sam mu posvetio knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku", a autor sam i knjiga "Trijumf tuđmanizma", Zagreb, 2003., "Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2", Zagreb, 2003. i "Tuđmanove tri sekunde", Zagreb, 2004. (koautor s akademikom D. Jelčićem).

Poznato je, također, da su Hrvati BiH i sa 90 postotnom većinom u više navrata glasovali za HDZ.

Dakle očita je bila namjera p.t. da kada u polemici o Stepincu govori o "bitnim zaslugama HDZ-a" zato što se smanjio broj Hrvata u BiH uvrijedi i mene i sve one Hrvate u BiH koji su s takvom podrškom glasovali za HDZ.

Očito je da p.t. zna da je smisao moje poruge: interes velikosrpske politike je bio nestanak Hrvata u BiH, pa su za mene oni kojima je za to kriv Tuđman u stvari sluge takve politike. Samo velikosrpske sluge u Hrvatskoj mogu danas izjednačavati agresora i žrtvu, a to p.t. radi u svojoj Žalbi. Naime, on se pokušava "opravdati" tako da pokušava izjednačiti krivnju i Tuđmana i Izetbegovića s Miloševićem kada kaže "Notorna je pak činjenica da se Haag interesirao za svu trojicu navedenih" (Ž, str. 4). Koji je interes p.t.-a u pozivanju na Sud u Haagu? Očito mu je Haag potvrda njegovog izjednačava žrtve velikosrpske agresije s agresorom. Spomenut ću da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH, i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Nema dvojbe da je takvo izjednačavanje u velikosrpskom interesu!

Zašto p.t. pokušava obmanuti ovaj Sud (a izgleda to je uspio s Županijskim sudom) vidljivo je iz načina na koji p.t. kasnije, dakle dok još nije riješena njegova Žalba, "istu" priču

"prodaje" "Novom listu". On u svom otvorenom pismu sinu (NL, 9. kolovoz 2004.) kaže: "Zašto si šutio na klevete tvoga bliskog suradnika akademika Josipa Pečarića, koji sve hrvatske partizane naziva 'četnicima' (dakle ne samo tvoje roditelje, nego i Tuđmana i Bobetka s njihovim familijama) kad je na moj račun u Novom listu napisao: 'Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi opet mogu biti srpski sluge'."

Dakle tu je sam kontekst optužbe potpuno drugačiji od onoga u Tužbi.

Iz njegove Tužbe razvidno je da on zna da je ta moja rečenica tiskana u NL od 3. travnja 2002. a on već u svom prvom tekstu, dakle onom od 2. ožujka 2002. tvrdi da ja "klevećem antifašističku pobunu kao 'četničku pobunu'", ne dajući nikakav citat koji to potvrđuje!

Isto ponavlja u Žalbi gdje tvrdi da ja hrvatske partizane nazivam "četnicima" ali se sada poziva na moj tekst objavljen u NL od 29. siječnja 2002. (Ž. str. 6): "Je li bugarska država, tek stvorena kao NDH ... imala odmah nešto slično četničkoj pobuni, kao što je imala NDH...?"

Svakom pismenom čovjeku jasno da ovdje nitko ne spominje partizane, već četnike o čijoj pobuni piše i akademik Dubravko Jelčić u svojoj knjizi "Sto krvavih godina" Zagreb, 2004. (str. 119): "Represije vlasti prema Srbima u prvih nekoliko mjeseci NDH bile su izazvane ne toliko srpskim zločinima prema Hrvatima u kraljevskoj Jugoslaviji od 1918. do 1941. – premda ni taj motiv ne smijemo podcijeniti! – koliko njihovim pokoljima Hrvata u Hercegovini od prvoga dana proglašenja hrvatske države, koji su prerasli u sustavne oružane akcije i prije nego što je Komunistička partija proglasila ustanak nakon napada na SSSR 22. lipnja 1941."

Primijetiti ću da jugokomunistička povijesnica – koja danas dominira u Hrvatskoj – pokušava prikriti tu četničku pobunu. To je vidljivo i iz tekstova Goldsteinovih s kojima ja stalno polemiziram. Kako se p.t. uključio u te polemike, sigurno zna za to, pa je jasno zašto on pokušava na ovaj način obmanuti javnost.

U stvari ovim prikrivanjem oni izjednačavaju tu četničku pobunu s partizanskim ustankom, a time prisvajaju i četničke zločine!

Zbog toga smo predložili Sudu da pozove za svjedoka dr. Zdravka Dizdara iz Hrvatskog instituta za povijest, čovjeka koji je doktorirao na temu četničkih zločina. On je kao stručnjak mogao potvrditi je li bilo ili nije četničke pobune. Time ćemo doznati što nam želi reći p.t. ovom svojom konstrukcijom. Želi li on rehabilitirati četnike od zločina koje su napravili? Uostalom, u Srbiji su to već i učinili!

Dr. Dizdar je i koautor knjige o Drugom svjetskom ratu u kojoj je jasno naznačeno da hrvatski partizani, kakav je bio p.t., nisu bili za neovisnu hrvatsku državu. Tako je upravo znanstvenik mogao odgovoriti na pozivanja p.t.-a na nekakvog novinara i nekakvu klasifikaciju tog novinara koju je p.t. dao sudu kao nekakav dokument.

U svezi s ovom točkom bitno je napomenuti kako p.t. u Žalbi str. 9. spominje hrvatske Srbe, "koje okr. toliko mrzi!" (Ž, str. 9). To vam je jedna tipična tvrdnja bivšeg šefa odjela UDBE! Njega ne interesira imam li ja hrvatske Srbe u obitelji ili među prijateljima. Ne interesira ga što je npr. moja supruga. Po njemu ja ih mrzim. Valjda i suprugu i one u obitelji i kolege i prijatelje kao što je na primjer moj suradnik i prijatelj prof. dr. sc. Nikola Sarapa. Tko zna koliko je ljudi izgubilo živote na osnovu ovakvih optužbi u vrijeme kada je bio svemoćni šef odjela te organizacije koja je kriva za nebrojene nevine žrtve!

1. c) *"Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj" i "već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije..."*

Ova dva navoda su izrečena, ali u potpuno drugačijem kontekstu. P.t. zato i ne daje cijele rečenice.

Prva je: "Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj, pa se taj popis neće moći napraviti". Izrečen u kontekstu želje današnjih sljedbenika poslijeratnih vlasti da se ne može govoriti o poslijeratnim zločinima. O tome je u posljednje vrijeme bila rasprava u Saboru, nekoliko tv-emisija i čitav niz

tekstova. Sličnu tvrdnju ovoj mojoj možemo naći recimo u "Hrvatskom slovu" od 22. travnja 2005. gdje Zoran Vukman u tekstu "Komunisti ne mogu biti antifašisti" govori o onima "koji su u ime Ozne, **Udbe** (ist. J.P.) i Partije proganjali i ubijali", pa kaže: "Nitko se za njihove zločine nije ispričao, i nitko se među njima ne kaje. Štoviše, ideološki baštinici takvog represivnog totalitarnog duha pokušavaju i danas svoje neistomišljenike ušutkati istim optužbama i istom ideološkom retorikom, kao što su to činili negdašnji komesari i inženjeri duša."

Kao da g. Vukman govori o p.t.-u i ovim njegovim optužbama, zar ne? Naime, iz ovog suđenja vidljivo je da se jedan voditelj jednog od odjela Udbe ne samo **ne kaje već još uvijek optužuje!**

Pri tome se p.t. smatra odvjetnikom vlasti iz vremena kada je naša polemika vođena pa me umjesto njih tuži za izrečenu tvrdnju (Ž, točka (12)). Drugim riječima, nije problem što mnogi zločinci iz tog vremena još i danas nisu odgovarali za svoje zločine, što njihovi sljedbenici onemogućavaju čak i da se načine popisi tih žrtava, već sam kriv ja zato što takve nazivam komunistima odnosno jugokomunistima, kao npr. beogradske šefove raznoraznih odjela Udbe!

Drugi navod je također dan u nepotpunom obliku i glasi: "(već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije Šefka ef. Omerbašića i predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana)", a radi se o potpisnicima HONOS-ovog "Zahtjeva 150 hrvatskih uglednika Vladi RH u slučaju Gotovina". Naime, potpisnike p.t. kleveće u svom tekstu iz NL od 21. ožujka nazivajući ih "najtvrdim klerikalno-hadezeovskim lobijem"! Dakle, za svoje vrijeđanje muftije Šefka ef. Omerbašića i tadašnjeg predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana - optužuje mene! Zar takvo ponašanje ne ukazuje na svemoćnog šefa odjela Udbe koji smatra da može vrijeđati i jednog muftiju i jednog predsjednika HAZU, a da se njemu ne smije reći da je jugokomunist, iako sam dokazuje Sudu da je bio voditelj odjela Udbe u – Beogradu? Uostalom, zar u svojoj Žalbi nije vrijeđao i ovaj Sud?

Pri tome je znakovito istaći da u mom tekstu od 3. travnja 2002. jasno stoji da se radi o HONOS-ovom Zahtjevu, a da p.t. uporno neistinито tvrdi da se radi o mom tekstu.

Tako i u Žalbi na str. 6 kaže: "Protiv EU okr. jasno demonstrira i sa svojim 'tekstom podrške A. Gotovini'. P.t. u nastavku teksta optužuje i ovaj Sud: "- što po tom Sudu 'nije političko opredjeljenje'!" Da ironija bude veća, nedavno je njegov sin i moj prijatelj Nenad Ivanković nastupao u TV-emisiji "Nedjeljom u 2". Pitanje je bilo "Jeste li za Gotovinu ili EU". Od 35.000 glasova 92 posto je bilo za ono što je zastupao njegov sin: ZA GOTOVINU! Nadam se da u daljem postupku p.t. neće opet mene optužiti i za ovo! Jer predsjednik HONOS-a je njegov sin, pa i najvjerojatniji autor teksta koji p.t. pripisuje meni!

Nevjerojatno je da p.t. optužuje Sud što je dopustio da se ustanovi neistinитost njegovih navoda (Ž, str. 5): "Uz navedeni diskriminatorski odnos ide i činjenica, da je Sud stvorio klimu kao da se sudi p.t., što potvrđuju pitanja -... zna li tko je pisao 'tekst podrške za generala Gotovinu' i sl. ... Po mišljenju p.t. Sud to nije smio dopustiti. Uputnije je bilo pitati okr. što mu u aktualnim pitanjima trebaju stvari od prije pola stoljeća..."

Jasno je zašto p.t. smatra da Sud nije smio dopustiti ovakva pitanja. Zato što je jasno da je HONOS-ov tekst mogao napisati predsjednik HONOS-a Nenad Ivanković, a ne opt. kao jedan od potpisnika koji nije ni član HONOS-a – kako lažno tvrdi p.t.!

Dapače Nenad Ivanković je i potpisnik ovog teksta pa je očito kako p.t. smatra i svog sina pripadnikom "najtvrđeg klerikalno-hadezeovskog lobija". Dakle očito je da je p.t. napao i svoga sina i da ja upravo branim njegova sina od napada p.t.-a, kao što sam i odlučio govoriti o vjerodostojnosti p.t.-a upravo zato što je napao jednu hrvatsku pravednicu, koja je u tom momentu bila mrtva, i jednog svećenika.

Zato smo predložili da Sud pozove za svjedokinju tajnicu HONOS-a gđu Biserku Cetinić koja je mogla posvjedočiti je li upravo Nenad Ivanković pisao tekst podrške generalu Gotovine.

Dapače treba napomenuti kako je p.t. na taj način u polemiku o Stepincu uvukao generala Gotovinu upravo zato što

je njegov sin napisao knjigu o generalu Gotovinu „Ratnik“ koja je bila prva na svim listama čitanosti. Dakle, p.t. je i na taj način napao svog sina, a ja sam njegova sina u toj polemici branio.

Pri tome ponovno napominjem da je p.t. u našoj polemici o Stepincu potpuno neprilično "za potpunu sliku Pečarićeve ekshibicije" pisao o generalu Gotovini. Dakle, u polemici koja se odnosi na stvari od prije pola stoljeća p.t. – a ne okr. - uvodi aktualne stvari.

2. d) Već prethodna rečenica pokazuje kako sam bio u pravu kada sam tvrdio "Ono što on (priv. tužitelj) radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš." Iz samog mog teksta razvidno je da se moja prva rečenica odnosi na njegovu uvredljivu tvrdnju danu i u naslovu njegova prethodnog teksta "Pečarić se izrugava čitateljima". Dakle, ponovo sam kriv zato što sam rekao za p.t. ono što je on prethodno tvrdio za mene. Zar i to ne pokazuje da se radi o voditelju jednog od odjela Udbe?

Slijedeća rečenica se odnosila i na česte lažne tvrdnje p.t. da sam ja autor za neke tvrdnje, za koje je lako pokazati da to nije istina, kao npr. da ja "smišljam da je Stepinac 'otrovan'" i sl. Zar i to ne govori o mentalitetu voditelja jednog Udbinog odjela?

2. e) P.t. tvrdi da su neistinite i moje tvrdnje da je "osoba koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama... a ovi hrvatski (komunisti) su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata."

U spomenutoj seriji "Duga mračna noć" koja je snimljena po istinitim događajima vidljivo je kako je Ozna bila i iznad političkih vlasti. Dakle, poslije priznanja p.t. da je voditelj "njemačkog" odjela Udbe, a pozicija Udbe nije bila drugačija od one koju je imala Ozna, jasno je da je takva optužba p.t. doista smiješna. Pri tome nije od velike važnosti koliko je dugo bio p.t. na poziciji voditelja operativnoga odjela, jer je sigurno itekako morao zaslužiti tako veliku poziciju u Udbi!

Dakle, razmatranje takve optužbe povlači za sobom pitanje – kako sam već napomenuo - koliki je udio p.t.-a u zločinima nad Nijemcima, odnosno kakve su njegove "zasluge" u vrijeme kada su se zločini i nad Nijemcima i nad drugima odigrali? Naime, poslijeratni zločini su se odigrali u vrijeme od završetka rata pa i do godine kada je p.t. i postao šef jednog operativnog odjela Udbe. A zločin je zločin bez obzira učinjen nad Hrvatima ili Nijemcima! Nadam se da će i ova tužba p.t.-a pomoći da se u budućnosti više proučavaju i poslijeratni zločini nad Nijemcima, a u sklopu toga doznat će se i uloga p.t.-a, tj. kako je on zaslužio tako visoku poziciju u Udb-i. Kao što sam rekao na to nas obvezuju i najnovija rezolucija Vijeća EU-a.

2. f) Nevjerojatna je i optužba za moje riječi: "Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može toliko zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra."

Prvo, p.t. u prilogu Žalbe daje svoj završni govor u kome tvrdi da sam ja "po ustaškoj formuli izmislio i 'državotvorne Hrvate'" što je očita neistina jer je sigurno poznato da taj termin koriste mnogi u današnjoj Hrvatskoj, a p.t. ničim ne može dokazati da sam ga ja prvi koristio. Dapače, u samoj Žalbi str. 9. tvrdi: "'Državotvorne Hrvate' izmislili su ustaše za sebe i svoje sljedbenike. Ustav RH im ne priznaje (kao ni NDH), po njemu u nas postoje samo ravnopravni – politički Hrvati, uključujući i hrvatske Srbe, koje okr. toliko mrzi!"

Dakle, po p.t.-u termin "državotvorni Hrvati" izmislio je Pečarić, odnosno ustaše! Očito je kako p.t. na taj način tvrdi da sam ja USTAŠA, iako mu je poznato da sam rođen 1948. godine! To je pravi "voditelj operativnog odjela Udbe". Mogu zamisliti koliko je Hrvata, Nijemaca i dr. ubijeno u tim poslijeratnim vremenima na osnovu ovakvih konstrukcija koje nam ovdje demonstrira ovaj bivši voditelj operativnog odjela Udbe.

*I ne samo da sam po p.t.-u **jednak Paveliću, da sam ustaša već i mrzim Srbe**. Vjerojatno bi takva optužba u vrijeme dok je p.t. bio voditelj operativnog odjela Udbe bila dovoljna da me likvidira ili osudi na dugogodišnju robiju iz koje bih možda i*

izašao živ. Naravno, ne smije mu se odgovoriti da je to vjerojatno zato što smo zahvaljujući Tuđmanu i hrvatskim braniteljima pobijedili te njegove ljubljene Srbe koji su i po rezoluciji Vijeća sigurnosti UN-a agresori na RH. Mogu samo zamisliti kako je tek vodio svoj operativni odjel u Udbi i kako je do tog položaja stigao.

Smatra li Sud doista da je moja tvrdnja kako je p.t. "srpski sluga" gora od njegove o tome da ja mrzim bilo koji narod pa uključujući i onaj koji je izvršio agresiju na moju zemlju i moj narod? Da mrzim neke meni veoma bliske ljude!? Za mene je upravo "biti srpski sluga" i definicija za one koji mogu raspravljati u negativnom kontekstu mrzi li netko agresore na tvoju zemlju. Zar nije njihov sluga onaj koji misli da bi ih trebalo voljeti ili čak biti ravnodušan na agresore na svoju zemlju i svoj narod?

*Već sam konstatirao i u ovom tekstu ono isto što smo pokazali i na Sudu, a to je da p.t. zna da je pisac teksta o Gotovini sin p.t.-a, i da je p.t. napao tekst, koji je napisao njegov sin, u članku iz NL od 21. ožujka (**molim Sud da ustanovi postoje li u točki 5. tog članka p.t.-a njegovi komentari. (1-3) koji se odnose na taj tekst**). Međutim, p.t. lažno i uporno ponavlja: "Ne birajući sredstva u svojoj mržnji, okr. u svoj tip 'ad hominem' uvlači i članove obitelji p.t. što je nisko i nimalo akademski!" (Ž, str. 9)*

Dakle, p.t. - u polemici sa mnom o Stepincu - napadne tekst koji je o Gotovini najvjerojatnije napisao njegov sin, a koji sam ja samo supotpisao sa još 550-tak hrvatskih uglednika, a kada ja dalje spominjem njegova sina – onda sam ga ja "nisko i nimalo akademski" – uvukao u polemiku. A ne on! A potpisnike teksta – dakle i svog sina – naziva najtvrdim klerikalno-hadezeovskim lobijem.

Spomenut ću, s tim u svezi, još i činjenicu da je u vrijeme kada se p.t. uključio u moju polemiku s Goldsteinima bila u tijeku tužba jednog od Goldsteina protiv sina p.t.-a g. Nenada Ivankovića! Dakle, čak i da nije napao tekst koji je vjerojatno napisao njegov sin, da ga nije proglasio, zajedno sa svim

supotpisnicima, "najtvrdim klerikalno-hadezeovskim lobijem" i time ga izravno i nisko uvukao u ovu polemiku, njegov sin bi bio posredno uvučen u nju, jer doista je otužno da se otac svrstava – ničim izazvan – na stranu onih koji mu optužuju sina.

Pri tome nam p.t. 4-5 puta čita pismo koje mu je napisao sin 1990. Pri tome svjesno obmanjuje ovaj sud jer ne govori ono što Vama ne mora biti poznato, ali jest mnogima u Hrvatskoj. Znamo da je poluistina mnogo gora od laži i njome se služi p.t. kad govori o svom odnosu sa sinom. O tome piše „Globus“ od 15. 10. 2004. u Tekstu „Sin protiv tate“ koji je dio većeg teksta „20 najvećih hrvatskih svađa“. Evo tog teksta:

*„Do javnog sukoba oca Vonta i sina Nenada došlo je početkom devedesetih, kad je mlađi Ivanković počeo vatreno podupirati politiku Franje Tuđmana, a stariji Ivanković bio jedan od njegovih najžešćih javnih protivnika. I dok je Nenad Ivanković zagovarao i branio svaki potez Franje Tuđmana, Vonta Ivanković žestoko ga je napadao i osporavao. Vrhunac sukoba dogodio se nakon jednog intervjua Nenada Ivankovića u kojemu je ustvrdio da je njegov otac počinio nad njim kulturocid jer ga nije krstio u crkvi. To je toliko ražestilo Vontu da je sina javno napao zbog političke prevrtljivosti, a optužio ga je da je na stranu Franje Tuđmana prešao iz karijerističkih pobuda izdajući ono za što su se Vonta i njegova obitelj borili cijeli život. **Od tada svako toliko Zvonko Ivanković Vonta napada sina Nenada zbog njegovih političkih stajališta** (istakao J.P.).“*

Otužno je i to što u Žalbi koju je Općinski sud primio 3. kolovoza 2004. govori o sinovom pismu iz 1990. godine, a u isto vrijeme piše sinu otvoreno pismo - dakle 9. kolovoza 2004. – u kome mu zamjera što mu se nije pridružio u njegovim lažnim optužbama protiv mene!

Sudu smo priložili i odgovor Nenada Ivankovića na to otvoreno pismo p.t.-a, a posebno bih upozorio na dio kada g. Nenad Ivanković kaže da je

„u ranoj mladosti jedno vrijeme živio s majkom (nakon što su mi se roditelji rastali), te jedva deset godina s ocem, i to ne u

kontinuitetu. Od osamdesete godine sam se uzdržavam i školujem, živim posve odvojeno od oca“.

2. g) U ovoj točki je po p.t.-u neistinita tvrdnja što sam citirao pjesmu Ivana Gorana Kovačića: "Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio "kulturno-umjetnički rad": Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Vi, pljačkaške rulje... Za pobjede nove, nova nadahnuća."

Naime, on, kao što je pokazano da to radi i u Žalbi, u prethodnom tekstu (NL, 9. travnja) tvrdi da je moje ponašanje **inkvizitorsko**, kao da sam ja bio voditelj jednog od operativnih odjela Udbe – a ne on, pa sam mu ja „**obnevidio u svojoj mržnji**“. On je valjda voditelj operativnog odjela UDBE postao iz ljubavi. On smije klevetati, ali mu se ne smije uzvratiti tvrdnjom da on "mrzi državotvorne Hrvate"!

U Žalbi p.t. tvrdi, opet obmanjujući Sud.: "Svojom tipičnom metodom okrivljenik je iz cjeline Goranove ratne poeme 'Jama' izvukao stihove, koji su se odnosili isključivo na fašističke koljače onoga vremena ("Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Za pobjede nove, nova nadahnuća...)) – da bi ih 'aktualizirao' na obrazu tužitelja: 'mržnja je Vonti i njegovima bila kulturno-umjetnički rad!' I takvi su falsifikati – po tom Sudu – 'pravo na slobodno mišljenje'!"

Lako je provjeriti da ja navodim riječi pjesme "Mrzimo vas!" koja je tiskana u "Građi za kulturno-umjetnički rad", 1943 g. str. 13. (vidjeti NL od 16. travnja 2002.). Akademik Dubravko Jelčić u Povijesti hrvatske književnosti, Zagreb, 2004. konstatira za Gorana: "Pisac visokih ambicija i pomiješanih, izvornih ali i knjiških poticaja, napisao je 1943. nekoliko propagandističkih pjesama najniže razine, kojima je otkrio svoje dotad nepoznato naličje i grubo iznevjerio sve estetske i humane kriterije, po kojima je do tada bio poznat. Ne služe mu na čast pjesme poput one pod naslovom Mrzimo vas! ili oda Komunističkoj partiji, u kojoj se slavi i Staljin. Znak, da ni on nije odolio ideološkom nasilju, koje se već tada očitovalo u redovima komunističkih partizana."

Očito je da se falsifikatima služi p.t. - a ne opt. - jer ja nigdje nisam spomenuo poemu "Jama" u svom tekstu, već sam jasno dao referencu gdje je pjesma tiskana. Dao sam i naslov pjesme, a svako iole pismeniji zna da je pjesma koja je dana sa svojim naslovom jedna cijelina. Zašto je p.t.-u trebala neistina da je to dio Goranove „Jame“?

A moj odgovor nije bio pisanje o Goranu, jer bih vjerojatno i ja – kao što je to učinio akademik Jelčić - spomenuo i veličanje krvnika Staljina. Pisao sam o onima kojima su – izgleda – na stotine tisuća poslije rata ubijenih Hrvata "fašistički koljači onoga vremena". Jer znamo da nisu ubijani samo neprijatelji na bojnopolju već i žene, starci ... Pa valjda moj suradnik profesor Styán nije kao dijete bio fašistički krvnik, ako je kao Nijemac potpadao pod nekakav komunistički "njemački odjel" i protjeran iz svoje kuće.

Dakle, iz moga teksta je razvidno da mislim na učinak koje su mogle Goranove riječi učiniti na one koji su učinili te stravične zločine i tijekom rata i poslije njega. P.t.-u je jasno da govorim o mogućem utjecaju ovih stihova na one koji su potom zaslužili da vode operativne odjele Udbe, Ozne i sl. A onda ti govore kako je netko drugi "obnevidio u svojoj mržnji" – a ne oni!

Jasno možemo sebi predočiti ulogu voditelja jednog operativnog odjela Udbe, i kakvi su ljudi radili u toj organizaciji kada p.t. za mene (T, str. 7) piše da "sustavno širim mržnju prema Srbima". Uzgred u mojoj familiji ima dosta Srba, jer kod nas u Boki mješovite obitelji su pravilo! Ali to ne znači da nisam i neću i dalje optuživati sve one koji provode velikosrpsku politiku. A sve one koji napadaju one koji se bore protiv velikosrpske politike tvrdeći da "sustavno šire mržnju prema Srbima" i dalje ću nazivati srpskim slugama, jer to doista i jesu.

Razglabanja p.t. o tome da njega ne možemo optuživati za sve zločine komunista su smiješna, jer mi u polemici govorimo o njegovoj vjerodostojnosti kada se govori o razdoblju u kojem je p.t. napredovao do voditelja jednog operativnog odjela Udbe, a njegov razlaz sa SKH, o kome on govori (Ž. str. 7), dogodio se

mnogo kasnije. Naime, teško p.t. može ikoga lako uvjeriti da on kao voditelj jednog od operativnih odjela Udbe nije imao ništa s zločinima koji su se izvršili nad Njemcima u vrijeme kada je on napredovao u službi doguravši do šefa takvog operativnog odjela Udbe. Ali u polemici nije ni bilo pitanje utvrđivanja njegove odgovornosti već njegove vjerodostojnosti!

2. h) Što se tiče moje rečenice "Vonta se tu pokazao pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govori." predlažem da se na Sudu „pogledaju“ (u navodnicima jer vjerujem da ste ih vidjeli) scene tadašnjih mučenja koje su dane u seriji "Duga mračna noć" s napomenom da su u literaturi opisana mnoga još stravičnija mučenja u tim zatvorima.

Dakle, iz izloženog je jasno da se na p.t. mogu primijeniti njegove riječi: "kipuća ideološka mržnja" prema svemu što je nacionalno i vjersko ne sprječava ga da sustavno koristi neistine i "čudovišne konstrukcije" na štetu okrivljenika, upravo zato što je okrivljenik u svojim publicističkim radovima i knjigama raskrinkavao i još uvijek to radi s onima koji pokušavaju prikriti zločine nad Hrvatima tijekom i nakon Drugog svjetskog rata. To postaje jasno kada se zna da sam ja to radio u nizu tekstova i u knjigama:

1) Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Drugo izdanje: Srpski mit o Jasenovcu I: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Element, Zagreb, 2000.

2) Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.

3) Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.

4) Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.

5) Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

6) Nepoćudne knjige, Zagreb, 2003.

S obzirom da je p.t. u tom razdoblju – po vlastitom priznanju Sudu – bio voditelj jednoga od operativnih odjela zloglasne Udbe, očito je kako je osobno zainteresiran da se na sve moguće načine istražuju navodni zločini drugih, pa tako i blž. Stepinca, samo da ne bi na red došli oni koje je provodila organizacija u kojoj je obavljao veoma visoku funkciju. Otud i ova tužba i niz neistina u njoj! Zato se p.t. ne ustručava ni od klevetanja samog Suda! Ali, ako ništa drugo rezolucija Vijeća EU o zločinima komunizma učinit će da i to dođe na red.

Za ovaj Sud, međutim značajno je ustanoviti je li upravo p.t. postavio pitanje vjerodostojnosti određenih ljudi, i je li opt. tek tada u polemici počeo govoriti o njegovoj vjerodostojnosti. Kada to Sud ustanovi postat će očito da je upravo p.t. želio naškoditi ugledu i časti optuženika, a ne obrnuto!”

Sud je opet presudio u moju korist, a Zvonko Ivanković Vonta je napao i sutkinju tvrdeći da je to politički sud. Valjda je to bilo po prvi put u povijesti da je neki tužitelj tvrdio da je sud gdje on tuži – politički. Ali od Vonte se doista može svašta očekivati, zar ne?

KAKO SU RUŠILI HAZU?, ZAGREB, 2006.

Josip Pečarić

PISMO AKADEMICIMA

Poštovane dame i gospodo, članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti!

S nevjericom sam primio pismo s molbom da potpišem «Izjavu za javnost» koja počinje ovako:

«Potpisujemo ovu izjavu da bismo javno izrazili svoje neslaganje s onim akademkinjama /akademicima koji su glasovali protiv redovitog članstva kolega Miroslava Radmana i Stipana Jonjića.»

Istina je da je izjava nedostojna nekoga tko je akademik u svojoj zemlji. Pa logično je da oni koji su glasovali za kolege Radmana i Jonjića (očito im je u redu što nije izabran kolega Veselica) ne slažu s onima koji su mislili drugačije. Ali sam čin da se moraju o tome i javno očitovati sa svojim imenima i prezimenima je žalosna. Netko može pomisliti da se moraju ispričati svojim božanstvima što nisu postigli ono što božanstva od njih očekuju, zar ne?

Međutim, šalu na stranu. Očito je kako se ovim pismom demokratsko pravo tajnog glasovanja želi pretvoriti u javno glasovanje. I to ima

smisla. Treba pogledati razgovor s kolegom Radmanom u «Večernji list» od 27. 5. 2006. u kome nalazimo slijedeći dio:

Mislite li da bi glasovanje u HAZU završilo drukčije da je u Hrvatskoj na vlasti neka druga politička opcija?

- Ne znam. Vjerojatno ne, sve dok se odlučuje tajnim glasovanjem.

Hoćete li pristati na novu kandidaturu za redovitog člana HAZU-a?

- Da, kada se većina članova promijeni.

Zbog toga sam pitao Edouarda Brézina, predsjednika «Francuske akademije znanosti», čiji je član akademik Radman, kakvo je glasovanje u toj Akademiji. Naravno, kod njih je kao i u HAZU glasovanje prigodom izbora TAJNO («All votes for elections are made by secret ballots.»).

S obzirom na drugo pitanje i odgovor akademika Radmana, pretpostavljam da inicijatori ove izjave žele vidjeti tko su oni članovi koje u Akademiji treba «promijeniti». Naravno, ne dvojim da uloga medija, kakvu vidimo ovih dana, u tome treba biti od izuzetne važnosti.

Također vam želim skrenuti pažnju na članak objavljen u «Jutarnjem listu» od 27. svibnja 2006. «Akademici spremaju peticiju protiv predsjednika Moguša»¹. Tu se tvrdi da je odluka o ne primanju Radmana u HAZU posljedica krize u kojoj se akademija već godinama nalazi tj. govore o navodnoj podjeli na «znanstveno impotentne konzervativce – 'moguševce' i njihove protivnike 'futuriste' koji uviđaju da je 21. stoljeće doba informacija».

Očito je da su «futuristi» i autori ove izjave. Baš me interesira hoće li u HAZU u budućnosti za znanstvenu impotentnost mjerilo biti ne stvaralaštvo već podobnost prema «futuristima». Čini mi se da ćemo

¹ U tekstu je akademik Paar dao izvrstan komentar «peticije protiv predsjednika Moguša»: «Oni koji su izgubili u demokratskoj proceduri imaju se, dakako, pravo ljutiti. Pa i unionisti u Crnoj Gori će, koliko čujem, pošto su izgubili na referendumu, pokrenuti potpisivanje nekakve peticije. To je njihovo demokratsko pravo.» Cijeli tekst je dan u «Prilogu».

uskoro i znati koliko se članova Akademije zauzima za takovu budućnost Akademije!

Zagreb, 6. svibnja 2006.
S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

P.S. Dozvolite mi da izrazim svoje čuđenje što je ovo pismo uopće poslano meni. Naime, poznata je moja izjava u Globusu (26. 5. 2006.): „*Podržavam stav Akademije jer da nije tako, ne bih bio njezin član.*» Naime, očito je iz te izjave da nikada ne bih sudjelovao u ovakvom napadu na većinsku odluku u Akademiji! Treba poštivati volju većine, a svatko svoje stavove može – ako želi – i dalje zastupati. Bilo javno, bilo unutar Akademije. Akademici su dovoljno pismeni za to, zar ne?

*

**

Pismo sam poslao e-mailom. Odgovorio mi je akademik Silobrčić:

*Cijenjeni kolegice/kolege,
Kad već imamo službu Akademije za distribuciju osobnih pisama, da je iskoristim i ja.*

Kolega Pecaric očito nije pažljivo pročitao Izjavu. Da jest, ne bi nam mogao predbacivati da smo protiv tajnoga glasovanja jer to iz nje ne proizlazi. Za onoga tko bez predumišljaja pročita nasu izjavu posve je jasno: Izjavom smo dali priliku onima koji žele javno izraziti svoju podršku izboru M. Radmana i S. Jonjica da to i naprave. Oni koji to ne žele, neće potpisati. Ne znam zašto bi to trebalo biti sporno.

Odričem, međutim, pravo kolegi Pečariću da me uči što jest i što nije dostojno akademika. I sve druge njegove ružne insinuacije puno više govore o njemu nego o prvim potpisnicima Izjave.

*Uz pozdrav,
V. Silobrčić*

Odgovor Josipa Pečarića:

Cijenjene kolegice i kolege,

Kolega Silobrčić nas uvjerava u sljedeće: "Izjavom smo dali priliku onima koji žele javno izraziti svoju podršku izboru M. Radmana i S. Jonjica da to i naprave."

Ponovit ću što oni tvrde u svojoj Izjavi:

«Potpisujemo ovu izjavu da bismo javno izrazili svoje neslaganje s onim akademkinjama /akademicima koji su glasovali protiv redovitog članstva kolega Miroslava Radmana i Stipana Jonjica.»

Vidite kako "neslaganje s onim akademkinjama/akademicima koji su glasovali protiv" sada u novoj interpretaciji postalo "prilika onima koji žele javno izraziti svoju podršku."

Ovdje se ne radi samo o drugačijem izričaju već bi vrijednostna svrha pisma bila posve drugačija, iako po meni je i dalje žalosna. (Ipak već vidimo nekakav napredak u razmišljanju potpisnika pisma, pa me raduje što je moje pismo ipak urodilo plodom!)

Na žalost, nisam primijetio da se kolega Silobrčić ogradio od spomenute rečenice o "neslaganju s onim akademkinjama/akademicima koji su glasovali protiv"! On samo tvrdi da mu to znači ovo što piše u ovom pismu. Ostavljam kolegama da sami zaključe, je li to doista isto!

Zašto je i ova nova interpretacija Izjave žalosna? Neka mi oprost kolega Silobrčić, zar oni doista misle da nekom akademiku uopće treba davati takvu priliku da bi akademici javno izrazili svoju podršku nečijem izboru i to u trenutcima kada taj netko uopće nije izabran? Zar nekim kolegama doista treba takova prigoda i to u vrijeme kada je u hrvatskim medijima prava hajka na one koji misle drugačije. Zar oni doista to ne mogu učiniti sami?

Kolega Silobrčić završava svoje pismo sa sljedećom tvrdnjom:

"I sve druge njegove ružne insinucije puno više govore o njemu nego o prvim potpisnicima Izjave."

Nije mi jasno na što kolega Silobrčić misli.

Moja priča o javnom glasovanju jasno proizilazi iz onoga što piše u izjavi (neslaganje s onim koji su glasovali protiv). Pa tko to može potpisati osim onih koji su glasovali za? Dakle, imamo nekakvu specijalnu vrstu javnog glasovanja. Ako se svi potpisu koji su glasovali za točno ćemo znati tko je kako glasovao. I to kolegi Silobrčiću doista nije javno glasovanje. Ako nije to, onda što je?

Je li insinucija ono što sam citirao iz "Večernjeg lista", dakle Radmanovo zalaganje za javno glasovanje što se ne radi ni u njegovoj akademiji u Francuskoj?

Je li insinucija ili istina Radmanova rečenica o "promjeni većine članova akademije"?

U prvom dijelu moga pisma postoji jedan dio o božanstvima za koji kažem da je šala. Misli li kolega Silobrčić da je šala = insinucija!?

Na kraju sam citirao podjelu u HAZU iz «Jutarnjeg lista» od 27. svibnja 2006. na «znanstveno impotentne konzervativce – „moguševce” i njihove protivnike „futuriste” koji uviđaju da je 21. stoljeće doba informacija». Je li to insinucija?

U samom članku se spominju neki akademici i daju njihove izjave. Je li netko od "futurista" objavio svoj prosvjed protiv takve podjele? Pa tko će povjerovati da su to novinari sami izmislili, a ne čuli od sugovornika - "futurista".

I sad nisu ružne insinucije "futurista" o "znanstvenoj impotenciji" onih drugih, već što to ja uopće spominjem.

Uzgleđ budi rečeno, pogledajte u svakom ljetopisu Akademije moj godišnji znanstveni opus, pa mi objasnite zar nije ružna insinucija da to znaci znanstvenu impotentnost!

S poštovanjem,
Josip Pecarić

Pismo akademika Mirka Tomasovića

Cijenjena kolegice,
Gospodo kolege,

Dana 7. lipnja primio sam od Vas ljubezan poziv da potpišem Izjavu za javnost. Kako u skladu s pravilima uljudnosti, odgovaram na svako pismo meni upućeno, slobodan sam Vam odgovoriti i obrazložiti zbog čega ne ću staviti svoj potpis za tu izjavu. Na Izornoj skupštini Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, održanoj 18. svibnja 2006, sudjelovao sam od početka, pa sam se mogao uvjeriti da je ona protekla u uzornom redu što se tiče glasovanja, prema statutarnim pravilima. Prema tome, ne postoji nikakav razlog za njezino osporavanje. Navrijeme sam dobio građu za Sjednicu, odposlanu 26. travnja, pa sam je mogao i „proučiti” za pripravu. Što se tiče izbora kolege Miroslava Radmana od dopisnog u redovitog člana Akademije, u Razredu za prirodoslovne (prirodne) znanosti, kako stoji u podastrtim mi „materijalima”, kolega Radman dobio je 11 od 18 glasova, kolega Jonjić u II. glasovanju isto toliko. Kolega Pavao Rudan dobio je u istom razredu 16 od 18 glasova, pa je s 102 glasa za izabran na rečenoj Skupštini.

Akademik Zvonimir Devide uputio je Skupštini pismo u kojem se ne slaže s izborom kolege Radmana zbog razloga koje potpuno razumijem: zbog zdrastvenih ometnji nije mogao sudjelovati u radu Skupštine. Priložio je svoju „diskusiju”. Bez obzira na tu ogradu, držim da njegovu izjašnjenje nije utjecalo na „ishod izbora”, kako stoji u Vašoj cijenjenoj Izjavi. Na mene podnipošto nije, uvjeren sam ni na druge akademike.

U reakciji na tu izjavu g. Devidea jedan od potpisnika Izjave u raspravi je na Skupštini izrazio svoje argumentirano neslaganje s oblikom pisma g. Devidea, a ja sam slušajući njegovu raspravu, dozvao u pamet da je svojedobno ista osoba bila potpisnicom Pisma, upućena nama akademikima, u kojem se „montažom” citata iz fikcionalnih književnih djela akademika Ivana Aralice dovodi u pitanje njegov akademijski i ljudski identitet. Akademici prirodoslovci u njemu prosuđuju kao književni kritičari tekstove

uglednog pisca, i svoju prosudbu priopćuju svekolikom članstvu Akademije.² Po kojoj pak logici član Razreda za prirodne znanosti ne može uputiti svoje izjašnjenje o budućem članu Razreda, a članovi tog Razreda mogu pamfletistički i montažom citata napadati iz čista mira člana Razreda za književnost. Pravila kompetencije i kolegijalnosti za njih su očevidno fleksibilna.

Napokon, gospođo kolegice i gospodo kolege, držim da ja u ovom slučaju mogu pozvati i na vlastito iskustvo s izborima u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti: izabran sam 2000. g., ali prije toga nekoliko puta nisam „prošao” u Razredu za književnost. Onima, koji su prošli, usmeno sam ili pismeno čestitao, a jednom sam novoizabranom akademiku spjevao i pohvalni sonet. Nisam, naime, držao da mi je nanijeta nepravda, a, da sam to i mislio, obratio bih se s izjašnjenjem tijelima Akademije.

Moje poštovanje,

Akademik Mirko Tomasović

² Akademik Tomasović misli na poznato pismo šest članova Akademije, na koje sam svojevremeno reagirao svojim pismom. Zato je u knjizi dano i poglavlje «Hajka na 'Ambru'», koje u stvari predstavlja istoimeno poglavlje moje knjige *Nepoćudne knjige*.

Prilozi

AKADEMICI SPREMAJU PETICIJU PROTIV PREDSJEDNIKA MOGUŠA

**Akademija se podijelila na znanstveno imponentne
konzervativce – „moguševce”
i njihove protivnike „futariste”, koji uviđaju da je 21. stoljeće
doba informacija,
kaže akademik Dragičević**

Pišu: Adriana Piteša, Tomislav Čadež, Tanja Rudež

Može li aktualni raskol u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU) dovesti do njezine temeljite reforme ili čak raspada? Ovo pitanje posljednjih je tjedan dana predmet rasprava koje se vode kako u znanstvenoj i akademskoj zajednici, tako i u široj javnosti.

70 milijuna kuna

Prošlotjedni skandal na izornoj skupštini, kada za redovitog člana nije izabran jedan od najuglednijih hrvatskih znanstvenika u svijetu Miroslav Radman, izazvao je žestoku reakciju medija, ali i onih kojima znanost uopće nije primarna djelatnost. Nakon dugo vremena, pozornost javnosti skrenuta je na HAZU, “najveću znanstvenu i umjetničku ustanovu u državi” koja je prošle godine raspolagala s proračunom od 70-ak milijuna kuna.

Slučaj Radman samo je iznio na površinu dubok razdor koji već godinama raste daleko od očiju javnosti. Da je on blizu kulminacije, svjedoče brojni javni istupi akademika, od kojih neki inače nerado izlaze u javnost.

Nakon svega, skupina ogorčenih akademika koji već godinama kritiziraju stanje u HAZU najavljuje i peticiju kojom će izraziti duboko neslaganje ne samo s Radmanovom eliminacijom, nego i s

metodama kojima se čelnici HAZU služe da diskvalificiraju potencijalne nove članove. Akademici kažu da su se odlučili za peticiju i izlazak u javnost jer su svi dosadašnji pokušaji internog sređivanja stvari završili njihovim ušutkivanjem ili ignoriranjem.

- Akademija je snažno uzdrmana iznutra. Iako je ovo najveći skandal jer se nije mogao zadržati unutar HAZU, i dosadašnje su izborne skupštine obilovale aferama jer su često birani ljudi minornih znanstvenih postignuća. Dakle, u suštini svih spornih odluka bilo je pitanje kriterija jer se pokazuje da Akademija ne gaji kriterij izvrsnosti. Umjesto kriterija, odlučujući su lobiji, interesne skupine, vraćanje usluga. Iako nema formalnog utjecaja politike, HAZU uvijek jako osluškuje što misli vladajuća garnitura te je u tom smislu pravi baštinik JAZU - kaže akademik Vlatko Silobričić, jedan od medijski najeksponiranijih kritičara rada Akademije.

Državni ukras

Akademik Ivan Supek, bivši predsjednik Akademije, još je izravniji.

- U HAZU se ljudi primaju preko veza i poznanstava - tvrdi nekadašnji predsjednik HAZU.

Utemeljena 1866. godine s ciljem trajnog istraživanja hrvatske povijesti, kulture, jezika i njezine prirodoslovne baštine, Akademija je u proteklih 160 godina imala kulturni status institucije koja, kako to kaže akademik Velimir Pravdić, predstavlja civilizacijski izražaj kulturne tradicije hrvatskog naroda. Godine 1991. Sabor je usvojio Zakon o HAZU, kojom se ta institucija proglašava "najvišom znanstvenom i umjetničkom ustanovom RH".

Prema dotadašnjem zakonu, akademija može najviše imati do 160 redovnih članova, što je kvota koju HAZU svake dvije godine revno ispunjava jer uz društveni ugled, titula akademika sa sobom nosi i niz zajamčenih novčanih povlastica te mogućnost da se dodatno zaradi iz budžeta. Zanimljivo je da su prije desetak godina državne dotacije HAZU bile pedesetak milijuna kuna manje. Kako je rasla potpora, tako je rasla i ljubav HAZU prema državi pa se slobodno može reći da je jedna od glavnih funkcija Akademije danas da bude ukras na državnim svečanostima.

Moguš nedostupan

Primjerice, posljednih desetak godina Akademija se nije oglasila ni o jednom važnom pitanju i problemu tranzicijske Hrvatske. Iz zgrade na Zrinjevcu spremno će kritizirati HTV koji zbog komercijalizacije zanemaruje znanost, kulturu i obrazovanje, ali sami nisu skloni odgovoriti na pitanje o srozavanju vlastitih kriterija. Nadalje, izuzme li se poprilično općenita Deklaracija o znanosti, Akademija nije javnosti priopćila ni slova o bilo kojem važnom znanstvenom ili moralnom pitanju današnjice, poput klimatskih promjena ili genskog inženjeringa, kao što to čine slične institucije na Zapadu. Akademija se nije oglasila ni o ključnim procesima kroz koje prolazi hrvatski znanstveno-obrazovni sustav, poput prilagodbe Bolonjskoj deklaraciji.

- HAZU se s uglednim akademijama zapadnih zemalja jedva može usporediti. Akademije poput britanskog Royal Society ili američke National Academy of Sciences služe vladama kao savjetnici u svim bitnim pitanjima te svojim preporukama utječu na vladine odluke. Dio hrvatskih akademika ne samo da ne razumije važnost međunarodnih veza u znanosti, nego ni kakvu bi ulogu HAZU trebao imati u moderno doba u kojem dominiraju prirodne znanosti - kaže akademik Dionis Sunko, ističući da je HAZU okrenut humanističkim disciplinama.

Mnogi od akademika su toliko sretni što mogu gledati u povijest i o tome izdavati dokumente. A vrijeme ide naprijed, pa nas koji ukazujemo na nužnost promjena doživljavaju kao pučiste - objašnjava situaciju u HAZU akademik Sunko. U prilog nerazumijevanju aktualnog trenutka ide i prošlogodišnja izjava o položaju hrvatskog jezika, kojom se hrvatski jezik štiti od ugroženosti srpskih i drugih srodnih standardnih jezika te ga se 2005. godine definira kao poseban i neovisan jezik.

Koliko je duboka podjela u Akademiji zorno svjedoči vrlo opširno pismo koje je akademik Adolf Dragičević 28. travnja ove godine uputio Predsjedništvu Akademije i svim njezinim razredima. Dragičević protestira protiv načina na koji HAZU vode sadašnji predsjednik Milan Moguš i potpredsjednica Alica Wertheimer-Baletić, koji opisuje kao katastrofalno loš i čija će posljedica biti skorašnja potpuna marginalizacija Akademije.

Kaže da je njezin osnovni problem to što u njoj prevladavaju znanstveno impotentni, konzervativni ljudi koje je vrijeme pregazilo i koje on naziva “moguševcima”. S druge strane stoje on i njegovi sumišljenici koje pomalo ironično naziva “futuristima”. Futuristi, kaže on, prate što se događa u suvremenom svijetu, uviđaju da je 21. stoljeće doba informacija, multidisciplinarnosti, nanotehnologija i da će u njemu proučavanje “prehrane Hrvata u agrarno doba”, “od gomolja do krumpira”, ili jezika kao svete tvorbe, čime se bave moguševci, naprosto biti smiješno i nepotrebno.

Zanimljivo, barem s novinarske strane, jest i to što futuristi koriste nove medije i sredstva komuniciranja, a moguševci nikako. S predsjednikom Mogušem ne može se uspostaviti nikakav kontakt osim da mu se pošalje pismo na koje on odgovara, isto dopisom, u neodređenoj budućnosti ili nikad. Do potpredsjednice Alice Wertheimer-Baletić nakon tjedan ipak smo uspjeli doći.

Puno članova

Nakon svega što je rečeno i zapisano, načelno sebi ne mogu dopustiti da propitujem savjest, kriterije, slobodnu volju i odluke koje su pojedini članovi Akademije iskazali u Statutom propisanoj demokratskoj proceduri tajnog glasanja na izornoj skupštini - bio je jedini komentar potpredsjednice Wertheimer-Baletić.

Akademik Ivan Supek kaže da je današnja Akademija sljednik sovjetskog modela organizacije, koju je Jugoslavija preuzela nakon Drugoga svjetskog rata.

“Po tom modelu, Akademija je zamišljena kao vrhovna znanstvena institucija u čijoj je nadležnosti znanstveni rad i svi važni znanstveni projekti, a sveučilištima je prepuštena nastavna funkcija. U nas za takav model nije bilo novca, a ni uvjeta, pa je Akademija do danas znanstveno relevantna samo po dva svoja instituta, Institutu za medicinska istraživanja i Institutu Ruđer Bošković. S druge strane, prijedlog koji sam iznio odmah poslije rata da se Akademija, po uzoru na Zapad, formira kao počasna institucija, a da se znanost prepusti sveučilištima do danas nije prihvaćena.”

Akademik Supek tvrdi i da je akademika previše, što je još jedan od razloga zašto domaća Akademija ne može biti posebno ugledna:

“Akademika bi, ukupno, trebalo biti najviše stotinu, a valjalo bi ukinuti razliku između redovitih i članova suradnika. Štoviše, mislim da bi najprije trebalo uopće ukinuti tu titulu, akademik. Naime, ona je isto više neka vrsta socijalističke epolette na reverima odabranih i na zapadu je posve nepoznata.”

Akademik Vladimir Paar oštro se suprotstavlja Supeku i iako ne znamo spada li on među moguševce ili futuriste, jasno je da se zalaže za opstanak postojeće strukture.

“Mislim da 160 redovitih članova u Akademiji nije previše. Treba, naime, pokriti sva područja znanstvenog i umjetničkog djelovanja i kad bi akademika bilo manje, mnoge struke uopće ne bi bile zastupljene u njoj.”

Napomenimo da je i kriterij pokrivanja svih grana djelovanja službeno objašnjenje Akademije kad se primaju ljudi koji po svojem znanstvenom habitusu to nikako nisu zaslužili. Tako su prije dvije godine primljena dvojica, od kojih prvi 32 godine nije objavio nijedan znanstveni rad, a drugi, šumarske struke, objavio je samo dva članka u međunarodnim znanstvenim časopisima.

Akademik Paar s dozom ironije komentira i peticiju koju su, eto, organizirali nezadovoljni futuristi u povodu neprimanja Miroslava Radmana u redovito članstvo.

Strašni statut

- Oni koji su izgubili u demokratskoj proceduri imaju se, dakako, pravo ljutiti. Pa i unionisti u Crnoj Gori će, koliko čujem, pošto su izgubili na referendumu, pokrenuti potpisivanje nekakve peticije. To je njihovo demokratsko pravo. Profesor Radman po Statutu, jer ne živi ovdje, ne može postati redoviti član HAZU. Kad bismo primili njega, morali bismo primiti još 20-ak dopisnih članova, među kojima su neki, u znanstvenom smislu, i ugledniji i uspješniji od njega. Primjerice Paška Rakića, koji je u znanstvenoj literaturi citiran 20 tisuća puta, dvostruko više nego Radman - tvrdi Paar.

Mnogi od akademika svjesni su nužnosti promjena u HAZU.

- Reformom treba osigurati obavezu članstva na izražavanje mišljenja o bitnim pojavama u hrvatskom društvu. Posebno se zalažem da prirodoznanstveni i medicinsko-biološki razredi stvore mehanizam međusobnog komuniciranja i odlučivanja, od izbora

novih članova do djelovanja postojećih i novih vijeća u kritici svih pojavnih oblika odnosa društva prema problemima budućnosti - predlaže akademik Pravdić.

Neki akademici, poput Adolfa Dragičevića, mnogo su radikalniji. On predlaže osnivanje paralelne akademije koju atribuirao kao Akademiju sistemskih znanosti 21. stoljeća. Taj je njegov prijedlog, kako navodi, predsjedništvo Akademije, a na inicijativu Milana Mogušića i Alice Wertheimer-Baletić, "glatko odbacilo". Akademik Dragičević razočaran je što u Akademiji sjede "usijane glave kamenog doba, koje se zgražaju i nad pomisli da se 'demokratski izabranog' predsjednika Akademije netko usudi kritizirati".

Iako su na skandal u HAZU već reagirali neki političari i stranke, prava politička rasprava tek se očekuje. Naime, nakon što je na sjednici Vlade ministar financija Ivan Šuker komentirajući Godišnji izvještaj o HAZU kritizirao rasipnost Akademije, ovih će dana taj izvještaj biti i predmet saborske rasprave. Prema sadašnjim najavama mogla bi to biti vrlo burna rasprava s mnogo neugodnih pitanja upućenih "hrvatskim besmrtnicima".

Akademici primaju 7000 kuna

HAZU može imati do 160 redovnih članova, a kandidate za tu kategoriju mogu predložiti nadležni razred, znanstveno-nastavna vijeća sveučilišta, fakulteta i umjetničkih akademija te vijeća znanstvenih ustanova.

O kandidatima prvo raspravlja razred, a onda se lista s obrazloženjem za pojedinačnog kandidata dva mjeseca uoči skupštine šalje Upravi. U načelu skupština potvrđuje prijedlog razreda.

Redoviti članovi stječu pravo na dodatak mirovini od 4000 kuna te posebnu naknadu od oko 3000 kuna. Za izbor je važno lobiranje. Ono počinje nekoliko mjeseci uoči skupštine. Nije nevažno u kakvim ste odnosima s aktualnom vlašću, o čemu zorno govori primjer jednog novopečenog akademika koji je 30 godina svojeg znanstvenog rada žrtvovao kako bi u jednom trenutku podržao kvaziteoriju jednog hrvatskog ministra. Zauzvrat su nagrađeni i on i institucija na čijem je čelu.

Potrebe akademika nisu velike, a neki od njih su spremni svoj obraz trampiti za ljetovanje u nekoj od Akademijinih nekretnina, prijevoz do odredišta ili putovanje.

Kad je 1997. godine Padovan bio kandidat za predsjednika, kolege su mi govorile kako će dati svoj glas jer im je Padovan obećao krevet u Vinogradskoj - kaže Vlatko Silobrčić.

I JAZU i HAZU sluškinje vlasti

Kad je u socijalizmu Jakov Sirotković treći put biran za predsjednika, kružila je priča da, ako ga se ne izabere za predsjednika, država neće financirati JAZU. Sirotković je, naravno, prošao. Godine 1991. za akademika je izabran i Franjo Tuđman. Prvom hrvatskom predsjedniku tad je jako smetala pozicija Ivana Supeka koji je žestoko napadao njegov odnos prema Bosni, ili, pak, privatizaciju. Tuđman se sa Supekom obračunao otvorenim pismom, šest mjeseci prije nego što je Supeku istekao mandat. Iz tih dana ostat će upamćena i izjava akademika Ivana Aralice kako "predsjednik HAZU ne može biti onaj tko se ne slaže s predsjednikom države". Potencijalni bunt krotio se tezama da HAZU treba biti iznad dnevne politike. Ta teza prešutno je prihvaćena izborom Padovana za predsjednika, kad je prevladala desna struja.

Za Račanove vlade za člana suradnika primljen je Ante Simonić, znanstvenik minornog opusa. Simonić je za pomoć pozvao Padovana koji je zauzvrat zatražio da u saborsku proceduru uđe i prijedlog da poslije smrti akademika članovi njihove obitelji imaju pravo i na redovnu mirovinu i na novčani dodatak akademika. Simonić je primljen 16. svibnja 2005., a dodatak Zakonu o HAZU je prihvaćen 6. prosinca iste godine.

Ako je suditi po pričama koje se čuju među academicima, i aktualni je premijer Ivo Sanader izrazio želju za ulazak u Razred za filološke znanosti

Sabor dobio pismo o spornosti znanstvene titule Slobodana

Kaštele

Predmet rasprave na nedavnoj skupštini bilo je i primanje Slobodana Kaštele (1941) za člana suradnika. Nekolicina je ustvrdila kako se on

za dobivanje titule koristi dugogodišnjim položajem tajnika. Upozoreno je da je nedopustivo da se njegov glas u upravi godinama računa kao glas redovnog člana, odnosno jednoga od članova uprave. U Sabor je pristiglo pismo u kojem se Kaštelu tereti da je uzurpirao HAZU, da uz regularni osobni dohodak prima i mjesečnu naknadu kao ravnatelj Zaklade HAZU te niz drugih naknada. Sumnjiči ga se i za netransparentno upravljanje desecima milijuna kuna HAZU, za neutemeljenost znanstvene titule i sveučilišnog položaja, za šikaniranje zaposlenih i nepotizam...

Na adrese akademika uoči skupštine pristigla je i fotokopija teksta iz Ferala koji govori o tom pismu, koje je bilo potkrijepljeno i brojnim fakturama. Kaštela, koji slovi za sivu eminenciju HAZU, na optužbe odgovora kako su “anonimne prijave u demokratskom društvu u pravilu zlonamjerne, neistinite i nečasne. Posebno su opasne kad ih novinari, bez prethodne provjere, objave i učine javno dostupnim, s čime mogu pokrenuti javni linč. Uostalom, jedini ispravan put je da se tim prijavama prethodno pozabave nadležne službe”. Objašnjavajući kako mu je pošlo za rukom da na mjestu tajnika ostane punih 28 godina Kaštela tvrdi da je to rezultat isključivo njegova rada i rezultata. Kao dokaz znanstvenih postignuća, na temelju kojeg je postao član suradnik poslao je obrazloženje nadležnog Razreda.

Radman i Jonjić nisu zadobili povjerenje akademika, za razliku od čovjeka koji je znanstveni asistent postao u 46. godini, godinu dana nakon što je magistrirao. Doktorirao je 2000., a znanstvenu karijeru gradi na Fakultetu prometnih znanosti. Riječ je o fakultetu poznatom po korupciji. Autor je tri knjige, jedne skripte te šezdesetak radova, a temeljna karakteristika njegovog rada je, kako navodi njegov razred, “interdisciplinarnost što daje dodatnu vrijednost njegovom radu”. Jedino je nejasno kakav je rad u pitanju.

„Jutarnji list”, 26. 5. 2006.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA

Prilikom Drugog znanstveno-stručnog skupa *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to*, biskup Mile Bogović mi je tijekom svog izlaganja javno zahvalio zbog organiziranja Apela za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora u kojem je štrajkao glađu. Rekao je kako je i on – kao i mnogi drugi – razmišljao što treba učiniti jer su se svi osjećali bespomoćni u toj strašnoj situaciji.

I doista i sam sam se lomio što učiniti. Razmišljao sam kontaktirati biskupa Pozaića da napravimo isto što smo napravili kada je Margetić štrajkao glađu. Nisam vjerovao da ćemo uspjeti ponovo na isti način. Tada mi je jedan prijatelj – novinar - sugerirao da nas 5-6 akademika izađemo u javnost s Apelom. Mislio je da trebamo to učiniti brzo, tj. poslati «Apel» HINI do 17h u petak 1. prosinca. Nisam vjerovao da bi to bilo dovoljno. Smatrao sam da «Apel» trebaju potpisati i neki biskupi i više akademika.

Međutim, prvi nacrt Apela imao sam u rukama tek poslije 14h., tako da sam počeo skupljati potpise i usuglašavati sam tekst s onim akademikima koje sam uopće uspio kontaktirati. Uz sve to trebalo je naći odgovarajuće brojeve telefona i faksova, e-mail adrese.

Do 17h nije još ni tekst bio usuglašen, a nisam uspio ni kontaktirati onaj broj akademika i biskupa s kojim bih bio zadovoljan. Odlučio sam skupljati potpise do 10h ujutro, kada sam i poslao HINI naš «Apel».

Međutim, prethodila je teška noć. Domagoj Margetić koji se tog petka vratio iz Haaga javio je na svojoj internet stranici kako je tu večer Glavašu pozlilo i kako je te noći kod Glavaša bio liječnički konzilij.

-Jesam li pogriješio što nisam već poslao «Apel», pitao sam se i uspio odspavati nekih tri sata. Ujutro sam slušao vijesti, ali ništa nije rečeno o onome što je Margetić pisao (poslije se pokazalo da je Margetićeva informacija bila točna). Ali zato je HTV naš «Apel dao kao prvu vijest u svom Dnevniku u 12h, a već tog istog subotnjeg poslijepodneva Glavaš je stigao u svoj Osijek.

Ustavnom sudu Republike Hrvatske
Vrhovnom sudu Republike Hrvatske

A P E L

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode.

Ljudski je život iznad svih zakona i sudova. da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljećâ krvavih egzekucija, odricalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelo?!

Smatramo da čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati, iako mu se time ne obustavlja proces, i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo. Štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao je u dramatičnu fazu i pitanje je dana kad bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt koju se moglo izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica.

A konačno, treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske.

Zagreb, 2. prosinca 2006.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Stjepan Babić
akademik Zvonimir Baletić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić
mons. dr. Mile Bogović
akademik Dragan Dekaris
akademik Dubravko Jelčić
akademik Mislav Ježić
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Ivo Padovan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
mons. dr. Valentin Pozaić
mons. dr. Želimir Puljić
mons. dr. Marin Srakić
akademik Zdenko Škrabalo
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić
akademkinja Alica Wertheimer-Baletić

AKADEMICI I BISKUPI: OVO JE POLITIČKI PROCES

Pišu: B. Vlašić, A. Plišić, D. Pavičić

ZAGREB - Odluci o ukidanju pritvora za Glavaša prethodio je jučer ujutro dramatičan apel devetnaest hrvatskih akademika i četiri biskupa. “Molimo da preispitate odluku suca u predmetu Branimira Glavaša te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode”, glasio je njihov zahtjev Ustavnom i Vrhovnom sudu.

Pismom naslovljenim “Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!” skupina akademika i biskupa zatražila je od najviših pravnih institucija u zemlji da “ne dopuste da, unatoč tome što je Ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske”.

U pismu su još upozorili da je štrajkom glađu Glavaš ušao u dramatičnu fazu te da je pitanje dana kad bi mogao nastupiti kolaps, koji bi onda otvorio i pitanje odgovornosti za smrt, koju se, predložili su, može izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Za to su ovi uglednici dali i poseban argument: čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi se na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za te zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, niti je podignuta optužnica.

SUDAC ODBIO PREKINUTI ISTRAGU, GLAVAŠ POVRAĆA

Istaknuli su kako je “ljudski život iznad svih zakona i sudova” i opomenuli ove dvije pravne instance kako je “čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrednije od života, zaslužio da mu se ono prizna”. Time “i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo”, zaključila su 4 biskupa i 19 članova Akademije.

Dražen Tripalo, sudac i glasnogovornik Vrhovnog suda, bio je iznenađen tim istupom akademika i biskupa. - Postupak je u fazi istrage, što znači da o pritvoru odlučuje istražni sudac pa se Vrhovni sud ni na koji način ne pojavljuje u ovoj fazi postupka - pojasnio je.

Tripalo smatra da takva reagiranja i postavljanje konkretnih zahtjeva sudovima - nije dopušteno.³

Podsjetio je kako hrvatski propisi poznaju kazneno djelo utjecaja na sudsku vlast. - Uostalom, akademici bi to mogli znati jer se među njima nalaze i pravni stručnjaci - rekao nam je Tripalo.

Pismo je potpisalo 19 od 154 redovitih i 142 dopisna člana Akademije (Slobodan Novak, Ivan Aralica, Ivo Padovan, Ivica Kostović, Mislav Ježić, Zdenko Škrabalo, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jeličić, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer Baletić) te 4 biskupa: dubrovački, msgr. Želimir Puljić, đakovačko-srijemski, msgr. Marin Srakić, pomoćni zagrebački, msgr. Valentin Pozaić i gospićko-senjski, msgr. Mile Bogović.

³ Umjesto bilo kakvog komentara dajemo i mišljenje suca Ustavnog suda dr. Milana Vukovića.

CRNO-CRVENI DVOBOJ AKADEMIKA**PARALELNI INTERVJU:
JOSIP PEČARIĆ I VLATKO SILOBRČIĆ⁴
REDOVITI ČLANOVI HAZU-a**

**Pečarić: Akademici ljevičari htjeli bi da smo i dalje JAZU
Silobrčić: Većina akademika zadržti su desničari i
poslušnici**

Razgovarala: MIRJANA DUGANDŽIJA

Nema mira među academicima! koliko god politički i svjetonazorno bili šarolikih uvjerenja, svaki izazov nepogrešivo ih podijeli na – «lijeve» i «desne» (te šutljivu većinu, naravno). Prošlotjedno anonimno pismo članovima, u kojem se nemilo vrijeđa i optužuje predsjednik Milan Moguš, najnoviji je skandal koji je potresao društvo hrvatskih besmrtnika. A nedavno, «desni» su pledirali za puštanje Glavaša iz pritvora, «lijevi» - možda bi ih točnije bilo zvati liberalima – im se nisu pridružili; «desni» su pozvali na bojkot predavanja predsjednika Mesića u HAZU, lijevi su se organizirali da ga «podrže». Nešto prije toga, akademici nisu izabrali Miroslava Radmana u svoje redovito članstvo, pa su «lijevi» time bili konsternirani, «desni» su to smatrali normalnim. A i jedni i drugi zamjeraju predsjedniku Milanu Mogušu na «konformizmu...»

Kako je Milan Moguš predsjednik HAZU-a već u drugom mandatu, upravo smo njega zamolili za sudjelovanje u

⁴ U «Globusu» od 5 siječnja 2007. objavljen je razgovor i s akademikom Josipom Pečarićem. Bez pristanka intervju s Pečarićem je skraćen. Ovdje je dan cijeli razgovor, a s boldom i italikom označeni su dijelovi koji su ispušteni.

Globusovu «paralelnom» intervjuu. Kako nam je priopćila njegova tajnica, na intervju je pristao, ali, na žalost, smatrao je da «-član» Vlatko Silobrčić nema u HAZU isti rang kao on, predsjednik, što paralelni intervju čini nemogućim. Tako smo se obratili jednom od najagilnijih članova Akademijine «desnice», Josipu Pečariću, između ostaloga i autoru knjige «Kako su rušili HAZU?».

Hazu se dijeli, već duže vrijeme, na “lijeve” i “desne”, kako se ponekad pokušava opisati taj sukob. Biste li ga i vi tako opisali? Slažete li se s tim?

- Nedavno je i „Večernji list” izvršio takvu podjelu pa su me svrstali u „desne”. Neki akademici su nezadovoljni jer ih nisu stavili s nama. To je i prirodno, jer u Hrvatskoj „biti desno” znači „voljeti Hrvatsku” odnosno „voljeti hrvatski narod”. Istina, u svijetu se pod „biti desno” podrazumijeva „biti konzervativan”. Vjerojatno znate za onu izreku: Ako s 20 godina nisi socijalist, nemaš srca, a ako s 40 nisi konzervativac, nemaš razuma. A nije loše imati razuma, zar ne? Zato se ipak ne bih složio sa takvom podjelom u Akademiji. I među „ljevičarima” ima onih koji nisu zaljubljeni u Srboslaviju, odnosno onih koji imaju razuma. Ali ima i onih drugih. Tako je nedavno jedan kolega u „Jutarnjem listu” od 13. prosinca za pismo koje nije vidio niti je znao tko su mu autori, tvrdio da su ga napisali ultranacionalisti. Valjda po onom „milicijskom” izvješću o „nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti”!

Kamo bi Akademiju odveli “ljevičari” - da mogu?

- U HAZU ne vlada političko jednomylje, *već su zastupljena različita gledišta*. To nije slabost akademije koju treba ispraviti, *već jedna od demokratskih vrijednosti*. Međutim, među tzv. ljevičarima sigurno ima onih koji još uvijek sanjaju povratak JAZU. Dojam je da su ti i najeksponiraniji.

Smatrate li da akademija treba politički djelovati, izjašnjavati se oko pojedinih političkih pitanja, statusa osoba pisati peticije...

Izražavaju li vaše akcije, poziv na bojkot Mesićeva predavanja, angažman oko Glavaša, mišljenje većine akademika?

- Teško je znati mišljenje većine akademika, ako im ne date priliku da ga iznesu. Na primjer, poziv na bojkot Mesića Uprava Akademije *uopće* nije poslala akademikima, a on im je na početku predavanja rekao: „Niste me bojkotirali, čak nema ni mjesta.” Ukupno je oko 150 akademika, a „predavanje” je bilo u dvorani sa 100 sjedala i bilo je puno neakademika u publici. Akademija treba, kao i Crkva, govoriti o stanju u društvu. Ako to ne radi ona, dobro je da to čine akademici. *Recimo, upravo događanja oko Glavaša pokazuju tu krizu hrvatskog društva. Usporedimo „Apel” s čuvenim Zolinim pismom „Optužujem”. Otvorena je hajka na potpisnike “Apela”. Ni Zola im više nije dobar, zar ne?*

Zašto ste pozvali na ignoriranje predsjednika Mesića?

- On nije kompetentan držati predavanje u Akademiji. Ni procedura nije poštovana: niti je o tome bilo riječi na Predsjedništvu, a izgleda ni u odgovarajućem razredu. *Kao osoba*, predsjednik Mesić je izvrstan primjer čovjeka koji je bio nedosljedan upravo na pitanjima o kojima je želio nas nešto “naučiti”. Osim toga, spomenuli smo i njegova više nego upitna i nevjerodostojna svjedočenja u Haagu, neovlašteno slanje transkripata, kao i to da je iz njegova Ureda poslan transkript sa sastanka vojnog vrha uoči «Oluje», a koji je prema svjedočanstvima sudionika netočan. *A taj transkript poslužio je Tužiteljstvu za osudu cijelog državnog i vojnog vrha i same operacije oslobađanja hrvatskih okupiranih područja, za «zločinački pothvat zločinačke organizacije».*

Zašto ste pokrenuli peticiju za Glavaša?

- Ako *su točna mišljenja da* je to spasilo Glavašev život, to je nešto najvrjednije što sam učinio u životu. *Bila je očita želja „struktura” i mnogih medija da Glavaš umre.* Naš „Apel” je pomogao ljudima kojima „savjest” nije eutanazirana da omoguće njegovo puštanje iz pritvora. Međutim, odmah potom počinje nova hajka. Pozivaju se na pravnu državu. Nije im važan život čovjeka. Žele smrt čovjeka koji

je među najzaslužnijima za stvaranje države. *Da, za pravnu državu se bore do posljednjeg (državotvornog) Hrvata.*

To zna biti i tragikomično. Tako naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi Mesićeovu poruku biskupima i akademikima potpisnicima „Apela”: «Želite kaos, a ne pravnu državu». Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: «Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojaviti se na sudu.» Dakle, pustimo Glavaša da umre, da bi se mogao pojaviti na sudu.

Nekoliko dana poslije u „Slobodnoj Dalmaciji” Mesić govori kako je Margareth Thatcher pustila umrijeti irske zatvorenike koji su štrajkali glađu. Premijerka Velike Britanije je pustila umrijeti osuđenike koji su se borili za odvajanje Sjeverne Irske. Mesić bi pustio umrijeti (i to u pritvoru!) Glavaša koji se borio za “odvajanje” Hrvatske. Pa čiji je predsjednik g. Mesić? Jugoslavije, Zapadnog Balkana ili ...?

Zapravo, cijela ta hajka, je atak na pravnu državu. To pokazuje i odluka Ustavnog suda u kojoj se, osim časnog izuzetka dr. Milana Vukovića, sutci nisu ni osvrnuli na činjenicu, na koju smo i mi upozorili, da „se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica”.

To je dovelo do toga da je Glavašev život još uvijek u opasnosti. Koristim se ovom prigodom zamoliti g. Glavaša da učini sve za svoj oporavak. Da im ne dozvoli da uspiju u tom pokušaju da ga ubiju.

Zašto Akademija nije, još od Supekova odlaska, uspjela dobiti “lijevo” čelništvo?

- Zar logika ne bi trebala biti: poslije „lijevog”, „umjerenih” na redu bi trebalo biti „desno” čelništvo?

Anonimno pismo nema smisla komentirati, ima ga smisla spomenuti samo utoliko što se u njemu upozorava na neke već izražene probleme – prije svega zastarjeli način rada. Biste li ga vi ocijenili zastarjelim? Zna li o kakvih je 20 milijuna kuna riječ?

- Vjerojatno je autor zamijenio brojku s 40 milijuna kuna koju je država dala za obnovu zgrade privatnog instituta u Splitu. No, znakovito je to što je medijima interesantnije *neko* anonimno pismo od činjenice da sam ja sastavio knjigu „Kako su rušili HAZU?” pa mu daju mnogo više prostora. A anonimno pismo završava riječima „Protjerajte iz svoje sredine retrogradne poklonike Milana Moguša...”. Za Moguša je na izborima glasovalo preko 100 akademika, pa je prirodno pomisliti da ga je napisao netko, kako i konstatira akademik Aralica, koga treba poslati na psihijatrijsko liječenje. No, ako je to tako, kako shvatiti izjavu akademika Radmana, koji u „Večernjem listu” od 27. 5. 2006. govori o „promjeni većine članova” HAZU?

Kakav izlaz iz krize Akademije vidite?

- Ja ne vidim neku krizu. Prije bih rekao da se u Hrvatskoj neargumentirano napadaju i blate sve hrvatske nacionalne institucije, *ponekad ispod svake civilizacijske razine. Pa tako i Akademiju! Zašto netko želi rušiti sve što je hrvatsko? Zašto se u medijima prešućuju doprinosi znanosti i kulturi članova HAZU?* Kriza u HAZU bi doista nastupila kada bi čelništvo došlo u ruke onih koji bi „promijenili većinu članova”. „Desnica” će, dobije li priliku, prije svega jasno definirati hrvatske nacionalne interese. Jedna od važnih uloga nacionalnih akademija u svijetu i jest voditi brigu, *sa svog stajališta*, o nacionalnim interesima i vrijednostima. *Za mene, to je prije svega ponos i dostojanstvo našega naroda. Bez toga ne može biti nikakvoga boljitka, pa ni u znanosti.*

POLITIČKA I IDEOLOŠKA STAJALIŠTA AKADEMIKA

TKO SU LIJEVI A TKO DESNI NA STROSSMAYEROVU TRGU

Tko su desni (konzervativci) a tko lijevi (liberalni) članovi HAZU-a? Osim eksplicitne nekolicine na «desnici», i možda podjednako ili i manjeg broja njih na «ljeveci» koji ne ostavljaju sumnju u svoja stajališta, pa i želju za promjenama, najviše je – ma kojoj politici ili

svetonazoru oni bili intimno naklonjeni – privrženika statusa quo. Dakle, «desnog» čelništva Akademije na čelu s jezikoslovcem Milanom Mogušem, kojega su nedavno većinom glasova članovi HAZU izabrali za predsjednika u drugom trogodišnjem mandatu.

LIJEVI: Eugen Pusić, Velimir Pravdić, Adolf Dragičević, Boris Kamenar, Dušan Bilandžić, Vlatko Silobrčić, Ivan Supek, Ivo Šlaus, Vera Horvat-Pintarić, Zvonimir Mrkonjić, Dioniz Sunko, Ivan Gušić, Marko Šarić, Marko Pećina, Danijel Rukavina, Tonko Maroević...

DESNI: Dubravko Jelčić, Josip Pečarić, Slobodan Novak, Slavko Mihalić, Josip Bratulić, Vlatko Pavletić, Stjepan Babić, Mislav Ježić, Ivan Aralica, Radoslav Katičić, Ante Stamać, Dalibor Brozović, Vladimir Paar, Davorin Rudolf, Ivica Kostović, Ivo Padovan, Alica Wertheimer-Baletić, Nikša Stančić, Miroslav Šicel, Mirko Tomasović, Zvonko Posavec, Žarko Dadić, Franjo Šanjek, Ivo Čikeš...

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

**OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG
SUDA RH**

Poštovani sudci Ustavnog suda RH,

Dražen Boroš u tekstu *MORA LI GLAVAŠ ZAISTA UMRIJETI?*, dnevno.hr, 19. ožujka 2015., upozorava kako su prošla dva tjedna od kada je Branimir Glavaš stupio u štrajk glađu zahtijevajući da Ustavni sud samo donese odluku o rješenju Vrhovnoga suda RH po kojem je Glavašu ponovno određen pritvor nakon što ga je upravo taj isti Ustavni sud pustio na slobodu, vrativši drugostupanjsku odluku Vrhovnog suda na ponovno odlučivanje. Boroš vas također podsjeća kako je prije osam godina Glavaš također štrajkao glađu. I doista podsjećam vas kako su tada akademici i biskupi poslali apel Vrhovnom i Ustavnom sudu koji vam ponovo šaljem u obliku u kojem je tada hrvatsku javnost izvijestila HINA:

APEL AKADEMIKA I BISKUPA – "SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!"

ZAGREB, 2. prosinca 2006. (Hina) – Skupina hrvatskih akademika i biskupa poslala je danas Apel Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH, naslovljen "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!".

"Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala

i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana

štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", ističe se u Apelu, kojeg je potpisalo 19-oro akademika te četvorica biskupa.

U Apelu Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH navodi se i kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova. Da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljeća krvavih egzekucija, odricalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelo?"

Smatramo da je čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrijednije od života, zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati – iako mu se time ne obustavlja proces – i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo".

U Apelu najvišim tijelima sudske vlasti u Republici Hrvatsko akademici i biskupi podsjećaju kako je "štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao u dramatičnu fazu, i pitanje je dana kada bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt, koju se moglo izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek, koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine, nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine, pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica". "A konačno", dodaje se u Apelu, "treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića,

odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske", navodi se u Apelu Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH, a koji je danas dostavljen Hini.

Apel su potpisali hrvatski akademici Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jelčić, Mislav Ježić, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Ivo Padovan, Josip Pečarić Stanko Popović, Zdenko Škrabalo, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer-Baletić, te biskupi mons. dr. Mile Bogović, mons. dr. Valentin Pozaić, mons. dr. Želimir Puljić i mons. dr. Marin Srakić.

Žalosno je danas vidjeti da se ni poslije toliko godina ništa nije promijenilo, a još žalosnije je vidjeti iz teksta g. Boroša čime se Ustavni sud zadnjih tjedana bavio, a nije još našao vremena za Glavaševu tužbu koja doslovce život znači. Život hrvatskog generala koji je nakon trećeg odlaska u pritvor za isti "zločin" napisao: "Ako će me se odreći moja Hrvatska za koju sam prije 25 godina bio spreman život dati, onda idem do kraja!"

Istina, Glavaš ne bi bio prvi koji je zapravo osuđen na smrt kako smo mi akademici i biskupi upozorili još te 2006. godine, jer je u međuvremenu stradao, bolje reći ubijen general Đuro Brodarac, ali vaša odgovornosti će sigurno biti neupitna.

Akademik Josip Pečarić,

na dan sv. Josipa zaštitnika našeg sabora i naše domovine

Naslov: OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA
RH

Datum: Fri, 20 Mar 2015 07:21:06 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima:Ustavni_sud@usud.hr, Ksenija_Podgornik@usud.hr,
Karmen_Gospodinovic@usud.hr,
Vladimira_Vodanovic@usud.hr
CC:hina@hina.hr

OTVORENO PISMO SUDCIMA VRHOVNOG SUDA RH

Poštovani sudci Vrhovnog suda RH,

Sudcima Ustavnog suda sam poslao obavijest o teškom stanju g. Branimira Glavaša i njihovoj odgovornosti za njegov život.

Naravno, to ne oslobađa i vas od iste odgovornosti.

akademik Josip Pečarić

Naslov: OTVORENO PISMO SUDCIMA VRHOVNOG SUDA
RH

Datum: Sun, 29 Mar 2015 23:50:59 +0200

Šalje: pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: vsrh@vsrh.hr, informacije@vsrh.hr

CC: hina@hina.hr<hina@hina.hr>

**PROF. DR. SC. ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ,
ZAGREB, 2020.**

UMJESTO POGOVORA

MARIJA DUBRAVAC

**POŠTOVANOM PROFESORU ZVONIMIRU
ŠEPAROVIĆU ZA DEVEDESETI ROĐENDAN,
A U SJEĆANJE NA NJEGOVU PATNIČKU
MAJKU, ELIZABETU–BETINU ŠEPAROVIĆ**

Župa Blato. Narod sniva. Kroz noć tihu bor miriše.
Gle, Blaćanin, Ivo Protić, trudnom rukom knjigu piše.

Nije Ivo prazna glava, nit je rođen za dangubu,
U srcu mu roda slava - Božji darak domoljubu.

Crna halja, križ sred prsa ukrasiše slugu Boga,
Vinogradar svetog Trsa, sinak oca hrvatskoga.

Piše čovjek, ne sustaje, od Nebesa snagu prima,
Baci često pogled sneni k slici svetog Jeronima.

I šapće mu: "Moj zemljače, kao i ja, ti si pis'o,

Sve dok smrt te ne dotače pradjeda si duhom dis'o.
 Potakla me ljubav tvoja proučiti povijest Blata,
 Što na 'tvrdoj stini' osta, neka mi se srca hvata."

Čita Ivo i prevrće davnog doba knjige, spine,
 Vrela suza domoljupka kanu mu na rukopise.
 Skokne časkom k dobu Rima u vremena prohujala;
 Gledaj, brate - ime Blato, stara knjiga upisala.
 Izmeđ' Blata – Vele Luke, jezero je nekoć bilo,
 Nekoć bilo, voljom Božjom jednog dana presušilo.
 Digli ljudi krasna zdanja, moć prirode pobijediše,
 Sred rađanja, umiranja, nek' se nova povijest piše.

A mnogo se toga zbililo za tisuće dvije ljeta,
 Zla i dobra prohujale s kraja na kraj bijelog svijeta.
 Preko Blata i Korčule car August hod'o davno,
 S kneževske je prijestolnice hrabri Mislav vlad'o slavno.
 Tu se ljuta bitka bila, svlad'o Ilir Rimljanina,
 Tu prostrla svoja krila Lijepa naša Domovina.
 Kršćanstvom se Blato diči od vremena apostola,
 Konstantina Velikoga ukrasila a' reola.
 Narod Blata, dukat sjajan, Dalmacije čast i dika
 Diže spomen dugotrajan –svete crkve katolika.

Reci, rode, ima l' igdje Blaćanima ravan i'ko?
 Na koraku kanda svakom, katolički hram je nik'o.
 Remek-djela od otaca u slavu se Nebu nižu:
 Župna crkva svih svetaca, svetom Trojstvu, svetom Križu;
 Petru, Luci i Barbari, Jeronimu, Liberanu,
 Marijinu navještenju, sv. Marku na Morkanu.
 Svrni, brate, k Veloj Luci, u Poju te Gospa čeka –
 Iskopine ukazuju na vremena rimska neka.
 Božji dom u Veloj strani 'vandelistu od Ivana,
 U Zablacu stara crkva svetog Kuzme i Damjana.
 U Lovu, kraj drevnog groblja, crkva Ante pustinjaka,
 U Krtinji Martin sveti i Vid, 'doktor' vrh Uč'jaka...
 Mihi, Vinku, svetom Jurju, Majci Božjoj – vrutku zdravlja,
 I Gospođi od Karmela kamen zdanje Hrvat spravlja.

Kristu Kralju, svetom Roku, sagrađena kras-kapela
I Djevici Milosnici – zahvala za dobra djela.

Zaspa Ivo, a snovi ga ponesoše širom Blata
U domove mirnih ljudi, gdje djedovski duh Hrvata
Stoljećim' nad Blatom bdije k'o anđela bijelih krila:
Mrtvi sinci Kroacije, zemljica im laka bila;
U rodnome vinogradu, plemenitom masliniku,
Bog je dao roda, ploda, Blaćaninu mučeniku;
Usred 'meje', suhozida, vinograd do vinograda,
Tu radilo kršno momče i rumena djeva mlada;
A kad blaga noćca pala, uz gutljaje dobrog vina
Sretna pjesma zaječala, svirala je mandolina.

Sjećao se naš don Ivo svog djetinjstva i Blaćana,
Spomene mu okitila čestitoga roda grana.
Blato Crkvi iznjedrilo plemenite svećenike,
Od pobožnih roditelja redovnice, redovnike,
Učitelje, profesore, glazbenike – kras-bisere,
Zdrava stabla njine gore, nositelje svete vjere:
Marija od Propetoga – blaženica, časna Blajka,
Slavni biskup Kalogjera, ponosna ga rodi majka.
Župnik Frane Franulović iz blaćanskog bio gnijezda,
Doktor Ivi Padovanu tu zasjala prva zvijezda.
Još domovi stari stoje, još imena njina žive,
Još su znojem pradjedova natopljene Blata njive.
Rod junačkog knez Mislava, jedno srce, jedna mis'o,
Naslijedio domoljublje dok hrvatsku majku sis'o.

Šeta Ivo carstvom snova pa zastao, baš po želji,
Ispred kuće potleuše, Šeparović obitelji.
Uspomena davnog vijeka, gradili ju pradjedovi,
Trošna, skromna, jednostavna, al' hrvatstvom živim slovi.
Sjećao se finog svijeta, poštenje im rod krasilo,
Otac Franko, mat' Betina i četvero djece bilo:
Dušan, Zorka i Tomislav, Zvonimir - anđelak mio
Na sam blagdan Uzvišenja svetog Križa, rođen bio.

Lijep dječaćić, majke slika, u crkvi Svih svetih kršten,
 Krstom dijete Božje posta, u Maticu bi uvršten.
 Skrbni otac, pismonoša, skromnom plaćom kruh privredi,
 Milu ženu i dječicu k'o dragulje pazi, gleda.
 Malenoga Zvonka grli, svog mezimca k srcu steže,
 Nauči ga prva slova pa u hladan grobak leže.
 Osta sinja kukavica, Betina mu, slaba žena,
 Sitna djeca, tužna kuća, gorkom suzom natopljena.

Il' u smijehu, il' u plaću, život teče kao rijeka,
 Ne brinu ga smrt ni suze, nit sudbina u čovjeka.
 Ne pita se što će biti Šeparović od Betine,
 Hoće l' djeci kruha smoći slabe ruke materine;
 Udovičke ruke dvije hoće l' zlu se othrvati,
 Hoće l' kćeri, sinovima, bit pravedna otac-mati?
 Jadna žena k crkvi ide, na koljena gola pala,
 Pred Djevicom pomoćnicom, vapijući nabrajala:
 "O Marijo, ufanje mi, izvor-snago mog života,
 Sjajna zvijezdo u tminama, vječno svjetlo svih sirota.
 Ne molim za novca vreću, bogatstvo me ne osvaja,
 Samo jakost, Gospo, daj mi, da donesem križ do kraja.
 Neka moji sirotani u žrtvi mi primjer vide,
 Nek' se ni u jednom trenu majke svoje ne postide.
 Nek' u srce ucrtaju moje vjere sveti znamen,
 K'o i meni, ti im budi utočište vijekom. Amen."

Srebrn mjesec skriven gleda, Šeparović usred dvora,
 Gdjeno slaba udovica smalaksala od umora
 Ispred Križa podrhtava, krunicu u ruci stisla;
 Izmolit ju Gospi želi, od slabosti makar svisla.
 Djeca sniju, ona moli, krušac peče, blitvu kuha,
 Čisti, pegla, stvari krpa sred sablasna doba gluha.
 Nek' u školi djeca njena uredno su obučena,
 Nitko da ih golom, gladnom ne nazove, ili jadnom!
 Zapjevali prvi pijetli, leže majka iscrpljena,
 Kraj sinčića Zvonimira pobjegla sva muka njena.
 Mjesečeva sjajna zraka osvijetlila lice malo,

Slatko lice anđeosko majci umor rastjeralo.
 Pogladi mu svilen kosu, na grudi ga nježno svinu,
 Pa prošapće: "Bože, budi u pomoći mojem sinu.
 Najmlađi je, najslabiji, očeva mu treba ljubav,
 Al' ja ću ga njegovati, nek' mi raste cvijetak ubav."

Zazvonilo Pozdravljenje, jedva oči dana vide,
 Vrijedna žena-mučenica k vinogradu malom ide.
 Na tovaru đubar vozi, gladnu lozu đubrit hita,
 Magaricu mirnu vodi, sućutno ju, meko, pita:
 "Je l' ti teško, dobri stvore, stani malo i odani,
 Nema našeg kućegazde, pokoj bio mojem Frani.
 Ti si sad mi desna ruka, dječica su sva nejaka,
 Još je dugo dok odrastu – mala curka, tri dječaka.
 Ne izdaj me u tegobi, hranit ću te, poštivati,
 Dok ne stignu bolji dani, pomози mi izdržati.
 Korak škrtog vinograda i još škrc'eg maslinika
 Uzdanje su slabo, jadno, za seljaka mučenika."
 Magarica glavom mahnu kao da je razumjela -
 Prikloni se gazdarici, a valjda je reći htjela:
 "Vjerna moja Betinice, ja sam skromna kao i ti,
 U nevolji kako tebi, tako će i meni biti.
 Dijelit ćemo što nas stigne, za prokletstvo skromnost ne zna.
 Čarne dvore sanjat ne će, onaj kom je pamet trijezna.
 Kad se ima - hvala Bogu, kad se nema - propast nije.
 Kora kruha pa je slatka, imaš puno – gorko ti je."

Rasli ptići Šeparović, ojača im slabo krilo,
 Al' pred okom spomen bdije na sve što je jučer bilo.
 Pamte majku mučenicu, lice mukom ispijeno,
 Vide ženu Hrvaticu i veliko srce njeno.
 Srce štono patnju znalo kao mati malo koja,
 Srce što je Gospu zvalo sred životnog teškog boja.
 Srce kom Bog snagu dao izdržati što ga čeka,
 Srce koje svojem jadu u molitvi našlo lijeka.
 Takvu majku, ženu jaku, poštivala župa Blato,
 Okiti ju sjećanjima vrjednijim neg' suho zlato.

Divna Zemlja Kroacija od zlotvora otimana,
 Meta Fran'ka i Turaka, Madžara i Talijana,
 Cara Franje, Aleksandra – srpskog orla krvničkoga...
 Svak' težio biti gazdom mirna puka hrvatskoga.
 Nikad knjiga ne zapisa da je Hrvat tuđe krao,
 Polje, kuću ljubio je, strancu, bokcu kruha dao.
 A zašto je, reci, Bože, prokletnicim' bio meta,
 Zašto li ga stoljećima tare neka sudba kleta
 Pa od smrti Zvonimira svoj na svome bio nije?
 Zašto li je blijedit stalo ime moćne Kroacije?
 Koja sila to odredi da Hrvatu Srbi sude,
 Loza Karađorđevića da progoni naše ljude?
 De zaviri u tamnice, sin hrvatski mrije gladan,
 Satire mu srce, gušu, srpski zloduh goropadan.
 Ah, kakve je ljute muke podnosio rod Hrvata,
 Al' se molbe uzdizale Božjem Sinu, Zori zlata.
 Natopile suze puka svaki oltar Božje Maje
 Pa stoljetnih nakon muka željna zora svanula je.

Ne dopusti Pravde ruka da Hrvatsku đavo shrve,
 Slobodica uskrsnula željne četrdeset prve.
 Barjak drevni viorio, "Za Dom! Za Dom!" vjetar nosi,
 Selom, gradom, dolom, brdom, sretna suza obraz rosi.
 Pohrlio cvijet Hrvata rodnog praga u obranu,
 Odupro se složno, spremno, četniku i partizanu.
 Bijesi rata zemljom plamte, iz srdaca pjesme vrisnu.
 Vojaci kraj starih međa čuvaju nam Nezavisnu.
 Kliče, pjeva Zagreb bijeli, narod jednim duhom diše,
 Zvono svetog Marka javlja: Srpske sile nema više!
 Nek' Hrvati k'o i nekad velikane dične slave,
 Nek' ih Srbin ne progoni s boje crven-bijele-plave!
 Nek' u grobu mira nađu mučenici, hrabri Zrinski;
 Oj Hrvati, straha nema, pohrlite u "Lisinski!"
 Ne bojte se, otjeran je okupator preko Drine,
 Vi ste, braćo, slobodnjaci svoje krasne Domovine.
 Nek' opera "Zrinski" ori, nek' "Ognjište" vijekom živi,
 Neka usta "Za Dom" kliču, nek' se mrtvi pradjed divi!

Zaplakala Dalmacija, kćerka majke Kroacije,
 Od stoljeća sedmog do sad većeg srama vid'la nije.
 Potamnilo ime njeno, svanuli joj crni dani,
 Vrle sinke odvukoše komunisti-partizani.
 Hoćeš milom - dobro doš'o, ne ćeš ići - noć te guta;
 Nestane te, a obitelj stiže mnoga kazna kruta.

"Čika Moša" govor drži, 'savetuje' Tita-boga:
 "Komunist je tek nesrećnik, ne sme imat ničeg svoga.
 Nema kuće, zemlje, stoke, nema platu, parče leba,
 Takvu bedu gologuzu partizansko društvo treba.
 Imam način kako stvorit komuniste od seljaka:
 Pucat ćemo po Nemcima i begnuti sred busnjaka.
 Nemac misli: Puca Hrvat!, pa mu lepo sve zapali,
 A nama će da prebegnu cela sela – vel'ki, mali;
 Drečat tad će: 'Spasite nas od Nemaca i ustaša!
 Drug' Staljinu nek' je slava, mi bit ćemo vojska vaša!'
 Kada bude celo krdo tih trajjavih beskućnika,
 Imat ćemo proletere – vojsku jaču od čelika.
 Tako se to, Joža, radi; treba imat pamet lije,
 Tako ćemo predobiti i sinove Dalmacije.
 Oni su vam crkvenjaci, orah kog se ne razbijaju,
 Al' će klicat: 'Živeo nam maršal Tito i Partija!'
 Samo mudro i polako, čika Moša kuje plan'e,
 Sredit ćemo Dalmatince, ustaše i Talijane.
 U prilog nam dobro ide i 'izdajstvo Poglavnika':
 Da 'prodade Dalmaciju' svud se širi besna vika!
 Znamo mi da nije tako - al' mora da tako bude,
 Jer ćemo na mamac dobit dalmatinske hrabre ljude.
 Lažimo ih, ubedimo, obećajmo krevet cvetni,
 Koji ne će, maknimo ga, u tome smo uvek spretni."

Majka Beti' san usnila, 'mal joj srce ne prepuče,
 Donijela joj bijela vila crnu robu nek' obuče.
 Zabugari: "'Prosti, sestro! Na dan sami sv. Roka,
 Ranit će ti jadno srce rana ljuta, preduboka.

Nevolja me tvoja boli, golema te žalost čeka,
 Preko Blata i Korčule odjeknut će bolna jeka."
 Vila rekla, ne porekla, zbiljom posta san taj ružni,
 Šeparović obitelji kob zacrta danak tužni.

Vedar usto Duško mladi, svetomu se moli Roku,
 Majci njegov'joj briga leži u dobrome, brižnom oku.
 "Sine", reče, "pripazi se, ružan sam ti san usnila,
 Ne daj, Bože, da nastradaš, umrla bi majka mila.
 Ti si, ranko, moj prvijenac, dvades't četir' ljeta ti je,
 Doma našeg ti si vijenac, oženi se, vrijeme ti je.
 Nek' dječica plačem, smijehom, srcu mojem radost vrate,
 Babi svojoj ispaćenju dane žića nek' pozlate."
 "Hoću, majko, ženit ću se, al' nek' prođe nemir rata,
 U vremenu krvi, suza, sudbina mi nepoznata.
 Danas jesmo, sutra nismo, odasvuda neman vreba,
 Našoj Zemlji, majko, treba blagoslova Božjeg s Neba.
 Jednog dana dovest ću ti Hrvaticu, snahu mladu,
 Skupa ćemo sadit lozu u očevu vinogradu."
 Sunce ljetno grije, peče, ode Duško na kupanje,
 Prigradica, morska voda, ljudskom stvoru radovanje.
 Gleda mati zabrinuta, loš joj sanak na pameti,
 Žarki vapaj otkida se: "Budi s njime, Roko sveti!
 Gospe moja, pomoćnice i Vincenco sveta, čuj me,
 Vrnite ga živog, zdravog, smiluj se o sveti Dujme!"

Divna li je Prigradica, taj Korčule dragulj mali,
 Maslinici, vinogradi, ljepotom ga opasali.
 More toplo, plaža fina, uživanje svakom biću,
 Mladi Duško pravi društvo Mirku, Petru Sardeliću.
 Braća, ljudi župe Blato, poštenjaci u svom kraju,
 Otvorene priče vode – Staljinizam ne priznaju.
 Sva trojica ufaju se u Englesku, u Churchilla,
 Pomoći će Amerika nek' sotonska padne sila.
 Ufaju se, mozak viče: 'Vi ste, mladci, prazne glave,
 Okrnjiste ugled Rusu - cilj konačni njegov' ve slave.
 Protiv Moskve ne govori, smrtni grijeh ćeš skupo platit,

Široke su šume, polja, svom se kraju ne ćeš vratit.'
 Tad na plažu Prigradice stiže čovjek mrka oka,
 Otjerao 'buntovnike' na spomendan svetog Roka.
 Sin Betine Šeparović protiv crven-Rusa bio -
 U mladosti, nježnom dobu, kobnom smrću završio.
 Strašna jama Paklenica žive ljude progutala,
 Teške grijehe krvnicima Božja Pravda upisala.
 Vrišti majka: "O moj Duško, najljepše u vrtu cvijeće,
 Pod zemlju ću jadna leći, a minuti boli ne će.
 Odgovori prokletnice, sudbo moja, sudbo crna,
 Hoću l' ikad ubrat ružu mjesto bodlja oštra trna?
 Hoće l' iznad doma moga grom i kiša više stati,
 Kad će jednom duga sjajna moje nebo obasjati?
 Ajme, sine, zar u jamu baciše te bijesne zvijeri,
 Nemaju li plod od srca partizanski krvožderi?
 Proklet nek' je komunizam jer sinove naše ote,
 Oduze im čast, slobodu – oduze im i živote."

Sretnih je na svijetu malo, kojim' med i mlijeko teče,
 Al' je puno krštenika, koje boljka prži, peče.
 Duška nema. Sin Tomislav u zagrljaj majci hiti.
 "Ja ću, majko, našoj kući temelj-kamen čvrsti biti.
 Mlađan jesam, ma ne brini, na ramenu mudra glava,
 Školov'o me kruti život – oko budno i kad spava."
 Tješi momak milu majku; sutra, zorom, eto jada,
 Odvedoše partizani Tomislava, momka mlada.
 Ne brinu se za Betinu, ni za momče golobrado,
 Tuđi sinak, tuđa briga, il' živio ili strad'o.
 "Ne dam vam ga", majka vrisnu, "on je samo nježno dijete,
 Za anđela puška nije, ostav'te ga duše klete!"
 "Šuti, majko", 'duše' vele, dobit ćeš ga živog, zdravog,
 Stvorit ćemo od tvog sina, partizana, borca pravog.
 Mi na fronti, on pozadi, partizani tako rade.
 Maršal Tito, brižan otac na živote misli mlade."
 Iz naručja materina otrgnuli blago njeno,
 Cerila se sudba opet – Plači, plači, jadna žena.
 Tako ti je upisano, je l' ti pravo ili krivo,

Prekasno si, tugo, došla, kad Bog sreću dodjeljiv'o.
 Pravde nema. Nestala je kada Kain ubi brata,
 Kada čovjek, mjesto Božjeg, zakona se vražjeg hvata;
 Kad mu ljudski plod utrobe znači isto što i smeće,
 A jauk mu udovice omekšati srce ne će.
 Netom prošla tri mjeseca, stiže u snu ista vila,
 Gorkom suzom dobrog oka majci jastuk natopila.
 Pa ju budi, pa joj šapće: "Partizan te prevario,
 Tvoj Tomislav na Pelješcu teške rane zadobio.
 Gurnule ga 'dobre duše' nek' na prvoj bude crti,
 Probudi se, nije varka, za čas koji eto smrti.
 U Blato ga dovezoše, ustaj brzo dok još diše,
 Anđeli mu nebesnici rajska vrata otvoriše."

Kom crna smrt djecu štedi, taj ne pozna muke što su.
 Udovica Šeparović rida, cvili, čupa kosu.
 Grli sina umirućeg, materinsko srce puca,
 A kraj njena, tiho-tiše, srce milog čeda kuca.
 "Tomislave, čuješ li me, oživi mi, dijete slatko,
 Tek si jučer svijet ugled'o, Blatom našim hod'o kratko.
 Oj, ne umri, preklinjem te, jer ću s tobom umrijet i ja,
 Nek' u zemlji ruka moja plod utrobe k srcu svijaja.
 Moj Isuse, uskrsni ga, dosta mi je crne kobi,
 Zar će vječno u snovima progonit me hladni grobi?"
 Zadnji kucaj srce kucnu. "Zbogom, sine!", majka vikne,
 Mrtvo dijete na grud stisne, ko ranjena srna krikne.
 U razredu svoje škole, na rukama majci mrio
 Cvijet iz Blata; mlad k'o rosa – ni osamnaest nije bio.
 Dva sokola, braću milu, ugrabiše orli kleti -
 Jadna ženo, hoćeš li kad ranu srca preboljeti?

Dovijek zamro na usnama nekad mio osmijeh majci,
 U dvorima Šeparović odzvanjali kobni vajci.
 Danju, noću, rano, kasno, prolam'o se vrisak isti:
 "Prokleta vam grješna klica, bezbožnici, komunisti!
 Djeco moja, dva bisera, od mog srca otpali ste,
 Dva pupoljka krasna svela – procvjetali nikad niste.

Uzalud vas draga čeka i ružmarin zalud cvate,
 Dušku svom i Tomislavu ne će majka spremat svate.
 Trnje, kamen pratit će me, trudna noga kuda krene,
 Zašto nisi, Bože sveti, mjesto njih, pozvao mene?"

Jeca mati, a Nebo joj odgovore mahom vraća:
 "Umiri se, o Betina, u raj u mila braća!
 Ima jedna divna bašča - tek Hrvati u njoj budu -
 Živi, mrtvi, poslije groba, vole svoju rodnu grudu.
 U toj bašči sva ljepota kakvu zemnik viđ'o nije,
 Tu pjevaju Bogu, Rodu, domoljubi Kroacije.
 Nema tamo komunizma, ni prokletstva, nit nasilja,
 Bratac s bratom mirno živi, ljubavi je izobilja.
 Veseli su sinci tvoji, o koliko, kad bi znala,
 Skinula bi crno ruho, više ne bi zaplakala.
 Pravda Božja, u dan Suda, nikog ne će mimoići,
 Krvnika i siledžiju puna mjera mora stići.
 Bližnjeg svoga tko ubija blagoslova ne će imat,
 I unuk će njegov – jao! – teških grijeha kaznu primat."

Vrag ne voli Sveto pismo, nit se boji rijeke krvi,
 Ne plaše ga mrtve duše, ne preza od ljudske strvi.
 Gramzi, žudi moć i slavu, zakon mu je: Otmi, ubi!
 Kada s paklom savez sklopiš, ne pomažu domoljubi.
 Zalud Hrvat iš'o putem hrabrog djeda, ideala,
 Mučenica Nezavisna gorku sudbu dočekala.
 Pade crna pomrčina gdje je jučer sunce sjalo,
 Komunisti marširaju - mlado, staro, zaplakalo.
 Gle, povorke duge kroče, primit će ih dobri stranac,
 Utočište željno bit će Englez i Austrijanac.
 Ali, jao, taj poganac, pravdu neku što blebeće,
 To zlurado ljudsko smeće, što Hrvat u pomoć ne će –
 Predade ga nemilosti sotonista partizana;
 Poklana je silna vojska, hrvatskoga roda grana.
 Žene, djeca, stari ljudi, napuniše tisuć' jama,
 Bio užas neviđeni, kano Sudnjeg dana tama.
 Ne bje zemlje jedna stopa gdje zakopan Hrvat nije,

Izvirala krv pravedna mrtve djece Kroacije.
 Zar ih majke porodiše da ih sila vraga satre,
 Da ugasnu u ognjištu pradjedova slavni vatre?
 Čuj vapaje, grozne krike, materinskih bolnih usta,
 Gdje nekada život vrio, danas zjapi kuća pusta.
 Gdje je onaj divan narod kneza Borne i Mislava,
 Gdje su ljudi div-junaci, kud propade njina slava?

Usred doma Šeparović tri voštane gore svijeće;
 Franu, Duška, Tomislava okitilo svježe cvijeće.
 Betina ih ljubi, gleda, a ne plače, jadona, više,
 Gorke suze žalosnice sve po malo presušiše.
 Osta samo grč na licu, ožiljak u bolnoj duši,
 Teret golem što noćima stvoru miran sanak ruši.
 Progoni ju kletu ime Paklenice, strašne jame,
 Čuje vapaj - njezin Duško jauče iz crne tame.
 O, da može, sirotica, drago tijelo dokučiti,
 Kod Frane i Tomislava dostojno ga sahraniti.
 Srce bi joj našlo trunčić željnog mira i spokoja,
 A kad umre, grčila bi tri voljena bića svoja.
 Dvoje djece smrt ukrala, al' još dvoje živih ima:
 Lijepa Zorka i Zvonimir - dragulji joj u njedrima.
 Sin Zvonimir marno uči, Bog mu dao bistru pamet,
 U svom Blatu i Korčuli dobre loze dobar zamet.
 Glavom kruže vel'ke stvari – bit će Blatu ponos dika,
 Želja mu se domoć Splita i staroga Dubrovnika.
 "Majko, reci", veli momak, "ako je po tvojoj volji,
 Išao bih znanje steći nek' nam život bude bolji.
 Žao mi je, mučenice, ispaćenog tvoga tijela,
 Predugo si čemer pila, prerano si, tugo, svela.
 Htio bih ti ljubav platit, nek' počine ruka tvoja,
 Dosta se je žrtvovala izranjena majka moja."

Uzdahnula mati glasno, pri duši joj nije lako,
 Al' mu reče: "Srećo slatka, kad želiš, nek' bude tako.
 Idi, sine, svojim putom, nek' te barka žića nosi,
 Blatu našem ostaj vjeran i zapiši tko si, što si."

Pamti da je tvoja mati seljačkoga roda bila,
 Žuljevima, znojem, postom, kruha djeci priskrbila.
 Pamti da je SKROMNOST blago, a POŠTENJE kras-vrlina,
 Tako živi, to ponovi kad imadneš svoga sina.
 Pratit ću te molitvama kud god barka tvoja krene,
 Kroz nevolje 'mah se sjeti u crnini jedne žene.
 Bit će bura i oluja, pa kad puta ne ćeš znati
 Draga Gospa će ti pomoć' svjetionik ugledati.
 Nikada ju ne zaniječi, pamti da si moje dijete,
 Odavno te preporučih toplom Srcu Djeve Svete."

Blizu crkve svetog Ive jedna kuća broji ljeta,
 Zla i dobra proživjela - uspomena starog svijeta.
 Uredna je, sve je čisto, al' tu više nikog nema,
 Usahnula smokva, loza, bor stoljetni tužno drijema.
 Kud nestade udovica koju trla mnoga muka,
 Gdje je njena magarica, vjerna druga – desna ruka?
 Gdje su ona lijepa djeca, ima li im igdje traga,
 Sjećaju l' se svojeg Blata i rodnoga kućnog praga?
 Okrećeš se tamo, amo, a don Ivo Protić zove:
 "Dođi, dijete, pričat ću ti tužnu priču kuće ove.
 Ruka moja upisala pripovijesti našeg Blata,
 Neka mladi naraštaji pamte zgrade u Hrvata.
 U toj kući živio je pismonoša, Frankom zvani,
 Oženio krasan cvijetak, od Nebesa odabrani.
 Potrajala sreća kratko, osta s djecom žena jedna,
 Zbog četvero siročadi hodala je žedna, gladna.
 Kalvariju pretrpjela k'o patnica malo koja,
 Stigla tako na kraj puta životnoga svojeg boja.
 Ali nemoj krivit Boga što propati žena dobra,
 Bog u Nebu oko trona mučenike sebi probra.
 Za mekušce slava nije, oltar ti je svetost sama,
 Svetačka se kruna stječe samo mukom i žrtvama."

Pričao je župnik Ivo i brisao suzu koju,
 Pa dometnu: "Al toj ženi starost prošla u spokoju.
 Udade se njena Zorka u Dubrovnik, za Bunetu,

Imala je kćeri, sina, potomaka cijelu četu.
 Sin Zvonimir, zvijezda Blata, pokupi svu mudrost svijeta,
 Kud krenuo, reklo bi se, za korakom ruža cvijeta.
 U Splitu i Dubrovniku s uspjehom je maturir'o,
 Na pravnome fakultetu u Zagrebu diplomir'o.
 U Ljubljani doktorira pravnu znanost svjetskih prava,
 I postiže golem ugled dičnog roda vrla glava,
 Pa titula ko bisera naš Blaćanin nanizao!
 Zalud slava. Sin Betinin skroman bio i ostao.
 Pamtio je svega vijeka što učila majka sina:
 Čovječje je blago skromnost, a poštenje kras-vrlina!
 Pamtio je trošnu kuću, korak zemlje, magaricu,
 Pamtio je brižnu majku, seljakinju, mučenicu,
 I cijenio kruha koru, poštivao ubožnika,
 Bolnim suze otirao, obranio pravednika.
 U Zagrebu mati njegov odmorila stare kosti,
 Mala Duška, unučica, donije baki sreće dosti.
 Kao da ju ona rodi, dijete k svetoj vjeri teži!
 U crkvu ju baka vodi, na srdašcu Bog joj leži.
 Krasno dijete, anđel mio, nauči sve molitvice,
 Potiče ju dobra 'nona' na poniznost i žrtvice.
 Odrasla je, reć bi, sveta, uzor djeva svugdje bila,
 Još u društvu sekularnom tri zavjeta položila:
 Skromnost, posluh i čistoću... Čestita li ljudskog stvora!
 Isprosi joj njena baka Božju milost odozgora.
 Da ukrasi konac djelo – doktoricom slavnom posta,
 U dalekoj Americi plemeniti rad joj osta.
 Doživjela baka sretna zagrliti i unuka,
 Nek' Boruta malenoga blagoslovi njena ruka.
 Nasljednika otac dobi, ime loze propast ne će,
 Zvonimir joj lijepo živi, što će baki više sreće?
 Svakog pustog blaga ima, ko svetinju sin ju gleda,
 Žrtvu majke mučenice zaboravu otet ne da.
 Poznato sveučilište Amerike rad mu daje,
 Ne će sinak, draže su mu svete ruke mile maje.
 Vrjedniji je njezin pogled od čitave Amerike,
 Na majčinu srcu toplom čekaju ga lovorike.

Dočekala stara žena devedeset i tri ljeta,
 Pa se mirno preselila u ljepote drugog svijeta.
 Ostavila Zvonimiru spomen-priču svojeg žića -
 Nek' se sjeća drage majke, Betine Šeparovića.
 Dostojan joj pokop dade, k'o kraljica da je prava,
 U Blatu, kraj muža Frane i mlađanog Tomislava.

Šeparović Zvonimiru ljuta briga sanak krati,
 Doziva ga iz grobnice jedna duša - mila mati:
 'Ne mogu se, sine, smirit, duhom tražim Duška svoga,
 Tražim dijete usmrćeno, dio srca majčinoga.
 Kleta jama Paklenica prkosit će svega vijeka!
 Zar mi, Bože, ni u grobu gorkoj mucu nema lijeka?'
 Kucao je sin čestiti godinama' na mnoga vrata:
 "Pomozite sahranit mi pored majke svojeg brata."
 Čovjek moli, vlast je gluha: "Čemu dražit kob prošlosti!
 Što je bilo, to je prošlo, ne diraj u mrtve kosti.
 Crna zemlja tu il' tamo - kad te nema, isto ti je,
 Pojedu te mravi, crvi, gdje si, da si - važno nije.
 U ratu je tako bilo, a danas je drugo doba,
 Gdje kom sudba odredila, tu je naš'o hladnog groba!"
 Tako vele oni hudi s čijih ruku krv još curi,
 Čija savjest grčevito od svog grijeha pobjeć juri;
 Oni što se boje jama gdje nedužni Hrvat trune,
 Oni što na tuđoj krvi zaradiše milijune

Šezdes't devet ljeta minu, odjeknule vijesti nove:
 Iz duboke Paklenice izvukoše kras-sinove -
 Kostu Duška Šeparović, Mirka, Petra Sardelića,
 Žrtve kobnog komunizma, nesretnoga krv-prolića.
 Župa Blato tu uz pretke dostojan im stanak dala,
 Od radosti majka stara u Nebesim' proplakala.
 Milo dijete, prvijenac joj, sred grobnice sniva njene,
 Ispuni se žarka želja dobre Blajke ispaćene.
 Sin Zvonimir, sijeda glava, desetljeća devet broji,
 Kosa bijela - pamet zdrava, još uspravan k'o bor stoji.
 Domoljublja sveto sjeme još u brazdu roda sije,

Još pronosi dično ime naše slavne Kroacije.
Dok je srca junačkoga, duh blačanski ne sustaje,
Još u društvu Žrtvoslovnom svoj doprinos Rodu daje.
Okreni se, profesore i pogledaj stazu žića,
Ostadoše dobra djela slavnoga Šeparovića.

Još te prati niz vrlina – skromnost, sućut i dobrota,
Još se sjećaš siromaštva, teških dana svog života.
Glasno, jasno poručuješ – savjet mudar vrijedi uvijek:
Što kom život teži bio, taj postao bolji čovjek!
Nije dragulj u diplomi, titulama i znamenju,
Već je dragulj u dobroti, poniznosti i poštenju.

Profesore, dobri stvore, Zemlje naše harna diko,
Bog ti dao vječnog mira u Korčuli gdje si nik'o.
Pokraj Majke, mučenice, zlatne zvijezde, jakog štita -
Najslađi ti sanak bit će Šeparović gdje je svita.
Mukom tvojom Zemlja naša sokole će mlade imat,
Hrvatske će kćeri, sinci, iz knjige ti znanje primat.
Dok ih snaga tvoja krijepi, domoljublje dok izvire,
Imat ćemo uzdanice - Višeslave, Zvonimire...
Rođendan ti nek' je sretan - živio nam stotin' ljeta! -
Srce ljudsko dotle kuca, dok u njemu ljubav cvjeta.

Marija Dubravac

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: citata: 18168, H-index: 50;

MathSciNet: publikacija: 1345, citata: 6519, H-index: 26;

Scopus: publikacija: 794, citata: 7037, H-index: 36;

WoS: publikacija: 803, citata: 6435, H-index: 34).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2289. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 195605 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 14537. Na njihovoj listi za zadnju godinu koja ima 200409 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2194. mjestu, a prvi iz RH je na 14538.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1 dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa

– „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q2 a bio je i Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

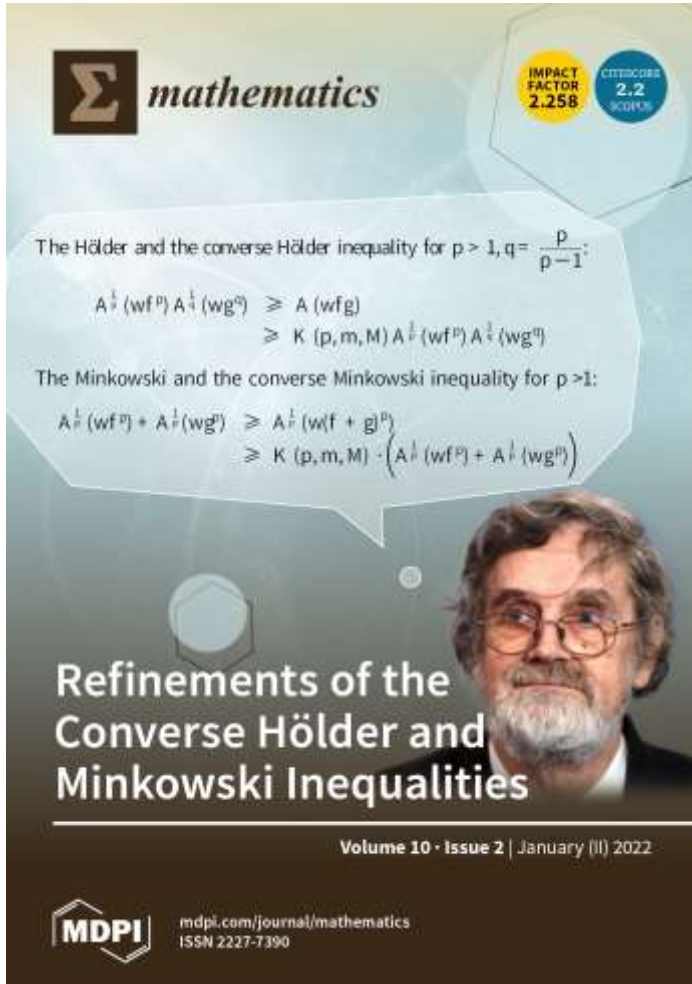
U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak

"Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošaneć
Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202
<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>
Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Nedavno je tiskan knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električnavodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nanofotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 140 publicističkih knjiga.

18/10/2022